

Concurs - Câștigă o vacanță în Mărginimea Sibiului!

Bonus Orflame!

www.revistafiacara.ro

FLACARA

FLACARA

**Ai o CARTE
cadou!**

**Laura Bush
a ratat trandafirii**

**Vindecători cu har:
Panaceul Corina
contra cancer**

**Ioana Moldovan și
microbul televiziunii**

**Printul Harry
s-a războit
în Afganistan**

**Summit-ul
și maidanezii**

**Fotografii
interzise**

**Hugo Chavez,
personaj
marquegian**

exclusivitate / interviu

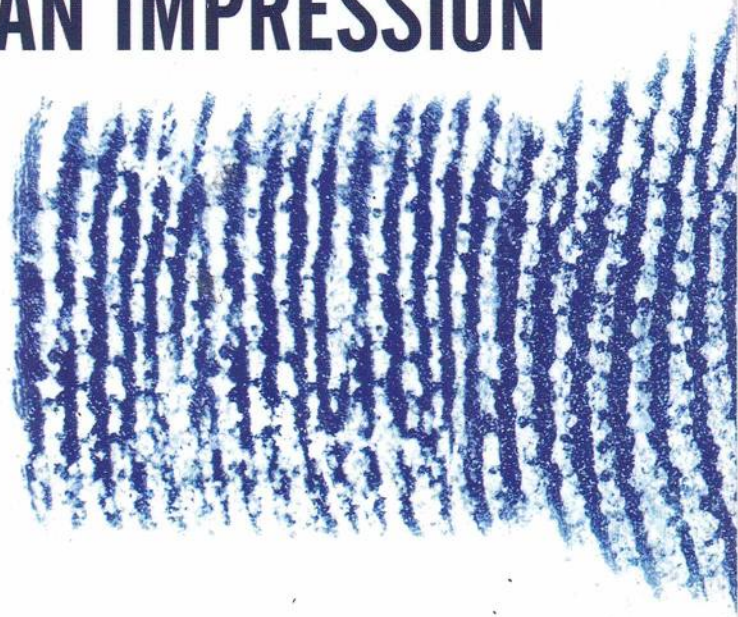
**Viața Andreei
Marin Bănică
povestită de ea însăși**

P/13603

Ballantine's[®]

LEAVE AN IMPRESSION

SALA DE
LECTURA

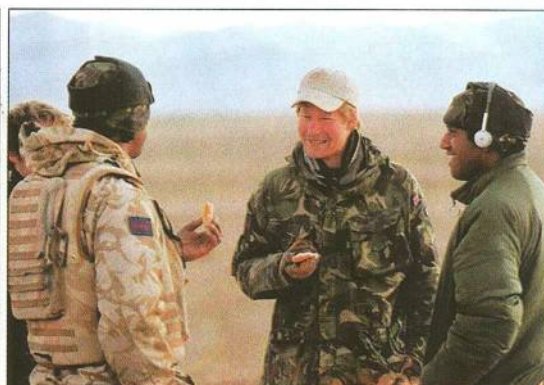

PRINȚUL HARRY S-A R

lată-mă, din nou, după mai bine de un deceniu, în Londra. S-a schimbat mult orașul de cum îl știam eu, atmosfera este deconcertantă, dar britanicii își văd de ale lor în stilul caracteristic, idolatrizând ca întotdeauna familia regală, chiar după moartea mult-iubitei Prințese de Wales. Întoarcerea Prințului Harry de pe front este astfel *pin-up-ul* zilei („punct de afișaj”, „simbol”, „punct cheie”), alături de știrile din S.U.A. privind lupta Obama-Hillary Clinton.

ÎZBOIT ÎN AFGANISTAN

THE TIMES, primul ziar care anunță cu mare pompă întoarcerea Prințului

Dar *Ogni soit qui mal y pense* – „Damnat să fie cine gândește rău despre asta”, așa cum clar stă scris pe sigla *TIMES*-ului, ceea ce numai un francez (așa cu o minte mai clasică, gen latină) poate înțelege, adică, mai clar fie spus, cineva care cunoaște dedesubturile Frăției din care fac parte francmasonii, sau, în engleză, *the free masons*. Căci *TIMES*-ul este recunoscut de toți britanicii cât de cât educați ca ziarul francmasoneriei. Și tocmai *TIMES*-ul, firește, publică primul articol exhaustiv despre „fiul răătăcitor” cu titlul *De la perdant la prinț războinic: facerea unui simbol regal*. Nu mă interesează însă prea tare versiunea francmasonică a evenimentelor, ci numai...

Faptele Prințului la război

Prințul Harry s-a născut la 15 septembrie 1984. Este al doilea fiu al regretatei Prințese Diana, după primul născut, William (1982). Prințul Harry, spre deosebire de al doilea la tron după Charles, fratele William, s-a născut atunci când Prințesa deja îl suspecta pe soțul ei de a fi în continuare îndrăgostit de fosta sa amantă și, pentru aceasta, *regina inimilor* era deja pe cale să fie anihilată de un aranjament între serviciile secrete ale celor două state occidentale (Marea Britanie și Franța). De altfel, înainte de întâi martie, când *TIMES*-ul anunța întoarcerea Prințului Harry, toată presa britanică și televiziunea transmiteau încontinuu terminarea investigațiilor cu privire la o posibilă aranjare a morții Prințesei și a lui Dodi Al Fayed de către MI5 și răspunsul era „Nu. NU a fost cazul”. Dar, prost să fii să o mai crezi și pe asta. În fine...

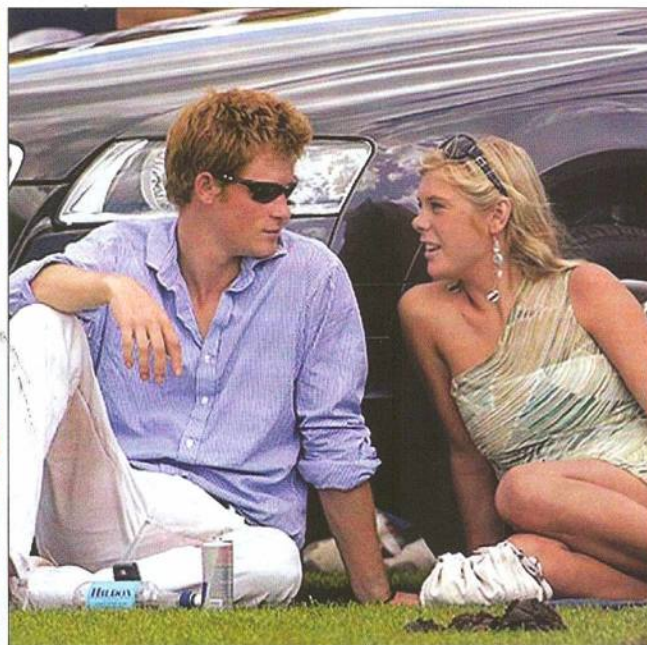
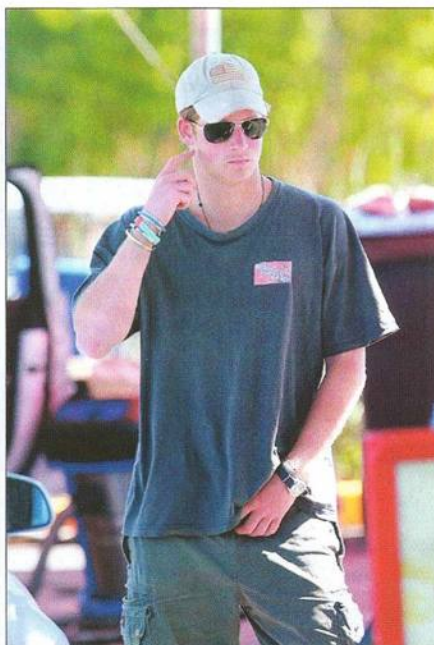
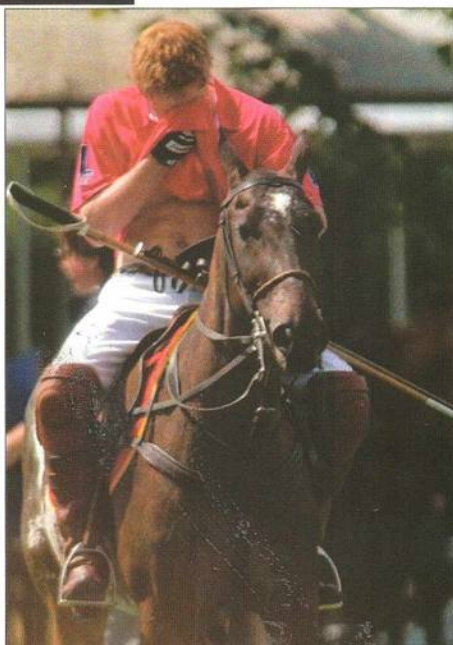
Prințul Harry:
născut sub semnul
Fecioarei;
semnul chinezesc:
șobolan (suntem în
Anul Șobolanului,
așa că vom mai auzi,
probabil, de el);
element **Feng-Shui:**
lemn

Prințul Harry a plecat în Afganistan cu o săptămână înainte de Crăciun și șederea sa îndelungată acolo – zece săptămâni – a fost posibilă numai prin *bargain*-ul – aranjamentul – făcut între Societatea Editorilor (liderii presei occidentale), al cărui director este Bob Satchwell, și Armata Britanică (MoD, *Mobile Division*, în speță). Acesta este motivul pentru care Prințul a fost fotografiat îndelung și filmat de reprezentatii presei occidentale pe toată perioada șederii sale în Afganistan.

Înainte de Crăciun

Cu o săptămână înainte de Crăciun, Harry a plecat de pe aeroportul *Brize Norton* din Oxfordshire la Kandahar. Acolo a primit o instrucție rapidă înainte de a fi luat pe sus și dus la *Forward Operating Base* (FOB) Dwyer din sudul Afganistanului. A trecut astfel de popasul pe care trebuie să-l facă oricare recruta la baza bastion a British Campului, ferit fiind astfel de multitudinea de trupe britanice prezente și de forțele multinaționale de la Kandahar. De acolo, s-a dus să se alăture regimentului Gurkha la FOB Delhi, o bază extrem de îndepărtată, la numai 500 de metri de frontul taliban. De atunci Harry a intrat în cvasi-anonimat. Până aproape de întoarcerea sa în Marea Britanie, Harry a comandat o scvadă

spartană de șapte tancuri în provincia Helmand, chiar în apropiere de fostul punct de rezistență taliban de la Musa Qualeh.

Între timp, talibanii și Al Qaeda...

Au fost cu toții informați că „un pui important” se află pe teritoriul lor și s-a pus la cale o întrecere de capturare a „cele mai importante teste”. Comandantul deputat al serviciilor secrete talibane, Mullah Abdul Karim, a primit vestea despre „pui” cu adevărat nesaț. Karim și-a trimis astfel oamenii la vânătoria Prințului. „Este dușmanul nostru special. Prima noastră opțiune este să-l capturăm și a doua să-l omorâm.”

De când Uniunea Sovietică a părăsit Afganistanul în 1989, mari părți ale acestei țări cu munți inaccesibili au rămas de neguvernate și milițiile talibane au prosperat în acest gol geografico-politico-juridic. Cea mai valoroasă recoltă a acestei țări, cultura de opium, a înflorit în consecință. Tentativele de a anihila autoritatea talibanilor, precum cele din provincia Helmand, au avut succes limitat din 2001 până în prezent. În timp ce, în astfel de regiuni, morțile civile sunt greu de numărat, relativ sigura capitală Kabul a înregistrat o creștere impresionantă a numărului de locuitori, dintre care mulți sunt refugiați ce vin să se instaleze aici.

Oricum, printre serviciile secrete, știrile despre prezența Prințului deveneau tot mai des transmise așa că, după ce s-a pozat pe tancuri și pe motociclete cu jumătate de uniformă pe el și brațele și umerii goi, după ce a pus în pericol cu vârf și îndesat viețile celor mai puțin regali decât el, care i se aflau în imediata apropiere, Harry a trebuit întors ca sfintele moaște, în cel mai mare secret, la bordul unui *Royal Air Forces Tristar*. Alături de el, la bord, doi soldați răniți grav, pentru care avionul a trebuit deturnat la Birmingham pentru ca aceștia să fie admiși

la *Selly Oak Hospital*. Unul își pierduse brațul stâng și piciorul drept, iar celălalt soldat fusese salvat de interpunerea corpului prietenului său între el și gloanțe, dar primise totuși o așchie în gât.

Adrenalină pentru Prinț

Cum a comentat Prințul Harry cele zece săptămâni de acțiune în Afganistan? Poate nu foarte diplomatic. „Nu prea vreau să stau pe la Palatul Windsor. În general, nu-mi place Anglia așa de mult și, știți, e simpatice să fii departe de toată presa și de ziare și în general de tot rahatul pe care-l scriu.”

Viața în Marea Britanie va fi cât se poate de diferită de ultimul *boost* de adrenalină. Prințul nu va mai fi probabil niciodată lăsat să se alăture forțelor armate într-o zonă fierbinte. În schimb, este reaşteptat în noaptea londoneză la braț cu iubita sa Chelsy Davy pe la cluburile adesea frecventate, *Boujis* și *Mahiki*, unde Prințul va fi fără îndoială ademenit de favoritul său *Crack Baby Cocktail*.

Harry, ambasadorul războiului

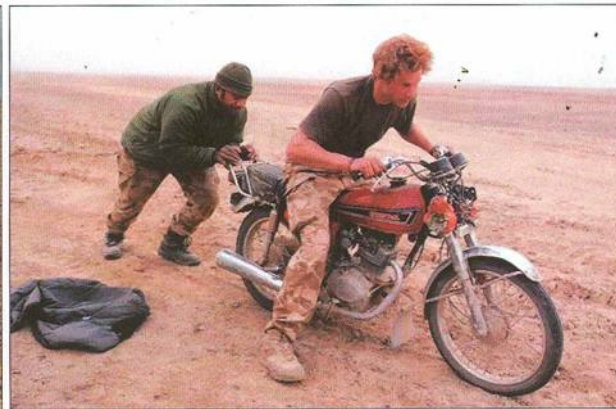
După întoarcerea sa cu mare pompă în Marea Britanie, declarațiile sale conform cărora a fost nevoit să omoare pentru a

scăpa alte vieți („Le facem lucruri rele oamenilor răi”) au pus paie pe foc în rândurile comunităților musulmane. Website-urile *Al Qaeda* își cheamă suporterii să-l ucidă pe Prinț. „Știți, frații mei, că acest murdar Harry este fiul prostituetei Diana, Prințesă de Wales, care a murit în brațele amantului ei?” Clericul radical Omar Bakri Mohammed, vorbind din Liban, a spus că prezența Prințului în Afganistan este o „crimă” și va fi folosită ca un instrument de recrutare *Al-Qaeda*, cât și pentru a-i radicaliza pe musulmanii britanici.

Aventurierul

Mi se pare că tonul folosit în acest articol este cam insultant la adresa Prințului Harry, dar eu scriu și vorbesc mai urât decât gâdesc. Nu trebuie să uităm că Prințul nu are decât 23 de ani și el mai degrabă a fost folosit ca instrument de propagandă de către Palatul Windsor, armata britanică și chiar NATO. Prințul Harry este un tânăr ca oricare altul, în căutare de necunoscut și adrenalină. Nu știu totuși cum, în loc să exploreze Sahara sau deșertul Gobi, preferă să aducă eventual moarte.

text: **Claudia Golea Sumiya**

PERFECTLY BALANCED.

John Jameson's smooth whiskey from Ireland.

John Jameson reminds you to taste responsibly

JAMESON
IRISH WHISKEY

www.jamesonwhiskey.com

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: Mihail Gălățanu
mihail.galatanu@revistafiacara.ro, redactia@revistafiacara.ro
REDACTOR-ŞEF: Liliana Petruș - liliana.petrus@revistafiacara.ro
EDITOR: Alice Gherman - alice.gherman@revistafiacara.ro
SPORIT - Pompiliu-Lăurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Cătălin Apostol, Mihail Bălu, Dumitru (Păi) Dinulescu, Horia Gârbea, Valentin Laurențiu
Gheorghiu, Claudia Golea Simița, Colin Hentea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Vlad Ionescu,
Marina Ioscu, Nicotae Macovei, Mugurel Margărit, Dan Medeanu, Horia Pătrașcu, Mihaela
Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stanciu, Jean-Louis Sterian, Raluca Șeoiu,
Bazil Ștefan, Andreea Tudor, Tudor Calin Zarojanu

SENIOR EDITOR FOTO: Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistafiacara.ro
TEHNOREDACTOR: Laura Tîbăr - dlp@publicatiilefiacara.ro

CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dabija (SUA),
Eugen Fruză (Canada), Lora Harapaciu (Portugalia), Anda Moculescu (Noua Zeelandă),
Anca Motoianu (Londra), Iuliana Palănciuc (Paris), Laurenia Șteba (Olanda), Cornel Toma
(Roma), Bogdan Răzvan Ursu (Vietnam), Gelu Voșni (Madrid), Liesel Louw (Senegal), Hoon
Joe-Kye (Coreea de Sud), Pham Viet Duc (Vietnam)
ÎN TERITORIUL: Marius Condral (Sulina),
Iulia Poră (Sisestant)

Grafică, tehnoredactare
și prelucrare imagine

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J.40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiilefiacara.ro
VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiilefiacara.ro
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiilefiacara.ro
DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiilefiacara.ro
DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -
manuela.arion@publicatiilefiacara.ro
CONTABIL ȘEF: Elena Anghel
DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:
Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiilefiacara.ro
ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petru Ștefan
petrushtefan@revistafiacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu - Tel: 317.91.42; 317.91.44
Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiilefiacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, C.P. 33, C.P. 12
Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra - România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PASĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAIL ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu
Culegere computerizată: Ioana Ionescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

Publicitate și marketing:
publicitate@publicatiilefiacara.ro
Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Contabilitate: Florența Tudor

Șef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu
Distribuție: [317.91.37, 317.91.44]: Laurențiu Marian Celcan,
Constantin Eșure, Ion Mihail, Robert Păndelea
Administrativ: Iulian Stanciu
Citiții din țară și din străinătate se pot abona
prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,
Citiții se pot abona și prin S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București
Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și
personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

POLITIC

Summit-ul și maidanezii

INSIDER

Laura Bush a ratat trandafirii

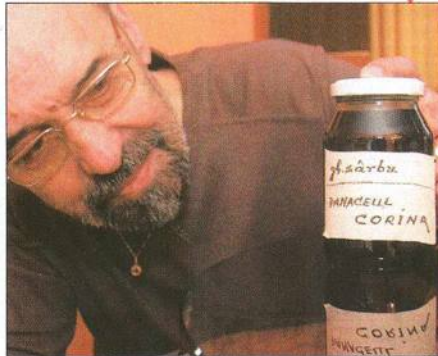
ETAJUL DE IMAGINE

Fotografii interzise

VINDECĂTORI CU HAR

Aichimistul

EXCLUSIVITATE

Andreea Marin Bănică:

„Mi-aș dori să nu-mi pierd capul”

DOSAR

Hugo Chavez, un personaj marquezian în carne și oase

CĂLĂTORII

Laguna albastră

VIP

Ioana Moldovan, leucită de microbul televiziunii

INTERVIU

Șeful olimpicilor, Octavian Morariu,
visează frumos înainte de Beijing 24

SOCIAL

Elevii de la Sf. Sava
vor să devină actori 41

FILM

Cocoșul decapitat 46

MEDIA

Grigore Cartianu
— Next level pentru Adevărul 48

UNDE IEȘIM

Villa Rodizio, locul unde mănânci cât poți 52

SĂNĂTATE

Body Mind Spirit Festival 55

TURISM

Golf și răsfăț de lux în Belek 58

STIL DE VIAȚĂ

Envy fashion 66

AUTO

Fiat — 500 de mii de variante 72

BRAND TO BRAND

Beefeater, un nume inspirat de gardienii
Turnului Londrei 76

SPORT

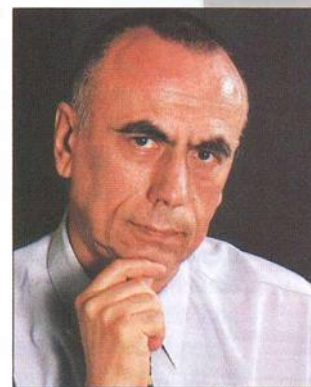
Cine poate oase roade 78

coperta 1
Andreea Marin Bănică

Altceva

Vacarmul pune
în valoare șoapta.

DOI POEȚI

Așa am declarat la o emisiune pe care mi-a dedicat-o TVR Cultural. Oare m-am pripit când i-am spus aceste vorbe realizatoarei Clara Mărgineanu? Nu cumva zgomotul și furia din societatea noastră îi trec în planul doi pe cei însetați de liniște și de tandrețe?

E o iluzie să-ți mai închipui că lumea are timp să se oprească și asupra celor care nu se bat cu pumnul în piept, strigând în gura mare pentru a atrage atenția asupra lor?

Iată, de pildă, nu demult au plecat dintre noi doi poeți: Adi Cusin și Cezar Ivănescu.

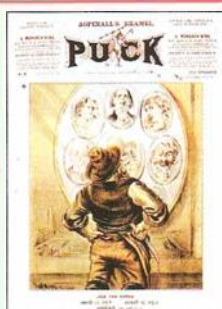
Câți își dau seama că am rămas mai săraci fără ei?

Primul a fost un vrăjitor al versului, cu o plăcere nedisimulată de a jongla cu cuvintele și a le combina astfel încât să rădem amar. Al doilea parcă a scrutat, cuprins de febră, dogoarea unui tărâm fabulos, pentru a ne aduce vești pe care altfel nu aveam cum să le cunoaștem.

Și unul, și altul sunt autori de poezii de neuitat, creatori de universuri lirice inconfundabile. Dar, pentru cei mai mulți, ele n-au valoarea unui gol marcat într-un meci de fotbal, sau a unei inginerii financiare, rămânând fără ecou în mintea și în sufletul lor.

Și totuși, cei doi poeți ne-au luminat inima și ne-o vor mângâia în continuare, pe când cei care prețuiesc efemerul vor avea soarta acestuia.

Serge Brion

În numărul viitor:

● JACK SPINTECĂTORUUUUUU!!!! ● ADELINA ELISEI ● VINDECĂTORI CU HAR ● ALEGERI LOCALE/ POLITIC / GRUPAJ SPECIAL ● MARELE MAESTRU/CAVALERII DE LA MALTA ● ȘTEFAN BĂNICĂ JUNIOR ● MIHAELA RĂDULESCU ● LAUREATUL NOBELULUI, ORHAN PAMUK!

Da, de data asta să vă spunem totul ca pe o poveste: da, mai întâi veți da de Jack Spintecătorul, chiar de el în persoană, umblând pe străzile Londrei. Apoi veți mai da de Adelina Elisei, în iunie sau un pic mai târziu, că e foarte ocupată. Veți mai da peste VINDECĂTORII NOȘTRI CU HAR, un nou episod palpitant, dar veți da, fără nici cea mai mică îndoială, de POLITIC și de subiectul cel mai ardent al vremii, ALEGERILE LOCALE. Vă veți mai întreține, lucru mare la casa omului, cu MARELE MAESTRU AL CAVALERILOR DE LA MALTA. Dar s-ar putea, s-ar putea... să îl întâlniți și pe talentatul actor și cântăreț Ștefan Bănică junior sau, cine știe, pe Mihaela Rădulescu, sau, cine știe, pe laureatul Premiului Nobel, scriitorul turc Orhan Pamuk...

Destindere

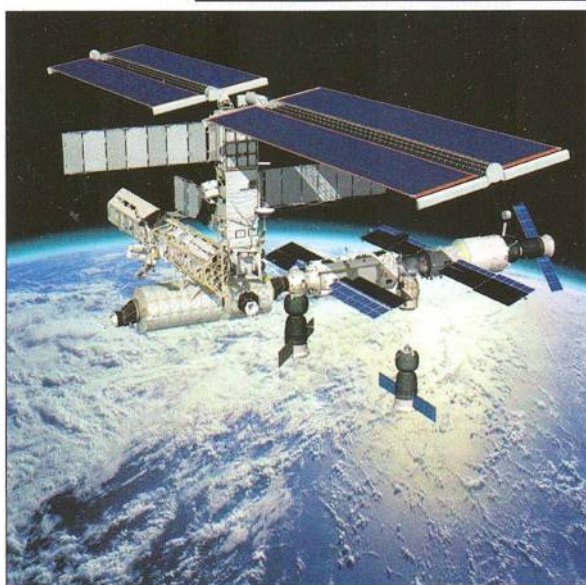
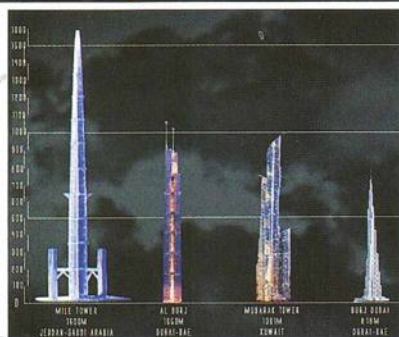
Summit-ul NATO de la București a fost marcat de mai multe premiere. Două dintre acestea au fost create de Vladimir Putin: prima participare la Consiliul NATO-Rusia și prima vizită în România a unui lider de la Kremlin, în ultimii 22 de ani! Prezența lui a fost surprinzătoare, atât pentru că urma oricum să se vadă cu președintele SUA peste două zile, pe teren propriu, cât și pentru că Traian Băsescu era creditat cu mai multe gafe care ar fi supărat Moscova. În această ultimă privință, imaginea face cât o mie de cuvinte.

Înălțime

Nici nu s-a terminat *Dubai Tower* (160 de etaje, 701 metri), că saudiții au antamat deja construcția lui *Mile Tower*, care va avea cât îi spune numele, adică 1.600 de metri! Turnul va fi construit în Jeddah, lângă Marea Roșie, costul fiind estimat la 6,35 miliarde de euro, ca parte a unui ansamblu de 50 de miliarde de dolari...

Două firme britanice au realizat proiectul turnului, proprietate a prințului al-Walid bin Talal, care deține, printre altele, hotelul *Savoy* din Londra. Majoritatea materialelor, ca și muncitorii, vor fi ridicate cu elicopterele...

Robot

Din cauză de globalizare, summit, încălzire globală etc., a trecut neobservată o premieră de senzație: un robot spațial autocomandat a andocat cu succes la Stația Spațială Internațională (SSI). Vehiculul transportor, încărcat cu mai mult de cinci tone de apă și hrană, construit de Agenția Spațială Europeană, a deschis astfel calea aprovizionării SSI fără echipaj, deci fără riscuri de accidente implicând victime.

Lovitură

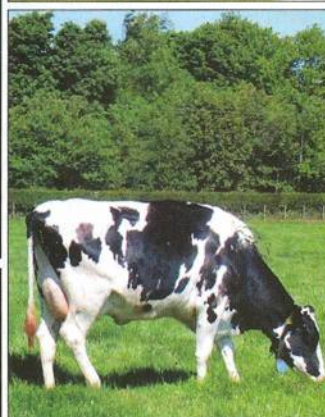
Pentru că ne plângem mereu de milă, să reținem că *Dacia Logan* a fost cea mai vândută mașină de import pe piața franceză în primul trimestru. Cu vânzări de peste 12.000 de bucăți, *Logan*-ul a ocupat locul opt în clasamentul general pe modele, primele șapte poziții fiind ocupate de mașini franceze. Angajații fabricii de la Pitești au sărbătorit acest succes printr-o grevă prelungită, care a costat firma

Renault peste 150 de milioane de euro. Poate se supăra și pleacă.

Genetică

Omul de știință Lyle Armstrong a primit aprobare de la Autoritatea pentru Fertilizare Umană și Embriologie din Marea Britanie pentru a crea hibridi citoplasmatici, mai exact embrioni animalo-umani. Echipa sa de la Universitatea din Newcastle a inserat ADN uman dintr-o celulă a pielii într-un ovul de vacă, apoi a aplicat un mic șoc electric. Embrionul hibrid, botezat

de presă „Omul-vacă”, a crescut timp de trei zile, după care a devenit neviabil. Joaca de-a Dumnezeu are scuza căutării unui tratament pentru maladii precum Alzheimer, Parkinson sau boli neuromotorii.

Neînțelegere

Un număr de oameni agitați, majoritatea netibetani, au crezut că fac un serviciu Tibetului dacă pun bețe-n roate flăcării olimpice. Asta în vreme ce anticii suspendau războaiele în timpul Olimpiadelor. La Londra s-a lăsat cu încăierări, la Paris simbolul JO a fost stins de patru ori în drumul său (fapt fără precedent în istorie), la San Francisco s-au cățărât unii pe podul *Golden Gate*. A fost nevoie ca Dalai Lama însuși să facă o conferință de presă în care să amenințe că va demisiona de la conducerea guvernului în exil pentru ca agitații să se mai potolească.

Acum
primești
bani
în plus!

Știm întotdeauna ce-ți dorești.
Creditul de nevoi personale.

BCR
Gândim la fel.

Cu numai 299 RON* lunar acum poți lua un credit de nevoi personale în valoare de 19.000 RON față de 17.900 RON, cât puteai primi până în prezent.
Ofertă valabilă în perioada 12 noiembrie - 31 decembrie 2007.

* pentru un credit de 19.460 RON (comision de acordare inclus), pe 10 ani, cu dobândă fixă în primele 3 luni; DAE = 19,67%

DE LA SUMMIT LA GREVA FOAMEI

SUMMIT-UL ȘI MAIDANEZII

Evenimentul politic al primei săptămâni din luna trecută este, de fapt, evenimentul lunii, care este, de fapt, evenimentul anului: summit-ul. El a făcut din România un fel de *hall of fame*. A făcut să defileze p-acilea lume bună, subțire, dând mai mult fond formelor românești, balcanice etc. Al doilea caz care a ținut capul de afiș a fost cel al românului Claudiu Daniel Crulic, mort după un maraton de greva foamei. „Seismul Crulic” a dus la schimbarea ministrului de Externe Adrian Cioroianu și a adus în primul fotoliu al diplomației românești pe diplomatul de carieră Lazăr Comănescu.

căsăpiți (să ne amintim cum faimoasa rasă canină a fost cea care a reușit performanța de a o aduce în țară, după Revoluție, pe faimoasa Brigitte Bardot, ambasadoarea câinilor vagabonzi de pretutindeni) și de copii malformați, cerșetori în Europa, minori violați odată cu imaginea României (la pachet). E un impuls dat și turismului, mai ales că, în timpul summit-ului, profitând de umbrela de securitate, pe străzile Bucureștiului au circulat, totuși, veniți în grupuri, cu circuite, și americani simpli, aterizați la București doar pentru a căsca gura la o țară din Estul Europei.

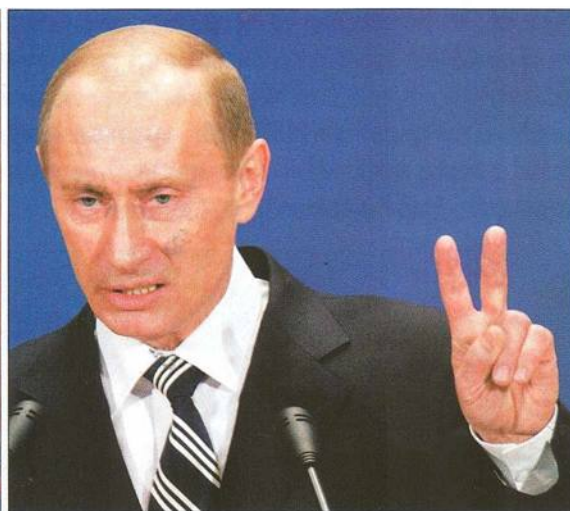
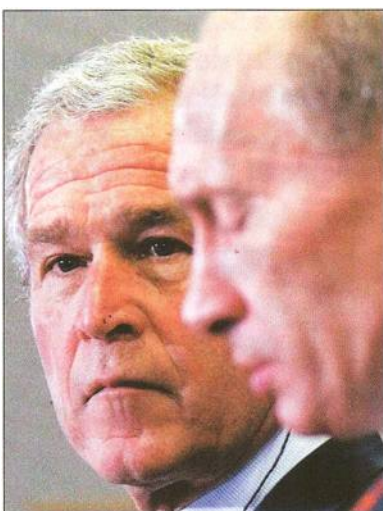
Definiție rebusistică: Summit, la vârf!

Scepticilor care cobeau, ținând-o pe-a lor, sus și tare, că summit-ul va fi un fiasco, li se poate, acum, răspunde că, pentru aproape o săptămână, România a fost mai aproape de *axis mundi*. Cu prețul moleștii cetățenilor ei, cu o supraveghere draconică, ei bine, dar a fost...

Primele victime terorizate ale summit-ului: maidanezii. Așa că putem cânta, așa cum o făceam când eram copii, cu clasa: „Summitul & maidanezii/și-au dat mâna peste țară...” Noi am fost doar victime colaterale, circulând deviați (mintal!) prin târgul Bucureștilor devenit, așa, dintr-odată, super-cosmopolit. Nu mai vorbim de Neptun... Că, prin România, unde te învârtea, dădea peste o Angela Merkel pe cale să se rebranduiască vesti-

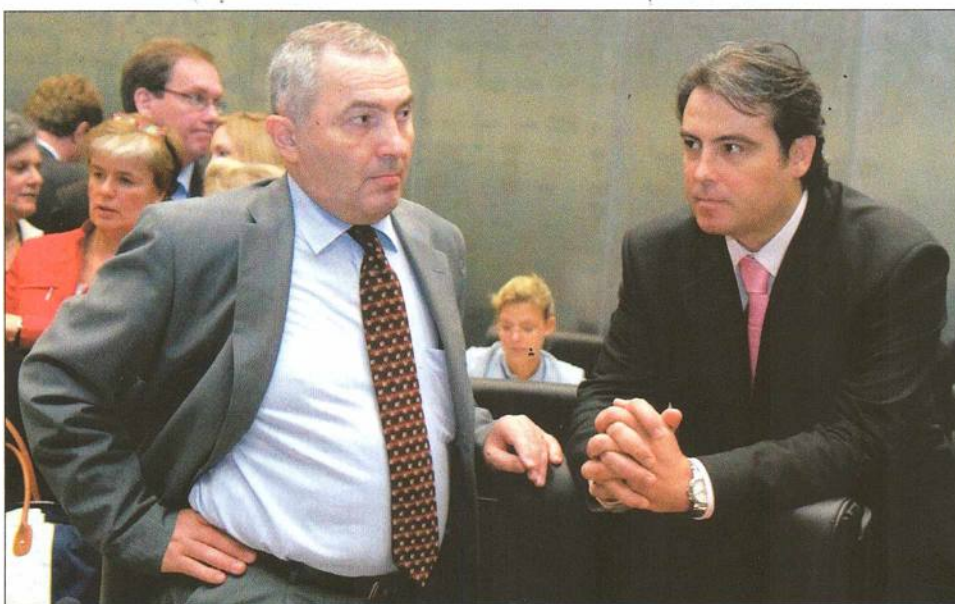
mentar, peste un Putin venind să-și plimbe ambițiile și aroganța de mare putere, peste Bush la ultime pâlării de mandat. România a câștigat într-o singură săptămână, în trei zile, mai degrabă, cât a pierdut într-un deceniu de maidanezi

mentar, peste un Putin venind să-și plimbe ambițiile și aroganța de mare putere, peste Bush la ultime pâlării de mandat. România a câștigat într-o singură săptămână, în trei zile, mai degrabă, cât a pierdut într-un deceniu de maidanezi

Cazul Crulic — epilog la yes, yes, condo!...

Epilogul cazului Crulic a fost, măcar el, satisfăcător: a căzut un cap. Cel al lui Adrian Cioroianu. Care ar fi căzut oricum, deci nu e o (prea) mare pierdere pentru liberali. În locul lui, a fost nominalizat Lazăr Comănescu, *play-maker*ul României la Uniunea Europeană. Ce a demonstrat, însă, cazul lui Daniel Claudiu Crulic? A demonstrat că Ministerul Afacerilor Externe rămâne o structură bicornică. Adică, în același timp, greoaie, plină de birocrație, dar și incapabilă. Fără putință de reacție rapidă. Rămâne un fel de măgăoaie ca și combinatul de la Călărași, cum sunt coloșii industriali, dar în plan diplomatic. Combinatul metalurgic de diplomați. Cum Traian Băsescu s-a grăbit să aprobe, avem un nou ministru de Externe. El are o misiune ingrată, dacă nu de-a dreptul imposibilă: să încerce să ungă pe la încheieturi un minister ruginit, complet anchilozat. Schimbarea lui Cioroianu nu

schimbă nimic. Șterge, doar, din memoria românilor episodul **yes, yes, Condo**. Nu face să meargă ca unse mecanismele diplomatice. Nu înlătură loazele, leneșii de profesie, funcționarii încremeniți din MAE. Lazăr Comănescu nu va asigura decât un

interimat sotto voce, unul în care toate angrenajele înăcrite ale birocrației diplomatice se vor învârti în același ritm coclit.

Text: **Mihail Gălățanu**

Foto: **Rompres**

Summit-ul NATO văzut din spate: de la bârfa politică la gossip-ul de partid și de stat

Laura Bush a rata

Summit-ul NATO a fost unul dintre cele mai mediatizate evenimente consumate în România de după '89. Dincolo de summit în sine, dezbătut mai mult decât generos pe toate canalele media autohtone și străine (deși aici trebuie precizat faptul că media internațională a evitat cât a putut referirile la România, axându-se exclusiv pe relatarea evenimentului în sine), mai există o fațetă a Summit-ului NATO, și anume cea din spatele reflectoarelor, din culise.

Așa că, în condițiile în care despre partea vizibilă a Summit-ului NATO nu prea mai puteam spune ceva nou, vă propunem un colaj de evenimente, momente, situații și conjuncturi din spatele ceremoniilor, din bucătării, din hotelurile de lux, unde s-au cazat invitații, din apartamentele prezidențiale, și așa mai departe. În felul acesta veți avea o imagine ceva mai complexă despre cel mai mare eveniment din istoria recentă a României.

Laura Bush și Condoleezza Rice au plecat din România fără buchetul de flori de rămas bun. Procedura fusese trecută în desfășurătorul de protocol, dar a fost ratată din cauza agenților *Secret Service*. Datorită inițiativei lui Bush de a trece pe la Palatul Victoria, tot mecanismul de securitate al americanilor a fost dat peste cap, astfel că „băieții” lor cu ochi albaștri nu au mai putut efectua controlul de rutină al buchetelor de flori.

Delegația română – miniștrii Meleșcanu și Cioroianu și consilierii Mihai Stănișoară și Ion Pascu – pregătiseră pentru Laura Bush, Condoleezza Rice și soția ambasadorului american la București buchete de flori – crini imperiale și trandafiri roșii pentru Laura, trandafiri albi și iriși pentru Condoleezza și soția ambasadorului SUA la București. Buchetele de flori au fost totuși luate de reprezentanții Ambasadei SUA, și, după o sumară verificare, se spune că au ajuns în apartamentul ambasadorului. Se pare că Adrian Cioroianu a luat buchetul Laurei pentru logodnica lui!

Președintele american și-a trimis ariergarda cu o lună de zile înainte de sosirea oficială pe *Henri Coandă*. Un *Hercules* al *US Air Force* care a aterizat pe *Băneasa*, pe 5 martie, a adus cele două limuzine *Lincoln*, echipamentele de bruiaj, dar și garderoba președintelui SUA și soției acestuia. Toate au plecat înapoi în capitala SUA, după decolarea *Air Force One*, odată cu agenții *Secret Service* care au asigurat protecția liderului american pe timpul vizitei, cu aceeași aeronavă militară de transport.

nt trandafirii!

Și Condoleezza
a rămas
fără flori

Două avioane
pentru Bush

Mass-media
— obosită,
flămândă
și bosumflată

Maria Băsescu
și înghețata

Fițe
de președinte

● Ziariștii americani s-au adaptat cel mai greu ● Au fost și cei care s-au declarat cel mai vehement nemulțumiți de condițiile oferite de gazde ● În mai mare sau mai mică măsură i-a deranjat totul: ba că nu au avut taxiuri la aeroport (s-au lamentat cei care au venit pe cont propriu, lipsa taxiurilor fiind consecința măsurilor de securitate impuse chiar de agenții secreți americani, adică de conaționali lor), ba că microbuzele care i-au dus la hotel erau prea mari, prea lente, prea răcoroase și așa mai departe, ba că la hotel au fost „inutil” supuși unor controale „exagerate”, omițând că au fost cerute tot „de-ai lor” ● Media americană a fost însă cea mai solicitată, suportând cea mai mare diferență de fus orar, și un traseu lung, pentru că l-a însoțit pe președinte prin tot periplul: Ucraina, București, Croația, Soci ● Ziariștii americani au moțait prin toate colțurile Casei Poporului, pe fotolii, în scaune, pe jos, la conferințe de presă, la sindrofii, la masă (cu capul pe masă!), prin mașini și taxiuri ● Dar este de înțeles! ● Membrii ansamblului *Ciocârlia* au încercat în van să-i învețe pe ziariști pașii horei românești ● Invitați la o recepție informală organizată miercuri, 2 aprilie, reprezentanții media au fost mai plăcut impresionați de muzica orchestrei de folclor, dirijată de Constantin Arvinte, decât de Loredana Groza ● Au avut

mari dubii de unde este Loredana, din țară sau din străinătate ● Marea masă a jurnaliștilor a fost însă tăcută și nu a reacționat nici măcar la finalul show-ului când Loredana le-a strigat „Vă iubesc! I love you!” ● Nu au băgat în seamă atmosfera tradițională creată

Ideea ca România să candideze pentru organizarea Summit-ului NATO la București i-a aparținut lui Mihai-Răzvan Ungureanu, fost ministru de Externe, în prezent directorul Serviciului de Informații Externe. Propunerea a fost lansată de Ungureanu, în martie 2005. Și Băsescu și Tăriceanu s-au opus, cei doi considerând că o eventuală candidatură a României nu ar fi luată în seamă. Ungureanu a mers pe ideea lui și a început, împreună cu ambasadorul României în SUA, Sorin Ducaru, să facă un plan de „bătăie”. Primul răspuns bun a fost pe 5 decembrie, când a venit la București Condoleezza Rice. Interesul arătat de Rice pentru România ca posibil organizator al summit-ului l-a convins și pe președinte și pe Tăriceanu că Bucureștiul are șanse. Decizia finală a fost luată în februarie 2007, la câteva zile după ce Ungureanu a demisionat de la Externe. La summit nu a participat, din cauza funcției, dar a fost prezent la întâlnirea cu George W. Bush de la CEC.

pentru ei (ștergare oltenescă, vase și ulcioare de lut, și altele asemenea), dar le-a plăcut mâncarea ● Au avut de ales și de gustat pentru că s-au pregătit 80 de feluri de mâncare ● Sărmăluțele în foi de varză și foi de viță, dar fără mămăliguță, tochitură moldovenească cu murături, cozonaci și vinuri românești, dar și curcani la cuptor, șnițele de pui, pește, frigărui, piept de pui la grătar, creveți și calamar, cârnăciori, ciupercute sote, salate, crudități, brânzeturi și fructe de mare ● La final, au adus tortul NATO, format din opt etaje, glazurate cu marțipan alb, ornate cu mesajul „NATO 2008” și trandafiri albaștri, dar și tarte cu fructe, cozonaci, produse de patiserie, salate de fructe sau fructe naturale, dar fără înghețată! ● Evident, jurnaliștii acreditați la summit au avut la dispoziție băuturi spirtoase, răcoritoare, energizante și cocktail-uri ● Ziariștii s-au grupat pe bisericiuțe în timpul dineului și nu au încercat să se cunoască sau să interacționeze în vreun fel cu colegii din țările partenere NATO ● Ziariștii străini nu și-au putut abține curiozitatea față de colegii români, care au mâncat foarte mult, și i-au întrebat direct dacă în general mănâncă atât de bine ca la dineul în cauză ● Petrecerea a fost foarte scurtă, de la 20.00 la 22.00, când majoritatea jurnaliștilor s-au retras în Centrul Media sau la hoteluri.

Președintele SUA, George W. Bush, și soția sa au fost foarte încântați de înghețata românească (preparată însă de cofetari italieni, după rețetele lor) și de Maria Băsescu. Lui Bush i-a plăcut atât de mult de Maria Băsescu încât a încălcat protocolul, iar la serata organizată înainte de deschiderea oficială a Summit-ului a pupat-o pe aceasta pe amândoi obraji, spre mirarea generală, dar mai ales a Mariei Băsescu. Și Băsescu și Laura Bush au reacționat normal, față de stînghereala evidentă a Mariei Băsescu.

Președintele SUA a gustat din plin, și la propriu și la figurat (pentru că i-a plăcut foarte tare dejunul), întâlnirea de la Neptun. I-a plăcut plimbarea prin parcul din jurul vilei de protocol, și a fost cucerit de Marea Neagră.

George W. Bush și Condoleezza Rice au beneficiat, în incinta Palatului Parlamentului, de un spațiu special aranjat pentru întâlniri între patru sau șase ochi, după caz, care a fost amenajat cu mobilier adus special de la Ambasada SUA din București și decorat cu tablouri înfățișând *Pasărea Paradisului* și valurile mării. De ce? Pentru că așa a cerut președintele!

Președintele Afganistanului, Hamid Karzai, a fost cazat în fosta cameră a lui Beyonce, la Hotelul *Carol Parc*. Karzai a avut întâlniri cu reprezentanții ONU, cu cei ai Tadjikistanului, precum și cu Secretarul general al NATO, Jaap de Hoop Scheffer, și

Huzur afgan

Ban Ki-moon
și Frumoasa
din pădurea
adormită

Scenografie

Unde sunt
micii?

De toate
pentru toți

În ceea ce privește
costul total al
operațiunii, oficiali ai
Camerei Deputaților
susțin că bugetul de
25 de milioane de
euro prevăzut inițial
nu a fost depășit.
Cheltuielile cu energia
electrică vor fi un
capitol important în
buget deoarece pe
oră s-au consumat
1.000 de Kw.

premierul olandez, Jan Pieter Balkenende, toate consumate în incinta hotelului. Președintele afgan a comandat somon în crustă, pui colonial și biftrec cu legume, frigărui cu fructe în ciocolată albă, înghețată Mascarpone, platou cu fructe și sufleu de ciocolată cu înghețată de vanilie, frișcă și fructe de pădure proaspete.

Secretarul general al ONU, Ban Ki-moon, a stat la același hotel ca și liderul afgan. Oficialul ONU a locuit în camera *Frumoasei din pădurea adormită*.

Camera se numește așa datorită foisorului cu o vedere panoramică peste București. Accesul în foisor se face pe o scară în spirală. Angajații hotelului zic că Ban Ki-moon și-a băut cafeaua în foisor. Secretarul general al ONU a solicitat apă în sticle mici, pentru a nu face risipă.

Secretarul adjunct al Camerei Deputaților, Mihai Unghianu, a satisfăcut curiozitatea ziariștilor români, după încheierea summit-ului, despre locurile în care s-au consumat principalele momente ale summit-ului de la București.

Sala *Rosetti*, sala în care oficialități precum Secretarul general al NATO, președintele Franței, cancelarul Germaniei și șeful de la Kremlin au ținut conferințe de presă, a

fost aranjată special. „Toate amenajările au fost făcute în conformitate cu un memorandum de înțelegere încheiat între România și comandamentul NATO de la Bruxelles, în iunie 2007”, a spus acesta. În sală a fost înlocuită toată tapițeria din stofă, mobilierul din lemn a fost lăcuit, iar decorațiunile din tavan au fost ranforsate pentru că riscă să cadă în capul ziariștilor. O problemă dificilă în amenajarea sălii, zice Unghianu, a fost aranjarea șefilor de stat pentru a fi filmați din unghiuri favorabile. Camerele de luat vederi au fost amplasate pe un podium special care a costat opt mii de euro. Despre sincopele organizatorice (lipsa sonorului la televizoarele din camera presei a fost cea mai acut reclamată), românii au susținut că vina aparține și celor de la NATO și firmelor străine însărcinate cu diverse operațiuni. „Daniel Arnaud, responsabil cu presa din partea NATO, trebuia să facă verificările de sunet din sală, nu a chemat la timp un sunetist și de aici problemele”, a spus Unghianu.

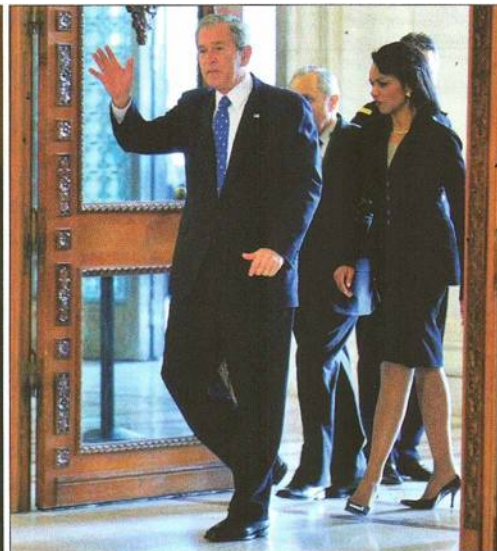
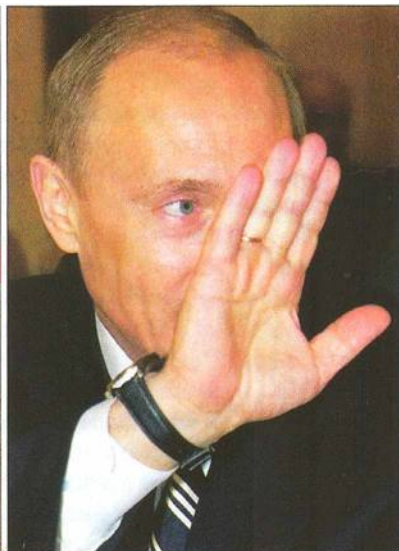
La restaurantul Camerei Deputaților au mâncat zilnic între 1.500 și 2.000 de persoane: ziariști, membri ai delegațiilor oficiale, personal auxiliar, traducători. Meniul a fost foarte bogat, și în variantă românească și internațională. Americanii au fost singurii care au vrut dimineața lapte și cereale. Mai ales

străinii au vrut sarmale și mititei. „Nu au fost mititei, pentru că au un miros special și am decis să-i evităm... Nu dădea bine! Dar dacă ar fi fost, ar fi avut mare succes!”, a spus Gabriel Leonte, șeful direcției de alimentație din Camera.

● Cea mai agreabilă prezență la summit a fost unanim recunoscută soția președintelui azer ● Președintele afgan Hamid Karzai a venit în haine tradiționale ● Angela Merkel a încălcat protocolul, prin ținutele sale colorate – verde, roz ● Poza de grup a fost declarată ca fiind cea mai „nereușită” ● Putin a fost în plină formă la întâlnirea cu Bush și Băsescu. A băut puțin, a mâncat la fel de puțin, dar a cochetat cu cele trei doamne de la masă (Laura, Maria și Condoleezza) ● Tratat cu multă condescendență, Putin a fost evitat de liderii grei din Vest ● Condoleezza a mâncat singură în restaurantul italianesc de la *Marriott*, în a doua seară a summit-ului ● Bush s-a conversat cu chelnerii de la *Marriott* ● Laura Bush a fost sincer impresionată de cât de bine vorbesc românii engleza ● Doamnele au avut program separat – *Muzeul Satului*, prezentări de modă ● Au cumpărat ca suveniruri haine, icoane și ceramică ● Oficialii zic că summit-ul de la București a fost un succes. Gata!

text: Silvana Pătrășcanu

foto: Octavian Tîbăr și Rompres

HUMANITAS

Biruința unei iubiri DINU & NELLI PILLAT

Pagini de corespondență

„Cartea iubirii lui Nelli și Dinu este, prin adâncimea ei neverosimilă, o carte despre Judecata de Apoi (cartea pierdută a lui Dinu Pillat se numea *Așteptând ceasul de apoi*), o carte despre ce rămâne din noi după ce moartea ori răutatea oamenilor ne-a smuls dintre vii.“

H.-R. Patapievici

arșavir acterian jurnal

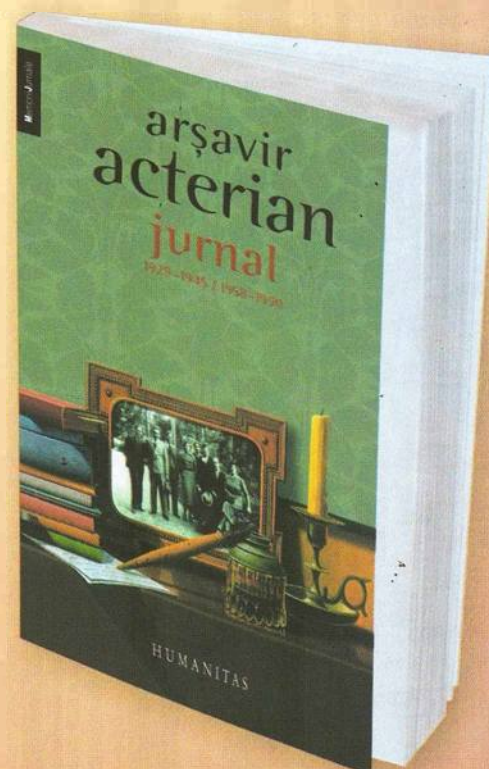
1929–1945 / 1958–1990

„...Arșavir era, chiar și la vârsta lui, un om fermecător, cu un verb de o plasticitate captatorie (îi plăcea să folosească acest cuvânt), ager, șugubăț, ironic atât cât să nu supere și de o emotivitate care spunea că sufletul lui nu îmbătrânește. Ascultându-l, mi se părea că mi-l reprezintă mai bine pe intelectualul anilor '30.“

Florin Faifer

„Jurnalul lui Arșavir recuperează viața unui om: cu simplitate, cumva de la sine. Așa cum a și fost trăită de Arșavir. Fără crispări, cu un Dumnezeu lăuntric care l-a ajutat mereu să nu cedeze contingentului.“

Bedros Horasangian

etajul de imagine

Fotografii inte

Interzise

Hala veche de la Piața Unirii. O stradă în pantă din cartierul Uranus. O coadă la zahăr (vă mai amintiți de cozile la alimente?). Oamenii înghețați de frig călărind un autobuz arhiplin, pe viscol. Demolarea bisericii Sf. Vineri. Construirea Casei Poporului. O bătrânică își îngrijește trandafirii. O mamă cu un cărucior de copil este surprinsă de o ploaie torențială de vară. Strada Al. Donici mângâiată de razele unui soare de octombrie. Imagini sumbre, imagini gingașe dintr-un București trecut prin *Epocă de Aur*, marca Nicolae Ceaușescu. Imagini dintr-o altă viață trăită și imortalizată de Andrei Pandele, artistul fotograf care a avut curajul să declanșeze aparatul foto în timpul celor mai negri ani de dictatură ceaușistă smulgându-le mărturii într-un album intitulat *Fotografii interzise și imagini personale*.

O fotografie face cât o mie de cuvinte. Andrei Pandele a înțeles adevărul acestei afirmații și a avut înțelepciunea de a folosi aparatul foto deopotrivă ca instrument de creare a unei opere de artă și ca mijloc de a povesti istoria unei țări cu milioane de oameni înfomețați sistematic și cu orașe dărâmate, depozitate de monumente istorice valoroase.

De profesie arhitect, Pandele a apreciat întotdeauna arhitectura caselor și bisericilor vechi. De aceea, când au început demolările comandate de Ceaușescu în București, artistul a ținut să păstreze măcar pe film imagini din cel ce s-a numit cândva Micul Paris. Era pasionat de fotografie, colabora la două ziare de sport cărora le trimitea fotografiile sale, așa că aparatul foto îi era un prieten devotat, care îl însoțea mai mereu. „Ca și alți tineri de astăzi, fotografiam tot ceea ce îmi plăcea: peisaje, sport, cai, fete etc. După cutremurul din '77 am sesizat că se făceau

demolări ale unor imobile care nu au suferit de pe urma cutremurului. Fusesem la un eveniment sportiv și am trecut prin apropiere de Biserica Enei și am văzut cum se dărâmă lăcașul. Asta la o lună sau două după cutremur. Biserica nu suferise deloc din pricina cutremurului, deci nu ar fi trebuit să o dărâme. Pur și simplu se luase decizia de a o demola, iar pentru asta au făcut tot posibilul să arunce bucăți din zidul casei, care se dărâmasse lângă biserică, peste zidurile bisericii, ca să existe motivul de a fi distrusă și aceasta. Au demolat-o într-o noapte și asta m-a atras atenția. Fiind arhitect, aflasem că se dorește a se rade o mare parte din centrul Bucureștiului, inelul principal al orașului. Așa mi-a venit ideea să fotografiez clădirile care urmau să fie demolate. Eu nu am fost disident și nici nu făceam nimic ilegal. Fotografiera unor clădiri putea fi legată de profesia mea de arhitect, deci nu am avut probleme. Eram corespondent la ziarele de sport și realizam fotografii chiar mai tari decât oamenii lor. Mă pasiona sportul și

Andrei Pandele.

Arhitect. Membru al Ordinului Arhitecților din România, membru al Asociației Artiștilor Fotografi din 1973, artist AFIAP din 1981, membru Associated Press și Sigma din 1990. A publicat în *Photo*, *NGM*, *Sovetskoe Foto*, *Letters de Paris*, *Midi Olympique*, *Rugby World&Post*, *La Mordorée*, *Adevărul*, *Cotidianul*, *Evenimentul zilei*, *Arhitectura*. A publicat prima carte despre revoluția română din 1989, *Vom muri și vom fi liberi*, Editura Meridiane, mai 1990. Expoziții: 2006 – *Voies d'Off*, *Le Mois de la Photographie*, Paris, *Maison d'Europe et d'Orient*; *Revoluția 1989*, văzută cu alți ochi la Institutul Francez din București, *Bucarest, ma ville*, iulie 2005 – *Rencontres Photographiques Professionnelles d'Arles*; *R/Evoluții* la Galeria Helions din Timișoara, în iunie 2005 etc.

De veghe
în comunismBucureștii
în imagini
interzise

asta m-a făcut să realizez fotografii într-un timp foarte scurt astfel încât adesea nici nu-și dădea seama cineva că am făcut o poză. Trei secunde îmi lua să fac un cadru. Eram greu de văzut și de depistat", povestește Andrei Pande.

„Pentru fotografia cu Hala veche a Pieței Unirii am primit chiar aprobare, în 1985, să o fotografiez de pe magazinul *Unirea*. Așadar, nici vorbă de ilegalitate. Cu timpul, însă, am început să fotografiez lucruri mai puțin agreeate de comuniști. Ceea ce m-a determinat să am grijă când și în ce condiții fac fotografiile și mai ales să nu le arăt cui nu trebuie. Mi-am dat seama că viața noastră devenise un fel de tragi-comedie și merita să immortalizez realitatea de sub nasul nostru. Există un articol de lege privind denigrarea realizărilor socialiste care m-ar fi condamnat dacă aș fi fost prins. Nu am urmărit inițial să prezint ce se întâmplă în comunism, dar progresiv, evident, am înregistrat și realitățile comuniste. M-am întâlnit odată cu cineva, după revoluție, căruia i-am arătat fotografiile. Omul m-a bătut pe umăr și mi-a spus că am fost un norocos, el avea un amic care a luat șase ani de închisoare pentru o singură poză, iar eu la câte fotografii am realizat aș fi obținut trei condamnări pe viață”, spune acum, râzând, artistul.

„Aveam informații vagi despre bolile lui Ceaușescu și știam că va muri până la urmă și o să vină altul să-i ia locul. M-am gândit că, până la urmă, fotografiile astea ale mele ar fi putut deveni un album cu valoare istorică, dar nu aveam decât o idee palidă pe atunci în privința reunirii lor într-un album. Surprindeam la un moment dat tot ceea ce îmi trecea pe dinaintea ochilor și mi se părea interesant. De pildă, a fost iarna grea a lui 1985, când Ceaușescu a interzis traficul rutier prin Capitală și l-a lăsat așa până în aprilie. Nu circula nimic și toată lumea mergea pe mijlocul străzii fiindcă pe acolo era mai uscat. Chestia asta arăta ciudat, merita evidențiată undeva, peste timp. Un mijloc de transport apărea o dată la un ceas, totul era un experiment științifico-fantastic. Așa am realizat fotografii cu bulevardele pustii ale Capitalei la oră de vârf – 17.30. Nu mai spun de aglomerația din mijloacele de transport în comun dimineața, când toată lumea mergea la serviciu. Se făceau adevărate exerciții de echilibristică pe tramvaie și autobuze. Oamenii se revărsau afară, pe ușile autobuzelor. În plus, erau nenumăratele cozi la diverse produse alimentare, la benzină, la butelii în care puteai surprinde oamenii în diverse ipostaze. Cineva m-a părât odată că am făcut poze cu coada la zahăr din strada Galați, dar eu

am negat. Mai mult, mie mi s-a părut atunci interesantă nu doar coada ci și dama din balcon care croșeta tacticos și care apare în fotografie. Adesea am surprins momente care ar fi părut absolut banale la prima vedere, dar care spuneau totul despre acea epocă. Mă gândesc aici la fotografia cu tipul care reușise să

cumpere mai multă *marfă rară* – hârtie igienică – într-un iulie din 1983, undeva în Drumul Taberei. Era o imagine nevinovată, făcută din spate, nu avea nimeni ce să-mi zică. Oricum, oamenii nu se supărau, fiindcă eu făceam poza repede și nu apucau să înțeleagă ce se întâmplă. Sigur, am mai fost interelat de miliție, fiindcă m-a

Omul potrivit
întâlnit
la momentul
potrivit

părât cineva că am pozat nu știu ce casă sau stâlp și că sunt spion.“

În calitate de arhitect, Pandeale a călătorit și prin țară, mai ales la Timișoara, Bistrița sau Craiova, având întotdeauna aparatul la îndemână. Astfel, a surprins viața oamenilor și orașelor din afara Bucureștiului. Un drum la Craiova i-a dat posibilitatea să fotografieze oamenii veniți cu canistrelor cu benzină în geamantane care așteptau la poarta fabricii de automobile un amărât de *Oltcit* pentru care reușiseră să obțină aprobarea să-l cumpere. Nu primeai benzină dacă nu

dovedeai că ești din județ, iar majoritatea fericitorilor veneau de la sute de kilometri depărtare să-și ridice mașina. Era iulie 1984.

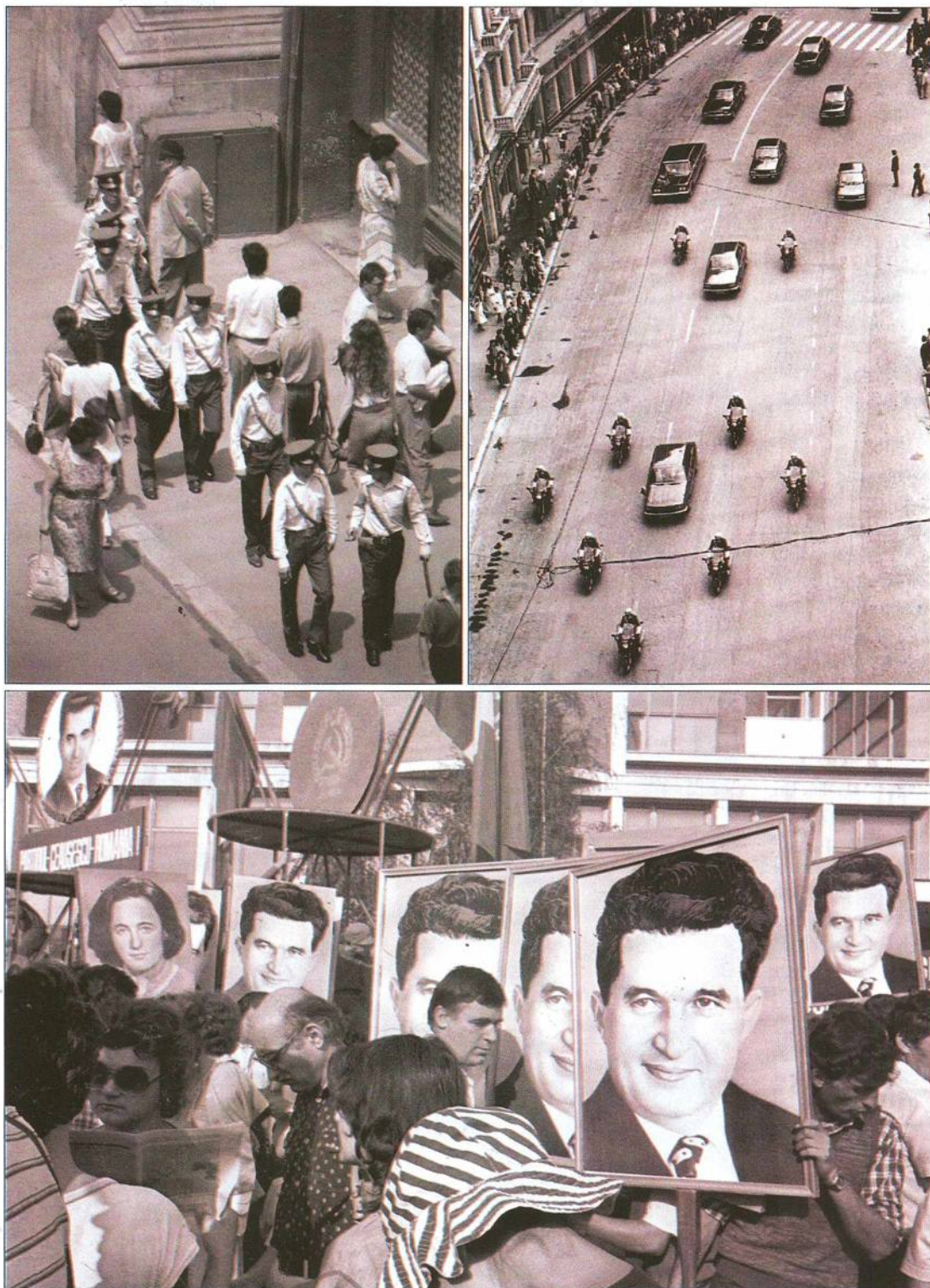
La evenimente, când restul fotografiilor se bulucesc să surprindă grimasele participanților, Andrei Pandeale alege un alt unghi, la care nimeni nu se gândește. Ceva care să transmită pe lângă fețe atmosfera locului. Și asta i se întâmplă mai mereu. El vede lucrurile altfel. Vede ceva pe care marea majoritate a fotografiilor nu îl sesizează. De 30 de ani face asta și niciodată instinctul nu l-a înșelat.

„Să recunoști tu ce ți-a atras atenția, ce e important mai înainte de a apăsa pe buton! Asta e important. O fotografie bună, în opinia mea, transmite o emoție mai puternică privitorului decât a transmis subiectul celui care a fost efectiv de față la eveniment. Trebuie să fie altfel decât celelalte fiindcă, dacă e la fel cu celelalte, nu mai are nimic de spus în plus“, acesta e crezul lui Andrei Pandeale, fotografii care a avut șansa să-l cunoască în 1975 pe marele maestru al imaginilor, francezul Henri Cartier-Bresson, omul care a impus fotografia instantanee în lume. Și înainte se mai făcuseră, dar erau excepții.

„Eram un puști de 28-29 de ani, în mai 1975. Eram singurul din Asociația Artiștilor Fotografi care vorbeam fluent franceza. Secretarul general al asociației era un tip cu o gândire diplomatică și a reușit să convingă Comitetul Culturii și Educației Socialiste că nu ar fi rău să-l invite pe celebrul fotograf Henri Cartier-Bresson în România. Am primit un telefon să mă întâlnesc cu Bresson la Hotel Nord. Sosise în România împreună cu soția, tot fotograf și ea. Bresson avea 67 de ani pe atunci și doar 1,60 m înălțime. Mi-a părut o prezență dezamăgitoare pe moment. Mă așteptam la altceva. Dar s-a dovedit că mă înșelam. Bresson avea niște ochi care treceau prin tine. Și domnul acesta mititel și nesemnificativ avea o geantă care pentru un fotograf român ar fi fost ilară, era foarte mică – cât o carte roman medie – și pentru standardele tinerilor fotografi omul ar fi fost de răs, dar ce îi ieșea era de plâns pentru noi toți că nu reușea nimeni fotografii ca ale lui. Avea un talent deosebit, o percepție psihologică nemai-pomenită în așa fel încât mergea într-un loc cu puțin înainte de a se întâmpla un eveniment care merită toată atenția camerei foto. L-am plimbat prin București, prima dată între Piața Matache și Calea Victoriei, a doua oară la niște fabrici de pe platforma Militari, fabrica de lapte, de ceramică și a treia oară pe la Big Berceni, IMGB. Am fost o dată și cu un alt fotograf, Viorel Simionescu, care avea 35 de ani pe atunci. După șase ore de mers, Simionescu cădea din picioare, Bresson ar mai fi mers alte opt ore. În spațiile pe care le-am vizitat oamenii ne percepeau diferit. Pe Simionescu îl vedeau de la cinci metri, pe mine de la trei, iar pe Bresson nu-l vedeau nimeni de la un metru. Se ducea într-un loc unde părea că merge aiurea și tocmai acolo se întâmpla ceva. Era ca o premoniție. Atunci am învățat că, dacă vrei să faci o fotografie bună, trebuie să fii în momentul potrivit la locul potrivit înainte să se întâmple evenimentul.“

text Alice-Claudia Gherman

foto arhiva personală Andrei Pandeale

Cipru

ZBORURI DIN LUNA MAI

Vacanțe
de
prestigiu

**PRESTIGE
TOURS**

Preturi de la
399 euro

PACHETUL INCLUDE:

- bilet de avion BUH-LCA-BUH (Cyprus Air)
- 7 nopți cazare cu tipul de masă ales în funcție de hotel
- transfer aeroport/ hotel/ aeroport
- asistență turistică agenția parteneră

Love Cyprus

Sediu central: Str. George Enescu, nr. 31,
(lângă mag. EVA), sector 1, 010303 București
Tel.: (+4021) 319.77.94/95/96/97;
0747.01.01.50 / 0752.12.17.23
Fax: (+4201) 312.12.55
e-mail: info@prestigetours.ro

Agencia Ploiești: Winmarkt Shopping Center,
subsolul mic, 17-25 Republicii Blvd., Ploiești
Tel.: (+40244) 59.15.85, 0344.80.18.10,
0344.80.18.11; Fax: (+40244) 510.204;
Mobil: 0747.01.01.54
e-mail: victoria@prestigetours.ro

www.prestigetours.ro

Șeful olimpicilor, Octavian Morariu, visează frumos înainte de Beijing: Știți ce îmi doresc cel mai mult?

Să mă bucur de bucuria lor!

Nu este ușor să fii astăzi președintele Comitetului Olimpic și Sportiv Român (COSR). Toată lumea așteaptă la Jocurile Olimpice găzduite de China succese la fel de mari ca în edițiile precedente. Greu. Aproape imposibil. Octavian Morariu (47 de ani) visează însă frumos. Nu se teme de competiția din spatele Marelui Zid deși crede că va fi dificil de păstrat locul 14, cucerit la Atena, în clasamentul pe medalii.

Ca sportiv de performanță v-ați afirmat în rugby. Care este povestea pe scurt?

– Rugby-ul a venit pentru mine într-un mod natural. Tatăl meu a fost căpitanul echipei naționale care în 1960 învingea pentru prima dată în istorie Franța (n.r. 11-5). Eu am crescut cu mingi de rugby, nu cu mingi de fotbal. Am jucat în toate echipele naționale ale României, de la juniori până la seniori. Nu am neglijat însă cariera de student. Ca sportiv de performanță, apogeul l-am atins prin prezența în echipa *Barbarians*, în primăvara lui 1987, unde veneau cei mai valoroși rugbiști din lume. Amintiri frumoase păstrez și de la clubul unde m-am format ca rugbyst, *Grivița Roșie*, club care a lansat numeroși internaționali, și unde, astăzi, este legitimată a treia generație de Morariu, adică băieții mei.

„Rugby-ul seamănă mult cu viața de astăzi”

Înainte de 1989 „stejarii” băteau la porțile Turneului celor cinci națiuni. Astăzi naționala de rugby a României nu mai sperie pe nimeni. Cum explicați acest regres?

– Nu s-a finalizat reforma. Practic, nu s-a trecut de la sportul de stat la sportul profesionist. Nu există o structură organizatorică modernă și performantă, totul rămânând, în mare parte, ca înainte de '89. Nu avem o structură de finanțare clară pentru că nu există o legislație convenabilă în acest sens. Logic, banii nu au cum să ajungă din zona privată în cea a sportului. Fără bani nu ai un campionat puternic. Fără un campionat puternic nu ai cum să formezi o națională puternică. Valabil pentru orice sport, deci și pentru rugby.

– Putem spune că rugby-ul este o școală de modelat caractere?

– Fără doar și poate. Jocul de rugby seamănă mult cu viața de astăzi. Jucătorul are posesia balonului, cineva vrea să-l pună la pământ, să-i ia ce are, iar el trebuie să se ridice cu tot cu balon și să meargă înainte. Chestia asta e formatoare de caractere tari pentru că în viață e cam la fel. Asta este rugby-ul: să accepți să te doară, să accepți să nu fii în cele mai bune condiții, să accepți să dai o mână de ajutor coechipierilor, să accepți să te sacrifici pentru echipă.

– Tot viața a făcut să ajungeți în fruntea COSR. Vă este dor de rugby?

– Mi-e dor de rugby deși nu m-am rupt nici un moment de lumea lui. Mă simt însă bine la Comitetul Olimpic și Sportiv unde am descoperit lumea altor sporturi. Un fel de complement fericit.

„Aproape
250 de
salarii medii
pentru
o medalie
olimpică
de aur“

„Jocurile
Olimpice —
o ocazie rară
de a arăta tot
ceea ce poți“

— Vine marea provocare: Beijing 2008. Își va păstra România locul 14 în clasamentul pe națiuni obținut la Atena 2004?

— Va fi foarte greu de păstrat această poziție. În primul rând, avem un lot olimpic cu mai puțini sportivi marcanți față de alte ediții. Lipsește sângele proaspăt. Mergem în continuare pe nume deja consacrate. Inevitabil a apărut o uzură. Dar asta e problema noastră. În al doilea rând, au apărut țări noi, cu forțe noi, ceea ce a condus la o dispersie a performanțelor și performențelor. În fine, ultimul motiv este acela că sportivii chinezi vor lua medalii de la toți ceilalți. Cu siguranță, la Beijing, clasamentul pe medalii va fi bulversat de performanțele țării gazdă.

— Unii spun că vom avea parte de un fiasco total la „Olimpiada chinezească“.

— Nici chiar așa. Va fi însă greu.

— Scade baza de selecție la nivel național. În școli, licee și universități sportul este doar o... formalitate de promovare. Poate fi una dintre explicațiile reculului la capitolul performanțe sportive?

— E prima explicație. După aceea vine diluarea calității profesionale a celor din staff-urile de pregătire a sportivilor. Suntem într-un impas din care, cred eu, nu putem ieși decât în două feluri: dacă valorizăm mai mult meseria de profesor de educație fizică și dacă vom conștientiza familia că pentru copii nu poate exista educație fără sport, dar nici sport fără educație.

— Vom avea parte de surprize neplăcute în materie de dopaj?

— Nu pot spune că mi-e teamă. Știu că au fost instruiți. Există un acord cu Agenția Națională Antidoping. Eu am încredere în sportivii noștri. Nu se poate să nu înțeleagă cât de importantă este lupta împotriva dopajului.

— Încotro se îndreaptă sportul românesc?

— Vorbeam înainte de lipsa bazei de selecție precum și de competența îndoielnică a celor care se ocupă de pregătirea sportivilor. Suntem mult în urmă la acest capitol. Antrenori buni trebuie să avem la toate nivelurile, nu numai la loturile naționale sau olimpice. Pregătirea tehnicienilor din jurul echipelor trebuie regândită. Și asta urgent!

— De unde vă așteptați să vină medaliiile-surpriză?

— Dacă vă spun de unde mă aștept să vină n-ar mai fi surprize. Glumesc. Noi mergem la Beijing cu discipline sportive deja consacrate. Gimnastică, caiac-canoe, canotaj, înot etc. Singurul „sport-surpriză“ cu care ne

prezentăm în China este tirul cu arcul. Cred că trebuie să ne reorientăm și spre alte sporturi care nu costă mult și unde progresul în performanță este foarte rapid.

— COSR a pregătit „premiile de premii“ pentru cei care vor lua laurii olimpici, medalii de argint sau de bronz. Concret, care este miza?

— E deja cunoscut. Cred... Un campion olimpic va primi de la COSR nu mai puțin de 70.000 de euro plus alți 10.000 de euro din partea unui sponsor. La acești bani se mai adaugă o mașină de teren oferită de un alt sponsor. Însumate, apro-

Iată cum arată, sintetizat, bilanțul olimpic românesc pe ultimele cinci decenii, în ordinea: anul ediției, nr. de sportivi, total medalii (aur, argint, bronz): 1956 – 52 – 13 (5, 3, 5); 1960 – 109 – 10 (3, 1, 6); 1964 – 147 – 12 (2, 4, 6); 1968 – 87 – 15 (4, 6, 5); 1972 – 169 – 16 (3, 6, 7); 1976 – 166 – 27 (4, 9, 14); 1980 – 239 – 25 (6, 6, 13); 1984 – 127 – 53 (20 – 16 – 17); 1988 – 62 – 24 (7, 11, 6); 1992 – 180 – 17 (4, 6, 7); 1996 – 166 – 20 (4, 7, 9); 2000 – 153 – 26 (11, 6, 9); 2004 – 112 – 19 (8, 5, 6).

ximativ 100.000 de euro pentru fiecare campion olimpic. În plus, cluburile mai oferă și ele cam jumătate din ceea ce dă COSR-ul. Adunat, un campion olimpic poate primi cam 250 de salarii medii pe economie. De exemplu, Marea Britanie oferă pentru o medalie olimpică de aur doar o liră și... multă glorie. E ceva, nu?

— Hobby-uri?

— Simplu. Sport, sport, sport...

— Vreo preferință specială în materie de bucătărie?

— Îmi plac toate bucătăriile. Am

călătorit foarte mult și am învățat că în fiecare țară există cel puțin un fel de mâncare cu adevărat interesant. Mănânc de la bucătăria japoneză până la cea grecească, italiană, libaneză...

— Care este restaurantul preferat?

— Am multe restaurante preferate. De câțiva ani se mănâncă bine în București. Mănânc la *Uptown*, mănânc la *Isoleta*, la *Heritage*, mănânc la *Balthazar*, mănânc la *Howard-Johnson*. Și nu sunt singurele.

— Dar parfumul ales?

— Da, am. Este *Chanel Allure Sport*.

— Afaceri?

— Am două societăți unde, din fericire, sunt înconjurat de oameni de calitate, foarte buni profesioniști, cărora pot să le deleg numeroase atribuții. Așa am timp și pentru sport. Altfel ar fi foarte greu, dacă nu chiar imposibil.

— După Beijing 2008 intenționați să schimbați strategia de dezvoltare a sportului românesc pe termen lung?

— Am încercat deja și o voi face în continuare. Strategia mea este europeană și modernă. Sportul pentru copii, sportul de masă trebuie să rămână în subordinea administrației, însă sportul de elită, de performanță, trebuie să facă parte dintr-o structură specializată. În multe țări această „umbrelă“ este Comitetul Olimpic. Solicit o reorganizare în care, pe de o parte, tot ceea ce înseamnă administrație, școală, competiții de masă să fie reglementat prin lege și dat în grija comunităților locale, iar pe de altă parte, sportul de elită trebuie să meargă într-o structură de elită, cu finanțare previzibilă, cuantificabilă pe termen lung, pentru ca să putem face strategii pe termen lung. Atât timp cât de la un an la altul nu știm ce fonduri avem, nu știm ce organizare e, nu putem să facem performanță.

— Domnule președinte, sincer, vă este teamă de rezultatul final al delegației României la Jocurile Olimpice de la Beijing?

— Sunt obișnuit de mic cu miza unei întreceri sportive. Mie nu mi-e teamă niciodată de competiție. Deloc. Rezultatele care vor fi, alea sunt. Înseamnă că asta este nivelul sportului nostru. Aș vrea însă un lucru, și aici profit de ocazie, să le transmit sportivilor că Jocurile Olimpice reprezintă o ocazie rară de a arăta tot ceea ce poți. Dacă nu o faci înseamnă că toată pregătirea a fost de pomană. Știți ce îmi doresc cel mai mult? Să mă bucur de bucuria lor!

interview de Nicolae Predesul

foto: Octavian Tîbăr

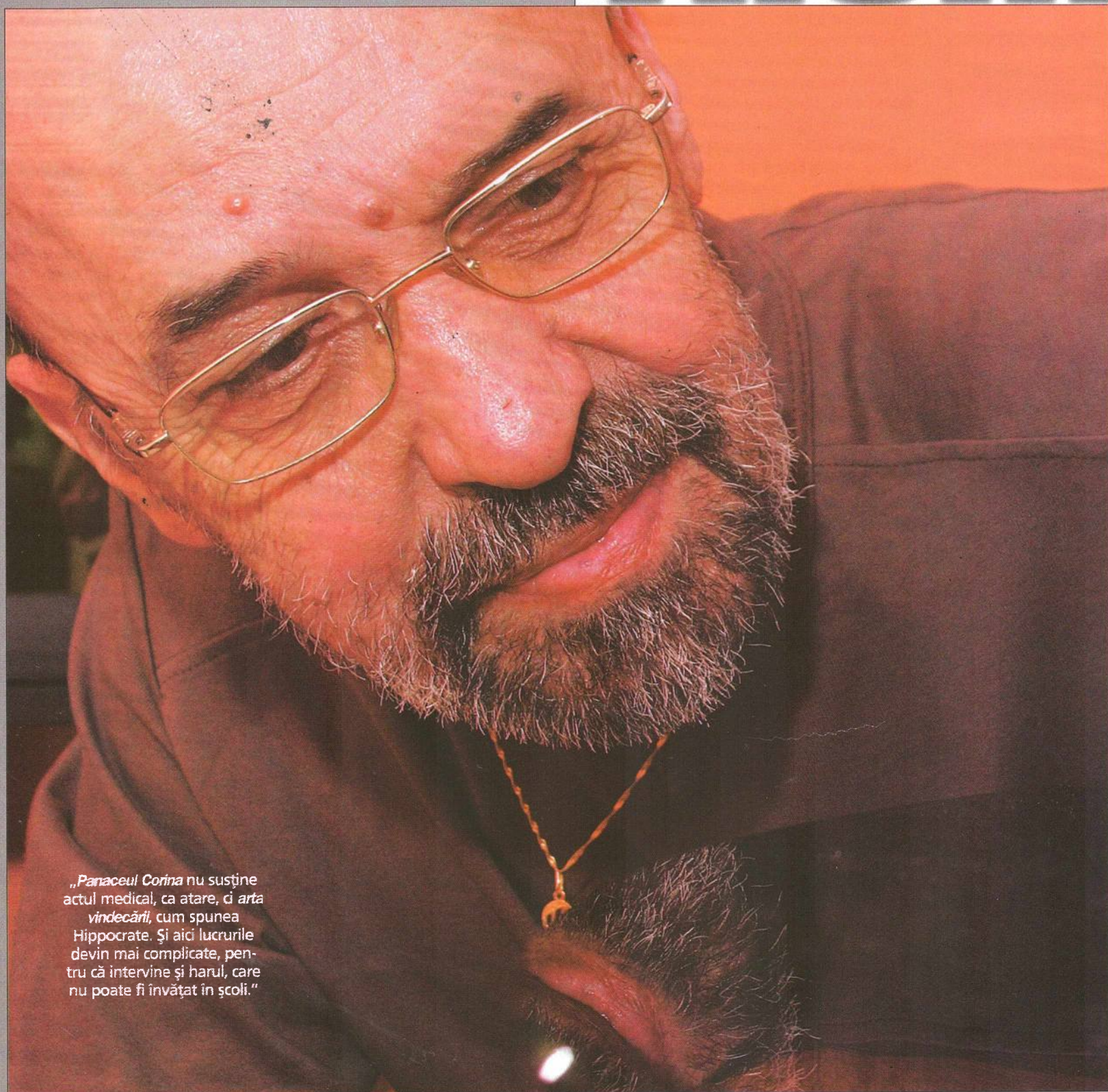
La J.O. de la Atena (2004), cele 19 medalii au fost obținute doar de cinci discipline sportive: gimnastică (10), canotaj și atletism (câte 3), înot (2) și box (1)

vindecători cu har

Gheorghe Sârbu susține că
Panaceul Corina vindecă aproape
orice boală, inclusiv cancerul

campanie **Flacăra**
vindecători cu har

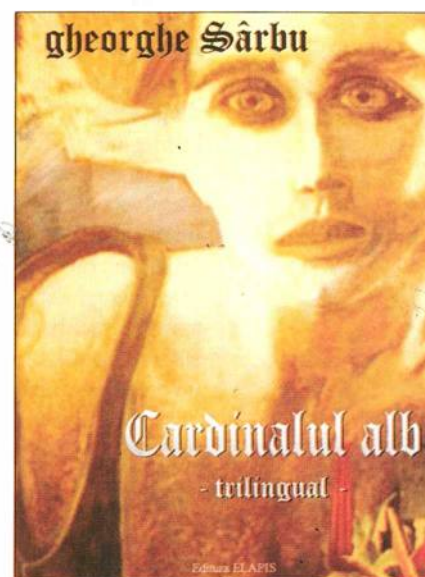
Alchi

„*Panaceul Corina* nu susține
actul medical, ca atare, ci *arta*
vindecării, cum spunea
Hippocrate. Și aici lucrurile
devin mai complicate, pen-
tru că intervine și harul, care
nu poate fi învățat în școli.”

mistul

Campania noastră **Vindecători cu har** se pare că e bună „de pus la rană”. Cititorii cu diverse probleme de sănătate ne caută la telefon, ne trimit scrisori sau mesaje prin mail. Se interesează de un terapeut ori altul, cer detalii despre tratament și ne sugerează subiecte noi. În măsura în care putem, da, o facem și pe asta. Drept exemplu, materialul de mai jos este realizat ca răspuns pentru dl Iustin Toți, care ne-a rugat să ne interesăm despre **Panaceul Corina**, invenția ploieșteanului Gheorghe Sârbu: „Sunt bolnav de gonartroză, am fost operat, dar boala, în loc să dispară, s-a agravat. Mi s-a spus că trebuie să mă operez din nou, dar n-aș mai face-o, aș opta pentru metoda dlui Sârbu. Vă rog să mă înțelegeți, nu este puțin ca, la 40 de ani, să ajungi imobilizat”.

Ca să vorbesc cu Gheorghe Sârbu și să mă primească la el acasă, unde are și cabinetul, a trebuit să dau, fără să știu, fel și fel de examene. Prima dată i-am scris un mail. Mi-a răspuns că el nu mai acordă interviuri, din principiu, că nu are o părere bună despre ziariști. Nivelul lor de înțelegere cică ar fi destul de redus. Dar, totuși, să-i dau un telefon. L-am sunat, am trântit vrute și nevrute, apoi, într-un final, a acceptat să ne întâlnim. Spre sfârșitul documentării mi-a explicat și de ce. M-a psihanalizat la telefon, pentru că vocea spune foarte multe despre un om. Și mi-a cântărit cuvintele, de unde a dedus că nu sunt „chiar așa de proastă”. Zis și făcut, hai la Ploiești! Oraș frumos, plin de cafenele. Ca să ne învârtim noi, din una în alta, până am nimerit-o pe aceea unde ne aștepta subiectul. Și unde au urmat, evident, alte „probe”.

„În timp ce căutam un nume pentru panaceu, ceva din rădăcină grecească, soția mea, care trebuia prin bucătărie, a scăpat o cratiță pe jos. *Corina*, am strigat. Și așa i-a rămas numele”.

Un cocktail
de medicină
naturistă,
paranormal,
geometrie
fractală
și câmp unificat

„Am fost
și cercetător
și cobai,
în același timp“

Vreo două ore de literatură comparată, medicină, filosofie, pictură, pizza, răcoritoare, răbdare și tutun. Șoferul nostru a ieșit din asta mult mai „stors“ decât după o sesiune de-a lui de examene, de la Facultatea de Relații Economice Internaționale. Fotoreporterul și subsemnata ne-am străduit să părem cât mai intelectuali. În fine, ne-am împrietenit.

Gheorghe Sârbu e chiar un personaj fascinant. Dacă nu-l agasezi cu prea multă prostie, incultură și prost gust. Chestii care lipsesc cu desăvîrșire din viața, casa și cabinetul lui. Unde, cam pe ocolite, da' am ajuns. Nimic spectaculos, doar o încăpere curată și primitoare. Calculatorul, acvariul cu pești *feng-shui*, câteva picturi, ale lui și ale soției, o bibliotecă de la Proust și Heidegger în sus. Și, bineînțeles, doze din *Panaceul Corina*,

închise într-un dulap. Așa că a venit momentul să ne lămurim ce este, de fapt, leacul ăsta miraculos. În variantă scurtă, e un unguent. Dacă o lungim, ca să înțelegem, cât de cât, e o alchimie. Prin care Gheorghe Sârbu susține că vindecă aproape orice boală: „După 42 de ani de studiu și cercetare aplicată, am descoperit un preparat natural oferit de alchimie. Este

vorba de *Panaceul Corina Oxiopatia – Sistem de Terapii*, un unguent care vindecă o gamă largă de afecțiuni, de la diabet, gonartroză, adenom de prostată, până la tuberculoză, fibrom uterin sau leucemie. În preparatul ca atare se întâlnesc, în mod fericit, medicina naturistă, paranormalul, geometria fractală și câmpul unificat“.

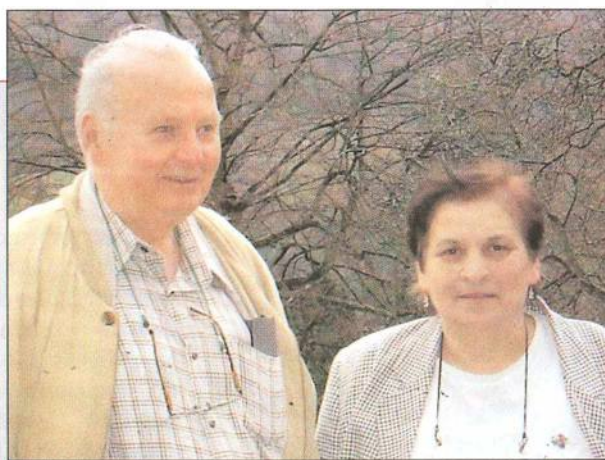

„Certificatul de naștere“ al *Panaceului Corina* datează din 13 mai 1960. Cu un an în urmă, un tânăr de 19 ani, Gheorghe Sârbu, muncitor la Fabrica de geamuri Scăieni, a avut un accident în urma căruia s-a ales cu o pareză facială dreaptă. Internarea în spital, tratamentul și recuperarea nu au dat rezultate. Așa că bolnavul nostru a dat-o pe plante. Și cum la vremea aia

nu se prea auzise de medicină alternativă, pe la noi, n-a avut decât să se descurce singur. A umblat pe coclauri, a adunat fel și fel de buruieni, le-a testat una câte una, apoi a făcut combinații. Destul și bine că într-o zi, din întâmplare, deși nimic nu e întâmplător, după cum îi place să spună, acum, a nimerit un leac miraculos: „Am dat peste o plantă care crește pe coamă de munte. Mi-a plăcut cum

arăta, are, așa, un fel de prestantă. Și niște flori de un alb murdar, care îi dau un aer sexi. Am procedat ca *Baba Rada*, adică am tocat planta, am amestecat-o cu ceva și am lăsat-o la macerat trei săptămâni. Apoi am testat-o pe mine. Mi-a crescut penisul, ceea ce era de bine. Pofteam la fete dar, cu pareza din dotare, nu aveam trece-re. Tratamentul mi-a asigurat un succes de noapte, ca să zic așa. Pe lumină, însă, nu mai

eram dorit. După un timp, unguentul m-a scăpat și de paralizie. Mi s-a părut miraculos, așa că am început să mă întreb dacă nu cumva se pot vindeca și alte boli. Am studiat tratamente alopate și naturiste, am comparat, am analizat, am simplificat. După ani de cercetare și experiențe, în care cobaiul am fost eu, în principal (m-am vindecat și de tuberculoză, de pildă), apoi

Helene Bender (foto), pensionară, Königsbrunn, Germania: „Soțul meu a fost primul care a apelat la dl Sârbu, pentru îmbunătățirea stării generale de sănătate. După tratamentul cu *Panaceul Corina*, medicul nostru de familie, din Augsburg, a fost uimit de rezultate. Analizele medicale au demonstrat normalizarea colesterolului, lipidelor, timolului, glicemiei și prostatei. De aceea, când am fost diagnosticată cu cancer limfatic, în 2001, am apelat și eu la dl Sârbu. Operațiile și chimioterapia nu m-au ajutat. În schimb, *Panaceul Corina* a făcut minuni. Încă din timpul tratamentului, analizele erau din ce în ce mai bune, până când am fost declarată vindecată. Mai fac câte un control de rutină, o dată pe an, dar nu s-a constatat nici o recidivă“.

Mihai Preda, inginer, Constanța: „Băiatul meu, student la stomatologie, a fost operat de patru ori, în doi ani, de către cei mai buni chirurghi din Constanța. Avea un chist în zona coccigiană, o plagă care supura continuu și nu se închi-

dea. Am încercat tot ce s-a putut, de la pansamente cu soluții speciale, aduse din Austria, până la tratament cu laser. Un an întreg am fost zi de zi cu el la pansat, de se săturaseră medicii și asistentele de noi. Avea dureri atât de mari că îmi leșina în mașină. Doctorii dădeau din umeri, nu mai știau ce să facă. Eram disperată, așa că, atunci când l-am văzut pe dl Sârbu la televizor, am zis: hai s-o încercăm și pe asta. Am fost la Ploiești, ne-a dat alifia și un program foarte strict, cu timpi de tratament, pentru șase luni. Din luna a treia, rana s-a închis. După atâta suferință, vă dați seama, a fost ceva miraculos! *Panaceul Corina* pare o expresie cam arogantă, cel puțin din punctul de vedere al medicinei, dar uite că este eficient. Mai apoi, medicii din Constanța, uimiți de această vindecare, mi-au trimis pacienți, cu probleme la fel de grave, ca să le fac legătura cu dl Gheorghe Sârbu“.

Aurelia Cipu, cadru didactic, București: „Am avut o formă foarte avansată de torticolis, nevindecabilă, după statisticile medicale. Mușchii gâtului erau foarte afectați, mi se ducea capul pe spate, șapte ani l-am ținut cu mâinile. Am făcut tratamente peste tratamente, de la Spitalul *Elias*, din Capitală, până la clinici din Montreal. Doar injecțiile cu toxină botulinică îmi calmau suferința, că de vindecare nici vorbă, dar erau foarte scumpe, 500 de lire sterline o doză. Când am auzit de *Panaceul Corina*, sigur că mi-am pus nădejdea în el. Și chiar a funcționat. Am făcut trei cicluri de sedințe, am respectat întocmai schema de tratament. Era destul de incomod, nu aveam voie să mă spăl patru zile, dar ce mai contează asta, acum, când sunt bine?“

„Orice boală, ca să trăiască, are nevoie de o hrană. Cancerul trebuie să mănânce ceva și omul îi dă acea hrană. Când e prezentă, boala înseamnă că se simte bine în noi. *Panaceul Corina* tratează întregul, respectiv distruge hrana bolii“.

**„Mi-aș dori
ca Panaceul
Corina
să fie integrat
în sistemul
sanitar“**

**„Tratamentul
activează cei
șapte centri
de energie
vitală“**

**„Dacă e femeie,
pacienta se alege și cu
o creștere a sânilor, în
măsura în care nu are
silicoane sau alte inter-
venții. Bărbații scapă
de impotență și se
pomenesc cu un penis
fălos, dacă era la limita
inferioară, anatomic
vorbind. Sigur că unii
vin și-mi cer o mărire
cu șapte centimetri,
dar nu iau asemenea
cazuri, că doar nu sun-
tem la Obor. Eu respect
anatomia, nu vreau să
produc anomalii, că se
pot întâmpla multe,
oamenii sunt ciudați“.**

**„Oficiul de Stat
pentru Inventii și
Mărci și Agenția
Națională a
Medicamentului au
refuzat să-mi înre-
gistreze Panaceul
Corina pe motiv că
teoriile
științifice nu se
omologhează“.**

soția și prietenii care au avut încredere în mine, am ajuns la alchimia care face ca Panaceul Corina să vindece și cancerul“.

Unguentul, ca atare, se obține destul de simplu. Gheorghe Sârbu nu ne poate spune rețeta întocmai, pentru că e invenție și trebuie protejată: „Am o instalație de obținere a panaceului, adusă din Canada. E din inox, dar trebuie să o schimb o dată la doi ani, pentru că scot concentrație maximă, esență, și e atât de puternică încât roade imbinările. Dacă pierd un miligram, e grav! Panaceul nu are termen de garanție, e ca vinul, cu cât e mai vechi, cu atât e mai bun. Acel ceva care îl pun în compoziție, ca să reziste în timp, mă costă enorm. Și mai mult, însă, plătesc pentru traducerea tratatelor de ultimă oră, fiindcă nu știu limba străină. N-am putut să le învăț chiar pe toate, de unul singur, fără școli. Am terminat doar liceul, în rest am mers pe cont propriu, soarece de bibliotecă. În vremurile acelea, mama a fost declarată chiabură, de unde mi s-au tras tot felul de tinichele. Am mai scris și împotriva regimului, așa că eram dat afară, sub diverse pretexte, de la orice loc de muncă. Am trecut și prin pușcărie, pentru nu știu ce delapidare inventată. Soția mea, inginer agronom, a muncit pe brânci, săpa cu ziua, pe la alții, să avem nenorociții ăia de bani ca eu să-mi pot continua cercetarea. Acum am o pensie de 465 de lei, iar pacienților nu pot să le iau mai mult decât au. Prețurile de pe *website* sunt doar orientative. Dacă omul e bolnav și nu are 200 de

euro, doar n-o să-l las să moară! Partea proastă este că eu am, deja, 68 de ani, mă apropii de plecare și ar trebui să pregătesc pe cineva să poată pune diagnosticul alchimic și să preia tratamentele. Mi-aș dori ca Panaceul Corina să fie integrat în sistemul sanitar. Dacă s-ar produce la scară industrială, nu ar costa mai mult de 50 de dolari o doză pentru o afecțiune gravă, gen cancer, în fază terminală. Niște companii importante, din străinătate, mi-au oferit sume fabuloase pentru preluarea panaceului. Eu vreau să-l las statului român, pentru două pensii decente, din care să putem trăi, eu și soția, și nimeni nu mă bagă în seamă“.

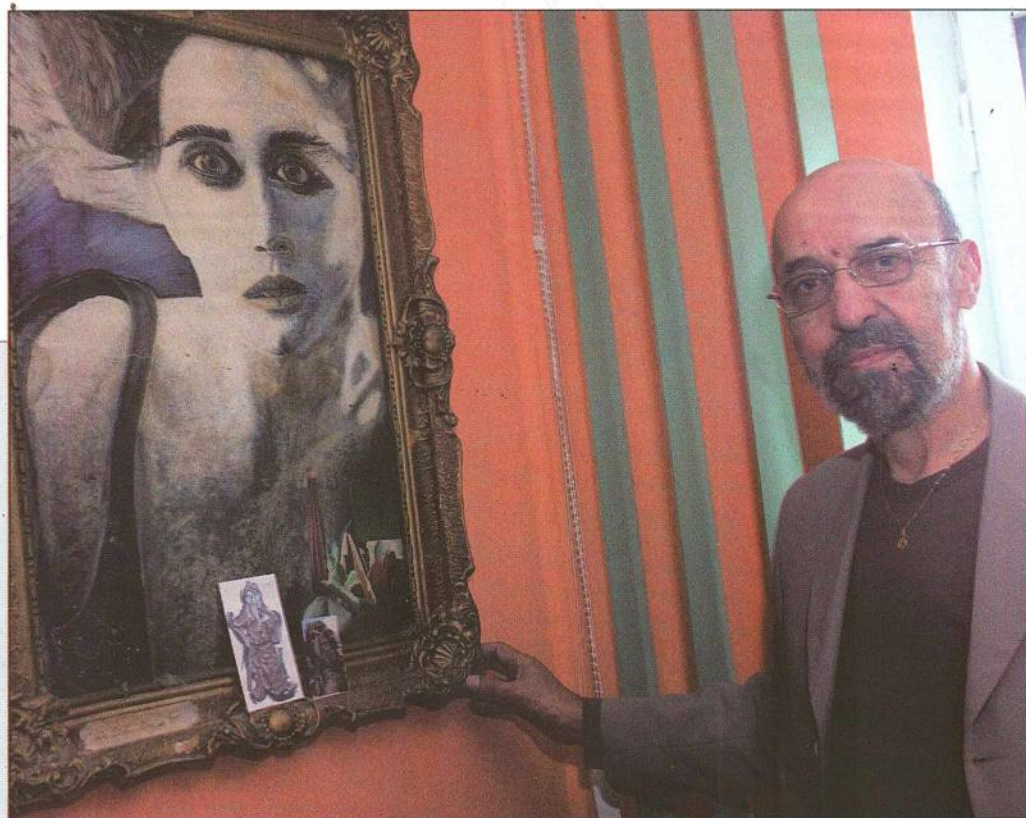
Gheorghe Sârbu consideră că boala este o problemă foarte intimă. Face programările în așa fel încât, în cabinetul lui, niciodată un pacient să nu se suprapună cu un altul. Fiecare caz este confidențial, așa că nici vorbă să asistăm la consultații sau să scriem despre vreunul. Drept urmare, nu ne rămâne decât să vă spunem ce aveți de făcut dacă doriți să apelați la Panaceul Corina. În primul rând, trebuie să intrați pe site-ul *www.sarbu.ro* și să citiți cu atenție toate detaliile legate de acest tratament. Apoi luați legătura cu Gheorghe Sârbu, pe mail-ul sau la telefoanele afișate: „Omul trebuie să-mi spună pentru ce boală vine și să-mi aducă analizele medicale și trimitere de la medicul de familie sau de la un specialist. La data și la ora programate, stăm de vorbă, îl analizez, îl consult. Pe mine mă interesează alți parametri

decât în medicina alopatică. Cum ar fi rezistența organismului, pentru că trebuie să dozez compoziția unguentului funcție de tensiune, inimă etc. Sau starea glandei pineale, care poate fi leneșă sau chiar scoasă din funcțiune. Cantitatea panaceului o stabilesc funcție de afecțiune. Pentru afecțiuni cu tratament local, cura durează cam o lună și jumătate, cu trei săptămâni de pauză. Pentru un tratament mare, care țintește mai multe boli, dintre care una terminală, avem nevoie de șapte luni, cu o pauză de trei luni și jumătate. Fiecare pacient primește o metodă cadru, cu toate detaliile necesare. Mă asigur că a înțeles-o, dar, la nevoie, mai vorbim și la telefon“.

Probabil că ar mai trebui să spunem și cum anume „lucrează“ Panaceul Corina asupra bolilor în cauză. Dar, fiind vorba de o combinație alchimică între medicina naturistă, paranormal, geometrie fractală și câmp unificat, explicația devine mult prea complicată pentru cititorul neavizat. Așa că este rândul nostru să-l supunem pe Gheorghe Sârbu la o „probă“, de simplificare a lucrurilor, pe înțelesul tuturor: „Tratamentul activează cei șapte centri de energie vitală, fapt care face posibilă transformarea energiei negative în energie pozitivă, pusă la treabă. În acest timp, lucrează doar panaceul și centrul de energie vitală, organismul fiind un simplu martor. După tratament, centrul se închid și organismul își reia activitatea lui obișnuită. Mai simplu de atât nu pot să spun!“

text, **Liliana Petruș**

foto, **Octavian Tîbăr**

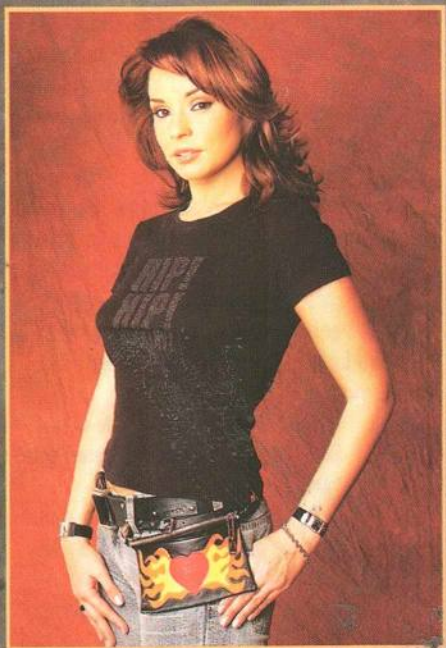
● „Panaceul Corina nu are efecte secundare ● Dieta nu este obligatorie, dar, unde este cazul, se respectă regimul recomandat de medicul curant ● Poate fi aplicat și preventiv, ca vaccin sau, pur și simplu, ca întreținere a sistemului imunitar, dar și în cosmetică, precum și împotriva îmbătrânirii ● Nu este compatibil cu ceaiul de urzică, ceaiul de pelin, șamponul de urzică, alcoolul și drogurile.“

Andreea Marin Bănică:

„Mi-aș dori să nu-mi pierd capul”

Andreea Marin Bănică a acceptat un interviu pentru revista *Flacăra*. Este un interviu în care, practic, ghidându-se după întrebările pe care i le-am adresat, își povestește viața. Fiindcă este una dintre cele mai râvnite și iubite românce (poate, pentru unii – cea mai...), ne-am hotărât să prezentăm acest lucru drept un eveniment cu totul și cu totul special.

La vârsta la care colegii
mei se distrau în
facultate, eu eram deja
pasionată de televiziune
și lucram de la
7 dimineața până spre
miez de noapte.
În camera din căminul
din Copou, pe care o
împărțeam cu alte patru
fete, studente la informa-
tică sau matematică, era
însă întotdeauna bună
dispoziție, o prietenie pro-
fundă și un ajutor
reciproc fără rezerve.

exclusivitate

„Am crescut cu ghidușii asemeni celor din Humulești lui Creangă!”

„La 9 ani, am devenit mamă pentru sora mea”

„Nu sunt o femeie lângă care e comod de trăit”

▼ **Andreea Marin Bănică, îți propun un interviu mai amplu, și să începem cu începutul: cum și unde au fost primii tăi pași în viață?**

– Primii pași au fost într-un oraș de provincie, Roman, în ținutul Neamțului. Am crescut cu poveștile lui Creangă și cu ghidușii asemenea amintirilor din Humulești, am avut până la 9 ani de viață numai soare.

– Ce ne spui despre familia ta?

– Mama a devenit înger când eu aveam 9 ani, iar sora mea 4. Tata a devenit din acel moment protectorul nostru, în locul ambilor părinți. Buncii sunt imagini de suflet ale copilăriei mele, cu poveștile lor, cu lecțiile lor de viață, cu dragostea lor fără de margini.

– Ai avut o copilărie fericită?

– Până când am devenit într-un fel mamă pentru sora mea, și asta m-a maturizat înainte de vreme, da, am fost cel mai fericit copil, după aceea am simțit pe umerii mei o mare responsabilitate și am evoluat dorindu-mi să fiu mereu bună la școală, pentru a ajunge într-o zi să stau pe picioarele mele, să-l sprijin cumva pe tatăl meu. Așa vedeam lucrurile atunci. La 18 ani, în primul an de facultate, deja aveam salariul meu.

– Ai iubit pe cineva mult în acea perioadă? Mă refer la prima iubire, fie ea chiar numai platonice?

– Da, precum știți, am mai fost căsătorită, și firește că la început de drum am crezut și mi-am dorit să fie pentru o viață, dar nu întotdeauna visele noastre devin și realitate. Nu regret însă nimic, am trăit ani frumoși lângă un om frumos, atât cât ne-a fost dat să fim împreună, acum însă sunt alături de tatăl fetiței mele, care este și marea mea dragoste: Ștefan.

– Ce visai atunci să ajungi pe plan profesional mai târziu?

– Deși am pornit pe drumul informaticii, după ce am făcut Liceul de matematică-fizică, iată că am ajuns să lucrez în televiziune. Astăzi domeniile mele de activitate s-au diversificat, precum știți.

– Cum a fost pentru tine perioada studiilor? Le-ai făcut la București sau la Iași?

– Inițial am fost studentă la Iași, dar în ultimii ani de facultate locuiam deja la București, pentru că începusem să lucrez la Știrile TVR, și am trăit o bună bucată de vreme făcând naveta între București și Iași, important este că am terminat cu brio și facultatea și am și evoluat în profesie în paralel. Parcă am și uitat efortul acelor ani.

– Cine te-a ajutat cel mai mult în începutul

tău în televiziune?

– Au fost oameni pe care îi consider dascălii mei, atât la TVR Iași, cât și la București, dar dacă n-ar fi existat un aluat pe care ei să-l poată modela cum se cuvine, o pasiune care ardea în mine și dorința mea de a face această profesie cu creștință, probabil că m-aș fi pierdut în timp.

– E frustrant pentru o femeie momentul unui divorț?

– Nu poate fi o bucurie, firește, se închide un drum în viața ta, dar eu am un mare respect pentru fostul meu soț și am

„Cea mai bună prietenă a mea, încă din copilărie, locuiește la Seattle, împreună cu soțul ei, care lucrează la Microsoft. ...”

avut șansa unui final de relație matur, atunci când ne-am dat seama că ne dorim lucruri diferite pentru viitor.

– A fost o căsătorie de prim impuls, sau una bine gândită?

– M-am îndrăgostit la 18 ani și în câteva luni ne-am căsătorit.

– De la început te-ai atașat de Televiziunea Română? Cum erau acele vremuri ale învățării profesiei? Greu, ușor?

– La TVR Iași, am început ca reporter, pe ploaie, pe ninsoare, nu conta, munceam uneori pentru un minut de emisie o zi întreagă. Și cât de ușor trece un minut,

nu-i așa? Dar n-am sărit trepte în evoluția mea, și tocmai de aceea am construit durabil. A fost greu și frumos în același timp.

– Cum a debutat colaborarea ta cu domnul Valeriu Lazarov?

– M-a văzut întâmplător pe micul ecran prezentând un revelion alături de Alexandru Arșinel și Ilie Năstase, și a decis că sunt persoana potrivită pentru proiectul lui. Am plecat la Madrid și așa a început cea mai lungă aventură de succes din viața mea. Valeriu Lazarov este un profesionist desăvârșit.

– Surprizele, pe care le-ai realizat 9 ani, o vârstă-record, sunt cele care ți-au adus faima?

– Nu doar ele, am avut o mulțime de proiecte de succes în paralel, inițiate individual. Îmi amintesc, de pildă de, primul documentar, *Kilimanjaro 2001*, care a fost cel mai mediatizat eveniment de televiziune din acea perioadă, și a fost pe locul întâi ca audiență pe tronsonul său într-o zi importantă, 1 Decembrie, o zi în care, de obicei, *Pro TV* era de neînving. Campaniile umanitare ample pe care le-am inițiat de-a lungul timpului, în afara *Surprizelor*, au fost o activitate paralelă bine cunoscută publicului.

– S-a vorbit despre faptul că la TVR ai primit mereu un salariu foarte mare. Este adevărat sau câștigai frumos și din alte colaborări?

– Am fost plătită în conformitate cu valoarea muncii mele, așa cum este și firesc.

– După relația cu primul soț, presupun că ai avut mulți curtezani. A fost dragostea un sentiment indisponibil în viața ta sau ai avut perioade în care ai preferat să te dedici numai muncii?

– Presupunerea ta este greșită. Bănuiesc că te dezamăgesc, dar asta e realitatea. Am fost alături de puțini oameni, pentru că am și alte lucruri în minte. Și cred că nu sunt întocmai o femeie lângă care e comod de trăit, din pricina dăruirii mele față de profesie.

– Prietenia ta cu dl Ion Țiriac a fost una mult mediatizată și s-a scris chiar despre o idilă între voi. A fost adevărat?

– E și firesc să fi fost mediatizată și să se fi încercat tot felul de speculații pe această temă. Fiind îndrăgostită de altcineva, nu puteam fi decât prietenă cu domnul Țiriac, dar nu țin să conving pe nimeni, la urma urmei fiecare poate să creadă ce vrea, dacă se simte mai bine astfel.

– Cum l-ai cunoscut pe actualul tău soț, și tatăl copilului vostru, Ștefan Bănică? A fost

„Nu puteam fi decât prietenă cu domnul Ion Țiriac“

„Paparazzi ne-au făcut deja destul rău“

„Mă veți vedea la Gala UNICEF“

„Zâmbetul Violetei îmi încarcă bateriile“

ceea ce se cheamă *coup de foudre*?

– Nu, ne cunoșteam de mulți ani, mergeam la concertele lui, fiindcă îl apreciam ca artist, dar fiecare avea viața lui. Ne-am reîntâlnit într-un moment potrivit pentru amândoi, probabil, și asta a fost tot. Dumnezeu a ales clipa pentru noi.

– Ai uneori nemulțumiri legate de viața voastră de cuplu sau tu și Ștefan ați găsit soluții pentru a aplană conflictele inerente într-o familie de VIP-uri?

– Acasă nu suntem VIP-uri, suntem doi oameni care se iubesc, uniți, și care pun familia pe primul plan.

– Cum decurge o zi obișnuită din viața ta?

– Nici o zi din viața mea nu seamănă cu alta, tocmai asta e frumusețea.

– Crezi că jurnaliștii de monden și paparazzi pot să vă facă rău (și mă gândesc la faptul că nu dați interviuri oricărui ziarist)?

– Au făcut deja destul rău, și nu doar nouă, iar asta știți și voi, consider că întrebarea ta e retorică. E firesc să nu dăm interviuri decât jurnaliștilor autentici, care au respect pentru meseria lor și pentru valoarea noastră profesională, celor care au dovedit ceva până acum și nu se mulțumesc doar cu întrebări puerile, de genul celor pe care și un copil de clasa întâi le poate formula fără probleme. Sau, ca să fiu mai corectă, am cunoscut puști de clasa întâi care mi-au pus întrebări extrem de inteligente, deci ar trebui să caut o altă comparație, dar nu merită atâta efort. E clar, există în pădure și multe uscături, și ele nu mă interesează.

– S-a vorbit despre faptul că ai putea să închei un contract cu PRO TV-ul pentru a prezenta *Dansează pentru tine* împreună cu soțul tău. Eu știu că te afli în negocieri cu mai multe posturi. Pe când aflăm noutăți despre televiziunea la care te vom vedea?

– Deocamdată, mă veți vedea la Gala UNICEF pe 10 mai, la TVR 1.

– Escapadele tale în străinătate, la Kilimanjaro sau Hollywood, ți-au sporit și mai mult succesul. Nu ți-a fost nici un moment teamă de posibile pericole sau eșecuri?

– Nu, pentru că nu le-am perceput astfel. Știu ce sunt în stare să fac și, pe de altă parte, dacă nu îți asumi riscuri, nu vād cum ai putea câștiga.

– Faptul că ești poreclită „Zâna“ crezi că vine de la firea ta, de la calitățile tale? Sau, așa cum te critică unii dușmani, imaginea aceasta de femeie cu suflet este una construită?

– În spatele acestui alint al publicului, care a venit spontan în urma apariției mele acum 9 ani la *Surpriza* cu acea imagine nouă, inedită, de tânără apropiată de sufletele oamenilor și îmbrăcată în rochii cu crinolină, sunt fericită să știu că se află faptele frumoase întâmplare de-a lungul timpului în acel spațiu dedicat surprizelor plăcute

... Între timp, amândouă am devenit mămici și distanța nu ne-a făcut să simțim că am pierdut prietenia noastră, dimpotrivă.

ale vieții, și nu o strategie de marketing. Mă măgulește și mă obligă în același timp această titulatură, o consider un compliment și, trebuie să recunosc, nu e puțin lucru, în România nu cunosc un alt om de televiziune care să aibă parte de o astfel de etichetă din partea publicului său. Le mulțumesc milioanei de români care cred în mine de atâta vreme. Cei care folosesc acest cuvânt în alt sens, o fac pentru că au o frustrare, pentru că sunt superficiali în a judeca un om pe care nu-l cunosc sau pentru că, pur și simplu, lor nu li s-a întâmplat acest lucru. Și, sincer, nu-i pot ajuta

cu nimic. Să muncească, să merite, și vor avea.

– Ana Violeta este ceea ce îți lipsea ca împlinire a vieții visate de orice femeie?

– Sigur că da.

– Cum reușești să te îngrijești așa de bine, mă refer la faptul că știi să fii o femeie întotdeauna cu un look și o ținută de învidiat?

– Mulțumesc pentru compliment, nu știu ce să zic, pur și simplu am grijă de mine fără exagerări, iar atitudinea e moștenită de la mama.

– E greu să fii un model pentru multe femei românce? Impune acest lucru privațiuni și reguli foarte stricte?

– Implică o mare responsabilitate, de care însă nu mă plâng, aș fi ipocrită să spun că nu e o bucurie să vezi că există oameni pentru care reprezinti un model. Dar, în egală măsură, sunt un om cu picioarele pe pământ și știu că e firesc să existe și oameni care nu mă plac, mai mult sau mai puțin motivat. Important e să-mi urmez drumul după principiile sănătoase cu care am crescut. Dacă și alții mi se alătură, cu atât mai bine.

– Ca să ai o familie fericită, ca femeie trebuie să știi să faci și mici compromisuri? Pentru că multe dintre noi știu că o căsnicie presupune și mici sacrificii, pentru ca ea să reziste și să meargă bine?

– Eu nu am ajuns încă în acel punct, deocamdată ne bucurăm de dragostea noastră și de încredere, nu ne pierdem în compromisuri.

– Ești fericită?

– Da!

– Ce ți-ai dori cel mai mult în această etapă a vieții tale?

– Să nu-mi pierd capul de atâta fericire... (râde)

– Ce îți încarcă bateriile în momentele tale mai dificile, momente în viață sau în zi de care nimeni dintre noi nu e scutit?

– Zâmbetul Violetei.

– Crezi în Dumnezeu?

– Da.

– Ca director al revistei *Business Woman*, ți-ai propus să acorzi o mare atenție femeilor care te admiră?

– Nu, dimpotrivă, mai degrabă celorlalte (zâbește). Glumesc, nu acesta este criteriul meu când fac un interviu, ci valoarea viitoarei mele parteneri de dialog.

– Ce le transmiți cititoarelor și cititorilor noștri ca sfat sau principii de viață?

– Nu-mi permit să dau sfaturi, dar o urare e binevenită: să aibă parte de iubire și sănătate!

– Îți mulțumesc pentru acest interviu, în numele lor.

text: L. Alionte

foto: Rompres, Mediafax

și arhiva personală

Andreea Marin Bănică

Hugo Chavez

un personaj marquezian în carne și oase

Simon Bolivar este eroul suprem latino-american, cel care a reușit în prima jumătate a secolului XIX să elibereze continentul de sub dominația spaniolă și să emancipeze națiunile continentului. Columbianul Gabriel Garcia Marquez i-a dedicat în 1989 un roman biografic – *Generalul în labirintul său* –, iar bucureștenii i-au ridicat o statuie pe Calea Dorobanților, vizavi de clădirea Televiziunii. Hugo Chavez, actualul președinte al Venezuelei, vrea să fie Simon Bolivar-ul secolului XXI.

Un lider latino
irezistibil de
controversat

A fost pasionat încă din tinerețe de baseball. În tinerețe a avut ca hobby-uri pictura și muzica. Tot atunci a scris poezii, povestiri, piese de teatru. A fost căsătorit de două ori și are cinci copii. Presa internațională vorbește despre o potențială relație conjugală cu fotomodelul Naomi Campbell. A fost locotenent în trupele de parașutiști și a supraviețuit doi ani pușcărilor venezuelene, cu prețul alterării vederii sale. Idolul său este Simon Bolivar, dar i-a citit cu pasiune pe Marx, Lenin, Troțki, Noam Chomski. La rândul său, este idolul fostului partener al lui Mel Gibson din seria *Armă mortală*, Danny Glover, cel care a primit din partea Congresului Venezuelei 20 milioane de dolari pentru a face două filme istorice, dintre care unul dedicat lui Simon Bolivar, după romanul lui Marquez.

Ignatio Ramonet, director Le Monde Diplomatique: „Acum când social-democrația trece printr-o criză de identitate în Europa, circumstanțele istorice par să-i fi încredințat domnului Chavez responsabilitatea de a deveni, la scară internațională, reinventatorul stângii”. (august 2007)

Gabriel Garcia Marquez, laureat columbian al Premiului Nobel pentru literatură: „Enigma celor doi Chavez: unul este cel care are o șansă evidentă prin care îi este oferită posibilitatea de a-și salva țara, celălalt este un iluzionist, care ar putea foarte bine să rămână în istorie ca un alt despot” (Declarația columbiano-venezueleană, 3 februarie 2008)

Hugo Chavez referitor la George W. Bush: „domnul Pericol”, „diavolul”; **referitor la Condoleezza Rice:** „complet analfabetă când este vorba să înțeleagă America Latină”; **referitor la președintele peruan Alan Garcia:** „un hoț și un escroc”; **referitor la primul-ministru spaniol José Maria Aznar:** „un fascist”; **referitor la acțiunile Israelului în Liban în 2006:** „un nou Holocaust”.

Ce vrea Hugo Chavez

Între Fidel Castro și Manuel Noriega

În fine, Hugo Chavez conduce din 1999 cea de-a cincea țară producătoare de petrol din lume, având graniță comună cu una dintre cele mai mari producătoare de droguri din lume, Columbia.

Riscul de a fi calificat drept analfabet în probleme latino-americane, atunci când încerci o referire la Hugo Chavez, este enorm. Acest extrem de controversat lider a reușit nu numai să supraviețuiască zece ani la putere în Venezuela, dar și să polarizeze violente pasiuni pro sau contra sa. La el în țară unii îl divinizează, alții îl urăsc de moarte. La fel și pe plan extern. Atitudinile sunt atât de partizan-pasionale – în fond este vorba de decorul latino-american – încât nici una dintre tabere nu poate fi ignorată. Ar fi simplu și mai ales comod să lăsăm verdictul pe seama timpului, a istoriei, dar ce ne facem cu prezentul, cu *Breaking News*, care nu demult au anunțat serioase tensiuni diplomatico-militare în regiune. Prea îl demonizează cu foc Casa Albă pe acest amero-afro-indiano-spaniol, care se pupă la televizor cu muribundul Fidel Castro, pentru a fi indiferenți acestui personaj. Autor al unor răsunătoare „perle” oratorice, aflate adesea dincolo de limita decenței și bunului simț politic, Hugo Chavez s-a plasat sub stigmatul unei insinuante întrebări formulate de către marele „Gabo” Marquez, dar a fost elogiat drept reinventatorul stângii de către Ignatio Ramonet.

Cel care, în 2005 și 2006, a fost plasat de revista americană *Time* printre cele mai influente 100 de personalități, și-a centrat acțiunile politice, adesea spectaculoase, pe două direcții, poate populiste, poate naționaliste, poate demagogice, poate sincere și altruiste: pe plan intern a lansat programe pentru combaterea bolilor endemice, analfabetismului, malnutriției, sărăciei cronice și a trecut la serioase naționalizări, în timp ce pe plan extern s-a agitat împotriva

dominației politice și economice a Statelor Unite, încercând a se constitui drept un catalizator latino-american anti-imperialist. În ciuda exceselor sale retorice anti-washingtoniene, Chavez nu a împiedicat dezvoltarea unui puternic comerț cu Statele Unite, Venezuela fiind în 2006 al patrulea

exportator de petrol pe piața americană. Având astfel portofelul burdușit cu petrodolari, Hugo Chavez și-a permis finanțarea programelor sale sociale, zis „bolivariene”, dar și achiziția de armament din Rusia, China, Brazilia și Spania. Cu alte cuvinte, anti-imperialistul și anti-globalistul Chavez

nu are scrupule în a trage foloase substanțiale de pe urma Americii, marilor puteri și globalizării, fiind perceput ca un șoim pe piața prețurilor și cotelor de extracție ale OPEC. Toate acestea nu-l împiedică pe Chavez să fie un promotor asiduă pentru crearea unei alternative comerciale sud-americane sau chiar a unei variante latino a NATO, ambele idei bazându-se pe ideea unității bolivariene.

Alături de expunerea zgomoasă a programelor sale, ostentativ botezate cu numele idolului său Simon Bolivar, pentru a se menține la putere Hugo Chavez nu se sfiește să aplice măsuri dictatoriale de cenzură a presei și să guverneze prin concentrarea a cât mai multor puteri executive. Confiscarea brandului Bolivar este doar o stratagemă propagandistică și aceasta poate că are un oarece succes în Venezuela, dar nu pare a avea nici un efect asupra restului universului latino-american. Chiar dacă se bucură indubitabil de un consistent sprijin popular, charismaticul Chavez are în față o serioasă opoziție internă, capabilă să organizeze o lovitură de stat foarte aproape de reușită în 2002, urmată de o grevă națională a uniunilor sindicale, iar în decembrie 2007 a pierdut un referendum național prin care urmărea consolidarea puterii.

● **28 iulie 1954:** Se naște într-o colibă de lut de lângă orașul Sabaneta din Venezuela, Hugo Chavez, din părinți de origine mixtă amerindiană, afro-venezueleană și spaniolă ● **1975:** Absolvă cu gradul de sublocotenent Academia de Științe Militare a Venezuelei și începe să studieze științele politice la Universitatea Simon Bolivar din Caracas ● **1983:** Înfiițează *Mișcarea Revoluționară Bolivariană 200* ● **4 februarie 1992:** După o încercare eșuată de lovitură militară de stat, Hugo Chavez este încarcerat pentru doi ani, timp în care datorită condițiilor de detenție, vederea îi este iremediabil afectată ● **6 decembrie 1998:** Hugo Chavez câștigă cu 56% alegerile prezidențiale venezuelene ● **1999:** După ce lansează planul său de reconstrucție națională intitulat *Bolivar 2000*, Chavez obține prin alegeri parlamentare o nouă Adunare Constituantă, iar prin referendum o nouă Constituție, prin care-și extinde și consolidează substanțial puterile prezidențiale ● **15 decembrie 1999:** Urmare a unor ploii prelungite, au loc catastrofale alunecări de teren și inundații soldate cu moartea a 30.000 de oameni. Hugo Chavez se implică direct în conducerea operațiilor de salvare.

Tentația de a-l plasa pe turbulentul venezuelean pe linia dictatorului panamez Manuel Noriega sau a celui mai longeviv lider comunist Fidel Castro este firească, dar nu poate fi susținută prin forța evidențelor. Oricâtă retorică flamboiant pan-sud-americană, anti-americană, naționalistă și populistă ar folosi, Chavez nu poate visa nici pe departe la legitimitatea patriarhului dictatorilor, Fidel Castro. Chavez nu se poate folosi de angoasele ideologice ale perfidelor amenințări

● **9 - 13 aprilie 2002:** Revoltă condusă de opoziția anti-Chavez, încheiată prin revenirea rapidă la putere a lui Hugo Chavez ● **14 mai 2002:** Hugo Chavez acuză public Statele Unite de implicare militară în lovitură de stat militară din aprilie ● **2003 - 2004:** Chavez lansează mai multe programe social-economice - *Bolivarian Missions* - în beneficiul populației sărace vizând alfabetizarea a 1,5 milioane de venezueleni sau protecția culturală și religioasă a indienilor ● **9 mai 2004:** Un grup de 126 de columbieni purtând uniforme militare venezuelene sunt capturați într-o fermă aparținând unui cunoscut exilat cubanez anticastro, incidentul fiind interpretat de Chavez ca o încercare externă de răsturnare a sa cu forțe paramilitare străine. Evenimentele au dus la o puternică polarizare a societății venezuelene pro și contra Chavez ● **15 august 2005:** Chavez câștigă cu 59% un referendum național prin care și reconfirmă suportul popular. Rezultatul este contestat de opoziție drept o fraudă masivă, dar confirmat de *Centrul Carter* ● **2005:** Chavez anunță programul *Miranda*, prin care este creată o rezervă de 2 milioane de forțe de miliție pentru eventualitatea unei agresiuni externe ● **2006:** Chavez face eforturi deosebite pe plan internațional pentru ca Venezuela să câștige un loc nepermanent în Consiliul de Securitate al ONU, poziție obținută în final de Panama ● **20 septembrie 2006:** Într-un discurs susținut în fața Adunării Generale a ONU, Hugo Chavez atacă violent Statele Unite, numindu-l pe președintele Bush drept „un diavol” ● **31 ianuarie 2007:** Hugo Chavez anunță începutul unei „Revoluții maxime”, după ce Adunarea Națională venezueleană l-a imputernicit pentru 18 luni să guverneze prin decrete prezidențiale ● **30 aprilie 2007:** După ce și-a plătit datoriile înainte de termen, Venezuela se retrage din FMI și Banca Mondială ● **Mai 2007:** Este refuzată reînnoirea licenței de transmisie a celei mai populare televiziuni naționale venezuelene, *RCTV*, acuzată a fi sprijinit tentativa de lovitură de stat din 2002 ● **Noiembrie 2007:** În timpul Summit-ului ibero-latino american de la Santiago de Chile, Hugo Chavez provoacă un incident diplomatic internațional, calificându-l pe fostul premier spaniol José Maria Aznar drept fascist, situație în urma căreia regele Spaniei Juan Carlos I părăsește iritat lucrările reuniunii ● **2 decembrie 2007:** Chavez este înfrânt cu 51% într-un referendum național prin care urmarea să-și prelungească prin amendamente constituționale mandatul și prerogativele prezidențiale dincolo de 2013 ● **Martie 2008:** Tensiune diplomatică și militară între Venezuela, Ecuador și Columbia, ca urmare a acțiunii unor comandouri columbiene pe teritoriul ecuadorian soldate cu uciderea unui important lider al mișcării de gherilă de orientare marxistă *Farc*.

imperialiste, practicate de un Castro sau Kim Ir Sen în deceniile Războiului Rece, iar mult mediatizatele pupături din spitalul de la Havana nu sunt suficiente pentru ca liderul de la Caracas să poată prelua brandul dictatorului de la Havana, tot așa cum afișarea unor vecinătăți ideologice de stângă nu sunt, nici ele, prea convingătoare pentru media internațională. În plus, Venezuela nu este situată pe o insulă, ci este un mare izvor continental de petrol, vecin cu o producătoare de droguri, Columbia, iar regimul de la Bogota este aliatul SUA împotriva reșilor cartelurilor cocainei de la Medellin sau Cali, dar și a gherilelor marxiste ce mișună prin junglă.

Acuzațiile de implicare a lui Chavez în traficul internațional cu droguri poate constitui însă pretextul convenabil al unei atitudini a Washingtonului similare celei avute față de fostul dictator panamez Manuel Noriega. În decembrie 1989 Statele Unite au intervenit militar în

Panama și au răsturnat de la putere regimul dictatorial al lui Manuel Noriega (operația *Urgent Fury*), pe care l-au arestat și care a fost condamnat de un tribunal din Miami pentru trafic de droguri. Anterior Noriega fusese aliatul SUA, colaborând cu CIA împotriva lui Castro și a marilor traficanți din Columbia.

Încă din 2005, *New York Times* sesiza o similară răsturnare de imagine publică inițiată de Casa Albă referitor la Hugo Chavez, care era acuzat a permite folosirea Venezuelei drept placă turnantă a traficului de droguri columbiene spre Statele Unite și Europa. Sprijinul acordat de Chavez gherilei marxiste columbiene *Farc*, implicată inevitabil în traficul de droguri, nu are cum să fie pe placul Washingtonului, la fel cum nici vizitele lui Chavez în Irak, China, Iran, unde a iradiat aceeași retorică antiamericană, nu au cum să fie prea digerabile Casei Albe. Soluția recentelor tensiuni politico-militare venezueleano-columbiano-ecuadoriene se găsește în ecuația droguri-petrol-influență politică din această explozivă zonă a continentului sud-american permanent monitorizată de Washington.

Interesele americane au fost și sunt legate de Cuba vecină și numeroasa emigrație cubaneză, de controlul asupra strategiei Canal Panama, de milioanele de barili de petrol venezuelean, de producția și exportul drogurilor columbiene, de menținerea influenței și credibilității atractivității Washingtonului pentru întreg continentul pe care Simon Bolivar l-a eliberat și a visat să-l unifice. Ceea ce poate că Hugo Chavez știe, dar nu vrea să recunoască, este că vremurile furtunilor continentale de tip napoleonian sau bolivarian au trecut de mult, tot așa cum în spectacolul mediatic live-internațional nu poți să joci un rol de macho cu buzunarele doidora de petrodolari, dar plângând în hohote de mila celor săraci și amărâți.

Text: Călin Hentea

net
consulting

Microsoft®
GOLD CERTIFIED
Partner

Licensing Solutions
Advanced Infrastructure Solutions
Networking Infrastructure Solutions
Information Worker Solutions

Microsoft®
Large Account
Reseller

Contracte licențiere pentru companii mici și medii:

- Microsoft Open License
- Microsoft Open Value Subscription

Contracte licențiere pentru companii mari:

- Microsoft Enterprise Agreement
- Microsoft Select Agreement
- Microsoft Enterprise Agreement Subscription

Servicii profesionale:

- Microsoft Active Directory (Windows Server)
- Securitate (ISA, Forefront)
- Colaborare și Portal (Exchange Server, Office SharePoint Server)
- Comunicații unificate (Exchange Server, Office Communication Server)
- Managementul stațiilor și serverelor (System Center)
- Software Asset Management

Str. Știrbei Vodă, nr. 150, sector 1, București
Tel.: 021 206 45 00; Fax: 021 312 41 99;
BU-MSSales@netconsulting.ro; www.netconsulting.ro

net
consulting

„Dacă vrei să crești, trebuie

susține Steven van Groningen,

„O bancă e un partener invizibil, dar nu abstract, ci concret“

„Sunt multe bănci în piață care și-ar fi dorit locul trei, dar numai noi am reușit să-l ocupăm“

▼ **Raiffeisen Bank este, după valoarea activelor, al doilea jucător din sistem, deci prinde podiumul băncilor românești. Datorită cărui fapt a ajuns aici?**

– Cu peste zece ani în urmă, un grup austriac, *Raiffeisen*, a înțeles potențialul care există în România și a deschis aici o reprezentanță. După cinci ani, a hotărât că dorește să devină un jucător important, iar pentru asta trebuie să facă un „pas“ mai mare. Am preluat *Banca Agricolă*, în 2001, care era aproape de faliment, o infrastructură fără prea mult conținut bancar. Am reușit să o revigorăm și, mai mult, am

în România s-au înregistrat progrese destul de mari. Cred, totuși, că, în următorii ani, vom afla cine a fost bancherul prea prudent sau cine a fost prea agresiv. Anii care vor veni ne vor ajuta să răspundem la următoarea întrebare: au fost suficient de prudente băncile, mai ales cele care au rezultate foarte bune, și care vor fi costurile acestor ani de creștere agresivă a unor bănci. Oricine poate acorda un credit dacă are bani, dar trebuie să se asigure că toți banii vor fi returnați, iar acest lucru nu poate fi probat decât în timp. Atunci se va vedea cine a fost bancherul adevărat.

să lucrez într-o bancă, în Olanda, și trebuie să spun că, la început, nu eram convins că asta vreau să fac toată viața. De aceea am trecut în consultanță, dar, după puțin timp, am revenit în sistemul bancar, iar acum pot să spun că am făcut o alegere bună și am una dintre cele mai interesante meserii pe care poți să o ai în România.

– **Spuneți, într-un interviu anterior, că nu ați reușit să convingeți acționarii (și echipa) cât de repede va crește piața la un anumit moment. De ce nu ați reușit?**

– Într-un fel, e în firea lucrurilor. Cei care sunt responsabili de activitate spun *nu se poate*, nu creștem atât de mult, nu putem livra. E păcat, însă, să gândești așa când ești într-o piață care crește foarte mult. Dacă piața se dezvoltă și nu ești pregătit din punct de vedere al infrastructurii, durează până te adaptezi. Mai ales dacă ești o companie mare. Să pui la punct toate resursele necesare îți ia timp și e foarte posibil ca, din această cauză, să pierzi multe oportunități de a te dezvolta. Este un lucru pe care îl întâlnești și în alte industrii. Se fac investiții mari, dar dacă nu vin clienții avem o problemă. Noi am avut creșteri foarte rapide, în fiecare an creșteam mai mult decât am preconizat. La momentul respectiv, e o situație clasică, bugetul era prea mic. În principiu, într-o piață nu trebuie să te uiți doar la buget, ci trebuie să te uiți ce se întâmplă în piață, la trendul pieței.

– **Care a fost cea mai mare provocare în cei cinci ani petrecuți la *Raiffeisen Bank*?**

– Cea mai mare provocare a fost în perioada de început, când am preluat *Banca Agricolă* și am dorit să schimbăm atitudinea echipei, să schimbăm traiectoria activității băncii. La început, nimeni nu a avut încredere în noi. A fost un efort imens, de redimensionare, de angajare de personal, gândiți-vă că am angajat o mie de oameni într-un an, iar în acest timp încercam să punem banca pe un fâgaș bun. Banca era atunci ca o persoană bolnavă și dacă ești bolnav nu-ți dorești decât un singur lucru: să fii sănătos; dacă ești sănătos, dintr-o dată ai multe dorințe: mașină, casă, excursii, de toate. Ideea e să devii sănătos. Asta a fost ideea și atunci când am pornit la drum cu *Banca Agricolă*: să fim o bancă sănătoasă, să

reușit să urcăm destul de repede până pe locul trei. Cred că la acest succes a contribuit faptul că am fost printre primii care au recunoscut potențialul extraordinar pe care îl are România. În plus, am fost printre primele bănci care și-au îndreptat atenția spre retail și am început să acordăm credite de consum populației. Acesta a fost al doilea pas important.

– **Care este astăzi profilul bancherului român?**

– Un bancher trebuie să fie un manager foarte bun și trebuie să aibă și o reputație foarte bună. Față de acum zece ani,

Trebuie câțiva ani să mai treacă până se vor clarifica toate acestea.

– **Cât de puternică este o tradiție de familie în privința bancherilor?**

– Eu, de exemplu, sunt copilul unui bancher și bunicul meu a fost de asemenea bancher. Nu pot totuși să spun că am devenit bancher fiindcă tatăl meu era bancher, mai curând așa s-a întâmplat. Are putere de determinare, nu-mi era ceva necunoscut și cred că așa se întâmplă în viață: când ești mai în vârstă, îi înțelegi mai bine pe părinți. În familia mea, eu sunt a cincea generație de bancheri. Am început

să te uiți la nevoile clientului"

Președinte Raiffeisen Bank România

schimbăm cultura, abordarea, să avem o evoluție rapidă și bună. Acum, când vorbim, toată lumea știe că am reușit și sunt mulți care își doresc să lucreze cu sau la Raiffeisen Bank. La început nu a fost deloc așa.

– **Care este povestea dv. de dragoste cu canotajul?**

– Este cam aceeași poveste cum este și cu cea de bancher. Era un sport care se făcea în familie, tatăl meu a făcut canotaj, bunicul meu a făcut canotaj. E un sport care se face foarte mult în Olanda când ești la universitate. Pentru mine, a fost și o tradiție, dar e și un sport care îmi place. La momentul când am început să-l practic, mi-am zis că vreau să văd cât de departe pot să ajung și am ajuns până la Olimpiadă.

– **Are importanță să te căsătorești cu un campion? (Steven van Groningen este căsătorit din 1984 cu campioana olimpică Valeria Răcilă van Groningen)**

– Nu e un element important. Între mine și soția mea e un caz clasic de „dragoste la prima vedere”. Ne-am întâlnit prima dată în 1982, la un campionat mondial de canotaj, în Elveția, și gata!

– **Ce v-a atras mai mult, frumusețea sau performanța?**

– La prima vedere, evident că m-a atras frumusețea, și, bineînțeles, la asta se adaugă în timp caracterul, personalitatea. Prima dată când am văzut-o, nici nu știam cine este.

– **Cum se îndrăgostește un bancher de o sportivă?**

– Când ne-am cunoscut, amândoi eram sportivi, nu eram încă bancher. Și acum avem interese comune. Ca bancher, am învățat foarte mult din sport, tenacitatea și insistența în urmărirea unui scop, focusul pe termen lung; ca și în sport, și în banking dacă te afli într-o competiție, atunci trebuie să te pregătești, trebuie să ai un program pe care să-l respecti, ai nevoie de disciplină și determinare. Dacă

apare o problemă, nu cedezi ușor... În plus, când lucrezi în echipă, cum e cazul într-o bancă, atunci sportul te învață multe. E important cum reușești să performezi ca echipă și asta unește. Și da performanță în business. Ca și în sport, și în business trebuie să câștigi, asta e regula. Dacă ai performanțe nu trebuie să cauți metode mai puțin legale, poți fi mândru de rezultatele tale. Dacă dorești să ai succes ca bancher trebuie să faci cu pasiune ceea ce faci.

schimbat și am zis că trebuie să arătăm acest lucru. Exact cum se dezvoltă un om în timp, tot așa ne-am dezvoltat noi ca instituție, deci și imaginea trebuia să se schimbe. De la sloganul *Banca ta de încredere* am trecut la sloganul *Reușim împreună*. Asta nu e ceva doar pentru exterior ci este și pentru noi cei care lucrăm zi de zi în bancă. Am decis că toți clienții au nevoie de soluții din ce în ce mai complexe, și trebuie să le devenim parteneri și să le oferim cele mai bune opțiuni. Pentru asta trebuie să colaborăm și să fim toți cei care lucrăm în bancă o adevărată echipă. Dacă acum zece ani sau chiar cinci ani întrebam pe cineva de ce dorește să lucreze cu banca noastră răspunsul era cam așa: pentru că suntem o bancă sigură, avem acționari puternici. Acum situația s-a schimbat, sistemul bancar românesc s-a schimbat. Nimeni nu se mai așteaptă ca o bancă să dea faliment, toate băncile sunt sigure. Și atunci se pune întrebarea: de ce vine cineva la noi? E adevărat, avem produse de calitate, produse inovative, dar nici asta nu mai este un element care face deosebirea între o bancă și o altă bancă. În această etapă, alte lucruri devin importante: identitatea noastră și ceea ce reușim să transmitem în piață. Asta e și campania pe care o facem, să clarificăm mai bine cine și ce este brandul Raiffeisen Bank.

– **Sunteți una dintre puținele bănci care susțineți cultura; iată, printr-un proiect, numit chiar Raiffeisen Art Project. Caracterizați, în linii mari, acest proiect.**

– Spre noi, trebuie să spun, vin în fiecare zi foarte multe cereri de sponsorizare. Împreună cu oamenii de la departamentul de Relații Publice, am zis, la un moment dat, că trebuie să stabilim criterii clare pe care să le avem în vedere an de an, când alegem să sponsorizăm un proiect sau altul. Ne-am gândit că arta românească are valoare și merită să fie sprijinită și așa am ajuns la Raiffeisen Art Project. Ideea e

„Un bancher trebuie să fie un manager foarte bun, dar trebuie să aibă și o reputație foarte bună”

„În următorii ani vom afla cine a fost bancherul prea prudent și cine a fost prea agresiv”

„Banca era atunci ca o persoană bolnavă și dacă ești bolnav nu-ți dorești decât un singur lucru: să fii sănătos”

Dacă nu ai pasiune, nu poți avea rezultate. Cred că sunt foarte multe valori comune între business și sport... Și azi mai fac sport, dar din păcate nu mai am timp pentru canotaj...

– **Cum a decurs derularea campaniei de imagine începută cu Saatchi & Saatchi?**

– Foarte bine. Sunt foarte mulțumit de campanie. Pentru noi era un moment în care am simțit că am devenit o bancă mare, sănătoasă și profitabilă; ne-am

„Am învățat foarte mult din sport: tenacitatea și insistența în urmărirea unui scop, focusul pe termen lung.“

„Dacă nu ai pasiune, nu poți avea rezultate“

„Sprijinim proiecte culturale care, fără sprijinul nostru, nu ar fi văzut lumina zilei“

să sprijinim proiecte culturale valoroase care, fără sprijinul nostru, nu ar fi văzut lumina zilei, nu ar fi fost oferite oamenilor. În fiecare an încercăm să alegem altceva, anul trecut am avut *muzica*, jazz, anul acesta va fi un proiect legat de *pictură*. Întotdeauna e vorba despre un artist român, nu neapărat extrem de cunoscut, dar care are un proiect valoros, care chiar merită să iasă pe piață și să fie susținut financiar. În anii trecuți am sprijinit tipărirea *Istoriei Literaturii Române* la care scriitorul Alex Ștefănescu lucrase 15 ani și dorea să o vadă în librării. Am încercat să avem criterii clare de valoare, să contribuim la progresul culturii române, în 2006 am colaborat cu Teodora Enache la realizarea și lansarea unui CD, cuprinzând muzica lui Johnny Răducanu. Nu se editase încă un CD cu compozițiile maestrului Johnny Răducanu, iar iubitorii jazz-ului meritau asta. Astfel de proiecte căutăm. Cred că prin artă putem să îmbunătățim calitatea vieții pe care o ducem și să lăsăm ceva durabil în urma noastră.

– Anul trecut ați avut un profit net de aproximativ 100 de milioane de euro, ce proiecte noi luați în calcul pentru investiții și planuri viitoare?

– Rezultatele noastre sunt foarte bune, creștem profitabil și sănătos, dar nu ne oprim aici. Avem o cotă de piață aproape de 10% și peste două milioane de clienți. Asta este o bază solidă de creștere. Vom continua să ne dezvoltăm capacitatea de distribuție. Anul trecut am deschis peste 160 de agenții și vom continua să deschidem și anul acesta. Dacă vrei să crești, trebuie să te uiți la toate nevoile clientului, de la o plată banală de utilități, la credite sau conturi de economii. Sunt milioane de clienți care au de plătit ceva, vor să achiziționeze ceva sau fac călătorii; pentru fiecare client trebuie să pregătim pachete de produse și servicii care să le ofere ceea ce au nevoie.

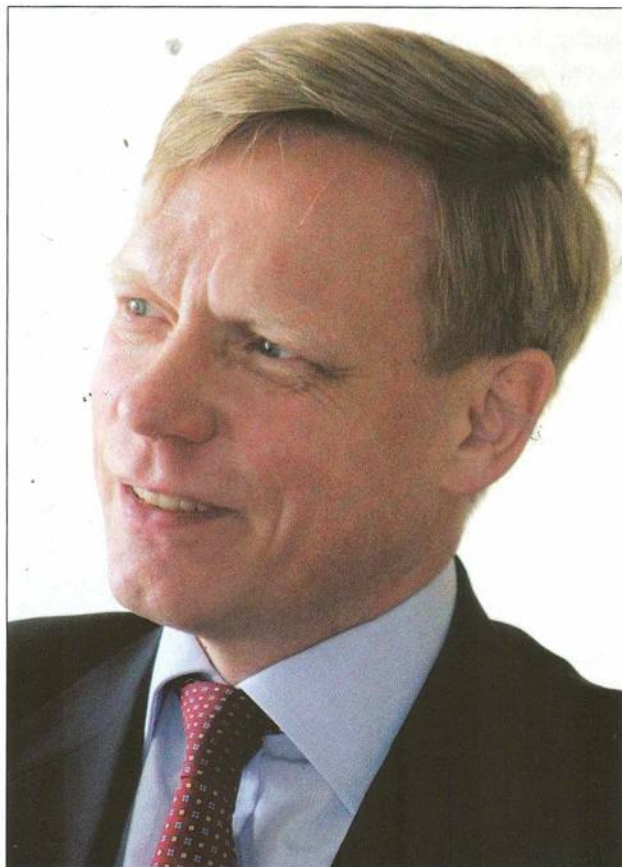
– E și Raiffeisen Bank „partener invizibil“ împreună cu care se poate reuși, cum e conceptul din spatele companiei și băncii?

– Dacă ne uităm la ce face o bancă... o bancă într-un fel ajută pe cineva să cumpere ceva, sau să asigure ceva. Dacă cineva are bani, poate să facă plăți, dar, dacă nu are, poate veni la bancă și să se împrumute de la noi. Suntem prezenți peste tot în țară și îi ajutăm pe clienții noștri să găsească la noi soluțiile de care au nevo-

ie. Foarte multe lucruri importante din viața unui om au în spate o bancă... Nevoile clientului se schimbă, dacă e tânăr, vrea să cumpere ceva, dacă are copii vrea să le plătească școala sau să le cumpere mașină. Trebuie să înțelegem de ce are nevoie clientul și să-l sprijinim. Noi trebuie să ne adaptăm la nevoile pieței și, atunci, *Reușim împreună* nu e doar un slogan ci o strategie.

– Sunteți mulțumit de cota de piață de 10-11%?

– Nu pot să spun că sunt mulțumit 100%, dar dacă ne uităm la brandul *Raiffeisen*, la dezvoltarea pe care am avut-o, la investițiile pe care le-am făcut, atunci putem fi mulțumiți. Dacă ne uităm la

pieță cred că ar trebui să ne apropiem mai mult de banca numărul unu și numărul doi, care au o poziție mai puternică. Cred că este important să ne uităm la mai mulți indicatori, cum ar fi eficiența, profitul net, capitalul, cota de piață pe produse sau servicii și să creștem de la an la an.

– Creșterea de profit net cu 68% de la un an la altul pare miraculoasă, ce se ascunde în spatele miracolului, cum se justifică o asemenea creștere?

– Sunt câteva elemente. Un punct important este că ne-am mărit rețeaua de distribuție și, odată cu ea, și activitatea. Apoi, noi nu vrem doar să dăm cuiva un credit sau să avem un depozit, ci să oferim unui client toate produsele și serviciile

financiar-bancare de care are nevoie. Un punct important în activitatea bancară, așa cum vă spuneam, este costul de risc. Am reușit să creștem activitatea noastră fără să avem costuri mari în ceea ce privește riscul, cu alte cuvinte să atragem parteneri și clienți buni. Anul trecut am încheiat un proces de centralizare a activităților operaționale, cum le spunem noi de „back-office“ și rezultatele n-au întârziat să apară, iar strategia noastră a dat roade.

– Venitul net obținut de bancă din dobânzi în 2008 este cel mai mare, în afară de cel obținut din comisioane. El este cel care determină această creștere spectaculoasă?

– Activitatea de creditare este de bază într-o bancă. Ideea este să reușim să avem o relație pe termen lung cu clientul și care să nu se bazeze doar pe creditare. Contează nu doar creditele, ci cât de eficientă e banca în atragerea de clienți. Întotdeauna am reușit să atragem și depozite, cred că și asta contează foarte mult: cât de eficientă este o bancă în a atrage depozite. De aceea, nu pot să spun că este un singur lucru care a contribuit la venitul net; este foarte important să menții lucrurile în echilibru, între toate aceste servicii și produsele pe care le oferă o bancă. În plus, noi, ca bancheri, trebuie să creăm anumite oportunități și să atragem din ce în ce mai mulți clienți să întreprindă operațiuni (plăți, transferuri), să lucreze cu banca.

– Ce mesaj va transmite Raiffeisen Bank în viitor, care este pasul următor?

– Cred că în România clienții o să relaționeze din ce în ce mai mult cu băncile. Problema este că, deși clientul pare un pic reticent, el o să folosească din ce în ce mai mult anumite produse bancare care, de fapt, ne ușurează viața. De exemplu, să plătești o factură de telefon prin telefonul mobil, sau să faci plățile pentru utilități prin *Internet Banking* etc. Mulți spun, când au bani: de ce să-i pun la bancă, mai bine cumpăr acțiuni, le crește valoarea. Acest lucru nu e întotdeauna așa. E un risc și acolo. Cred că o să vedem cât de curând o revenire la condițiile clasice, pun niște bani la bancă, pentru că am copii, și trebuie să mă gândesc la viitorul lor. Asta e o abordare sănătoasă. Mai mult, trebuie să ținem cont că orice piață are oscilațiile ei, iar oamenii ar trebui să gândească pe termen mediu și pe termen lung.

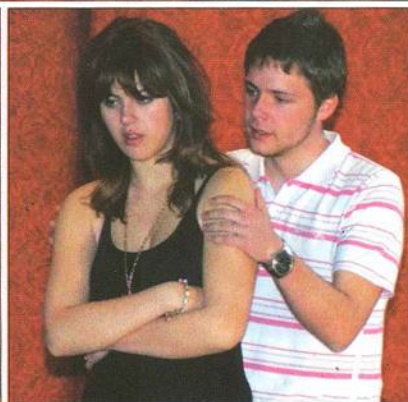
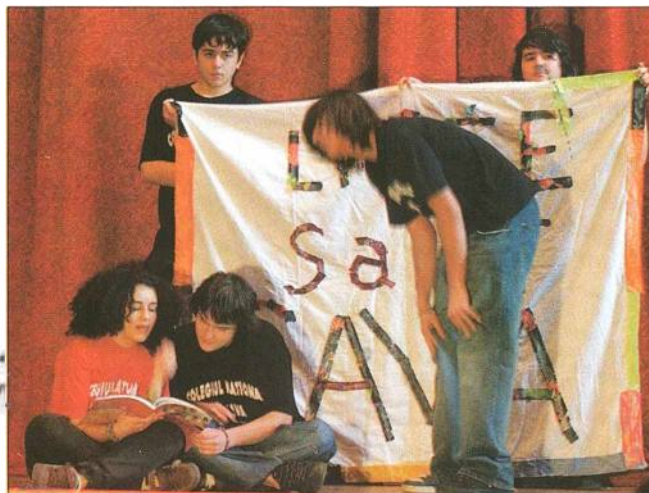
text, Alice-Claudia Gherman,

Mihail Gălățanu

foto, Octavian Tibăr

Elevii de la Sf. Sava vor să devină actori

Nu toți adolescenții bat sâmbăta mingea pe maidan. Nu toți fumează sau pierd timpul în week-end. Ați fost la spectacolele *Alors, au revoir!* și *La philosophie de l'amour en dix mots*? Nu? Mare păcat! Ați ratat ocazia să vedeți ce pot face adolescenții când joacă teatru în adevăratul sens al cuvântului. *Alors, au revoir!* și *La philosophie de l'amour* sunt două piese de teatru în limba franceză jucate de către elevi de la Colegiul Național Sf. Sava. Prin grija doamnelor profesoare Carmen Cazacu și Julieta Jelev, elevii de la Sf. Sava și-au descoperit talentul actoricesc și dragostea pentru limba franceză evoluând în minispectacole care le-au adus faimă internă și internațională.

Sâmbătă, foaietul Sălii de festivități a Colegiului Național Sf. Sava. Forfotă mare, copii de la gimnaziu până la elevi de clasa a XI-a emoționați, profesori grăbiți, părinți cu flori în mână. În sală tocmai s-a deschis festivalul de teatru în limba franceză organizat de Colegiul Sf. Sava și aflat la prima ediție. Trupe de la șapte licee și 11 școli generale se întrec a prezenta piese pe baza unor scenarii ingenioase în limba lui Voltaire. Momentele cele mai așteptate le reprezintă cele două spectacole susținute de trupa de elevi a Colegiului Sf. Sava: *Alors, au revoir!* respectiv *La philosophie de l'amour*. *Alors, au revoir!* este piesa cu care tinerii au participat la festivalul de teatru francofon de la Napoli în februarie 2008 (Italia) și au primit elogiile din partea presei italiene. *La philosophie de l'amour en dix mots* este piesa care s-a bucurat de o mare apreciere la Zilele francfoniei ținute la Institutul Francez din București. Ea a fost scrisă de către doamna profesoară Carmen Cazacu la propunerea celor de la institut pe baza a zece cuvinte aleatorii: *boussole, toi, s'attabler* (a se așeza la masă), *visage* (față), *jubilatoir*,

Elevii nu numai că joacă în spectacol ci participă și la scrierea unor piese. De pildă, *Alors, au revoir!* este un spectacol scris de către Cristina Cazacu, fiica dnei profesoare Cazacu, o poveste de dragoste înfiripată între doi adolescenți din același liceu și implicațiile acestei relații finalizate cu despărțirea.

apprivoiser (a îmblânzi), *tact, palabres* (vorbe), *passarelle* și *rhizome*. În 1994 dna Carmen Cazacu împreună cu dna Julieta Jelev au inițiat cercul de teatru al liceului Sf. Sava. O ocazie perfectă pentru ca elevii să-și descopere adevăratele talente și, totodată, să învețe și limba franceză. „Atragem copiii spre limba franceză pentru că scenariile sunt în general pe baza unor teme inspirate din mari gânditori, filosofi: Jean de La Bruyère, Jean Racine, Voltaire ș.a. și îi ajută foarte mult deopotrivă în cunoașterea limbii franceze și a culturii franceze. Când joacă, ei învață și rolurile tuturor celorlalți colegi. Avem și un coregraf – Maricela Alexa – pe care îl plătim noi din

banii copiilor, și care ne ajută în spectacolele noastre. Cred că am reușit să facem ceva deosebit, mai ales că suntem invitați peste tot unde e nevoie: la Institutul Francez din București, la

festivaluri internaționale de teatru francofon precum cel de la Sorrento ori Napoli”, explică Julieta Jelev, administratorul trupei de actori de la Sf. Sava. Într-adevăr, Napoli nu a fost prima participare internațională a trupei la un festival de teatru francofon. La Plovdiv (Bulgaria) în 2000 elevii au obținut premiul de popularitate, iar în 2007, la Sorrento (Italia), cei 20 de tineri actori au obținut cupa festivalului, ceea ce le-a transformat trupa într-o mică celebritate între trupele de teatru de la liceele bucureștene.

„Nu festivalurile contează până la urmă ci ideea în sine. Elevii liceului sunt foarte îndrăgostiți de teatru și de limba franceză și am făcut an de an măcar un spectacol în limba franceză. Am jucat pe scena Institutului Francez, pe toate scenele liceului, pe scena TNB, am fost la Plovdiv, Sorrento și la Napoli. Întotdeauna am mers cu piese originale, scrise de mine sau de către elevi, iar străinii au apreciat foarte mult faptul că elevii se implică și în crearea scenariilor, nu numai în spectacolul propriu-zis. În această toamnă, între 21 și 26 octombrie, participăm din nou la Festivalul de teatru de la Arad AMIFRAN, unde sperăm să avem rezultate la fel de frumoase”, adaugă dna Carmen Cazacu, coordonatorul artistic al trupei, omul care semnează regia, scrie scenarii și face adaptări și traduceri ale pieselor.

Deși se bucură de o foarte mare apreciere și sunt adesea invitați la zilele francfoniei de la Institutul Francez pentru spectacole, trupa liceului nu beneficiază de nici o sponsorizare din partea autorităților. „Dl primar Chiliman ne-a promis la un moment dat o sponsorizare, dar nu s-a întâmplat nimic. Deși suntem foarte apreciați, nu avem sponsori, ne autofinanțăm. Deplasările în străinătate ni le plătim singuri, în consecință, uneori suntem nevoiți să admitem în trupă și copii cu mai puțin talent actoricesc, dar care pot să-și susțină cu bani plecările. Noi încercăm să aducem în trupă în cea mai mare parte copii cu un real talent actoricesc. Dar asta e situația.” Am avut, însă, destui elevi care nici nu-și cunoșteau talentul pentru teatru iar acum sunt studenți la regie, teatru, sau film. Indiferent dacă vom primi sponsorizare sau nu, noi suntem decise să continuăm acest proiect al cercului de teatru francofon început în 2004”, afirmă cu tărie dna Julieta Jelev.

text: **Alice-Claudia Gherman**

foto: **Octavian Tîbăr**

ASIBAN

ASIGURARE - REASIGURARE

Casa ta vrea să-ți spună ceva!

Ascult-o până nu e prea târziu!

Asigurarea pentru locuință oferită de ASIBAN vă protejează împotriva riscurilor de incendiu, cutremur, inundație, precum și alte riscuri care vă pot amenința proprietatea. De asemenea, protecția asigurării se poate extinde și asupra bunurilor aflate în locuință.

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE!

www.asiban.ro

Laguna albastră

Pentru cei care sunt romantici. Dar și pentru cei care, doar, iubesc natura.
Pentru cei care „vânează” locurile unde s-au turnat filme celebre sau,
măcar, scene din acestea. Toți aceștia sunt sfătuiți să ajungă în Malta și să
își petreacă, în insula Comino, ceva vreme. Pot vedea *Laguna albastră*, la
fel de albastră ca și filmul cu același nume.

Madonna & „swept away“ „Must do“

O imagine de vis. Marea este de cristal. Îți poți vedea, prin apă, degetele de la picioare, cum se zbat, încet, precum crabii. Albastrul contrastează cu dealurile înconjurătoare, scunde și aride, cu o parcimonioasă vegetație pitică. De sus, seamănă cu o imensă carapace de broască țestoasă care a trecut, binișor, de o mie de ani. Locul are ceva erotic în el, provocator, cu acele creste, stalactite de stâncă, probabil calcar. Din avion, întreaga lagună se vede ca un nor alb, cețos. Apele sunt uimitor de albastre și de transparente. Sunt atât de serene încât nu par ape „de apă“, ci de sticlă. Mai recent folosite pentru diving, scufundătorii găsind aici un paradis în care îți poți închipui toate scenele care se filmează în adâncuri în filmele de ficțiune. De altfel, asta s-a și întâmplat aici. Unde și-au exersat viziunea marii maeștri ai camerei de filmat și vedete de primă mână.

Printre aceste vedete de prim rang s-ar cuveni să o menționăm pe Madonna. Aici ea a turnat *Swept away*. Un film și un album, ambele apărute acum șase ani pe piață. Cine nu a văzut galeria de poze care însoțesc voiajul și albumul Madonnei pregătit în Malta merită să o facă. Fotografiile din timpul filmărilor, unele împreună cu soțul ei, Guy Ritchie (regizorul filmului!), sunt memorabile. Și tot aici s-a filmat una dintre scenele filmului *Elena din Troia* (sper că nu vă gândeați la o altă Elena...). Bărcuțele care stau, cuminiți – și așteaptă, aici, pe buza lagunei, te pot ajuta oricând să te avâți în mijlocul adâncimilor azurii. Tot prin partea locului, în aceeași insuliță a lagunei, Comino, s-au tras câteva importante cadre din celebrul film *Contele de*

Monte Cristo. Comino, insula care găzduiește minunăția, se întinde pe o suprafață de doar trei kilometri pătrați.

trăiesc decât foarte puțini rezidenți. E o insuliță pustie. Bună de făcut amor în sălbăticie. Doar că trebuie să ținem

cont că vara este invadată de turiști. Există, totuși, și un hotel, pentru cei care vor să stea chiar acolo. De regulă, ei se aleg dintre aceia iubitori de multă pace și liniște, cei care vor să evadeze, pentru câțva timp, din tumultul lumii.

Vizita în insula Comino se înscrie, oricum, pe toate listele de *must do* atunci când ajungi în arhipelagul maltez: aproape că nu e grup de turiști care să nu rateze un asemenea „obiectiv“ privilegiat. El este, fără îndoială, o atracție și pentru fotografi. Scufundătorii se înghesuie să intre sub ape nu doar din cauza limpezimii: ci și pentru că viața marină de aici este de o uimitoare varietate. Seamănă cu o piscină, doar că e mai curată, mult mai curată – și nu are clor. Proprietarii de yahturi se dau în vânt (iar asta se întâmplă la propriu) după o locație de genul ăsta. Cei care venerază soarele iarăși au loc și de închinăciune, demn de un templu solar din vechime. Orașul-port Sliema este cel care, într-un fel, încercuiește laguna. Se găsesc în zonă și peșteri, pentru cei care adoră să încerce incursiuni speologice. Apele se dovedesc, totuși, foarte înșelătoare: sunt mult mai adânci în realitate decât par la prima vedere, datorită unei iluzii optice. Așa că aviz amatorilor! Altfel nu e mare lucru de văzut. Dacă oțtem să spunem că, de obicei, „biletul de intrare“ mai cuprinde și o vizită în cele două peșteri. De obicei, turul

se continuă în Gozo, o altă insulă. Spre deosebire de Comino, Gozo are și câteva orașele presărate pe cuprinsul insulei.

text Mihail Gălățanu

Călătorie în Malta:

Site: www.malta.ro • Statut: singurul tur-operator pe Malta • Oferta: sejur începând de la 268 euro (cu reducere) • Cazare/hoteluri: de trei, patru și cinci stele (cu o singură excepție, de două stele) • Contact: Str. Pitar Moș nr. 29, et.1, ap. 23C, sector 1, București (în spatele cinematografului *Patria*) • Telefon/fax: 021/318.59.93, 021/318.59.92; • Mobil: 0722.626.903 • Persoane de contact: Mark Neville Faruggia, Alina Mateescu • Excursii opționale: de neratat Sicilia (120 de euro), La Valletta (45 euro), Grota Albastră (30 euro) • 1 liră malteză = 2,4 euro • e-mail: malta1td@malta.ro.

Un petec de pământ nebanuit pe lume, însă îndeajuns binecuvântat de Dumnezeu. Pe această insuliță nu

Aici a filmat
Guy Ritchie.
Este locul unde s-a
turnat și *Contele de*
Monte Cristo.

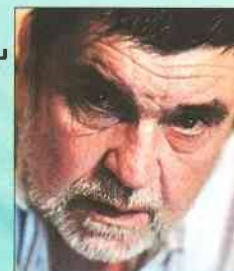
Vara, în insula
Comino,
dau iama turiștii

by
oriflame

natural swedish cosmetics

Cocoșul decapitat

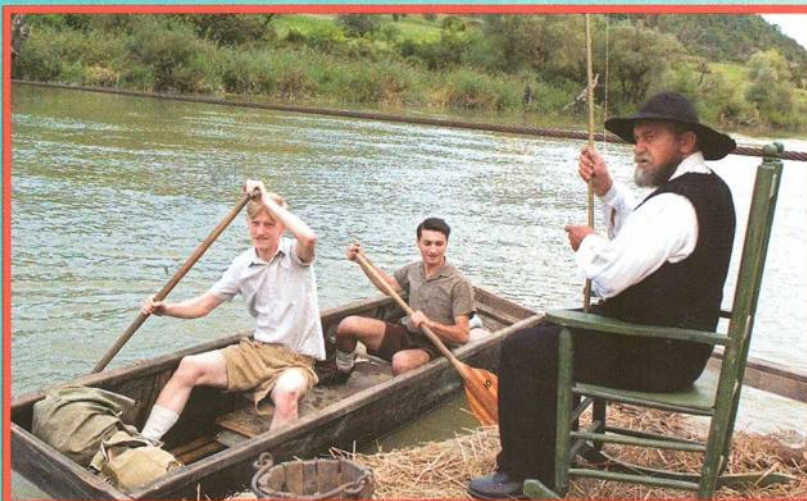
Horia Pătrașcu

Timp de opt secole, grupul de etnici germani ai saxonilor care au emigrat în Transilvania – sașii – au constituit un important factor de civilizație și cultură alături de diversitatea etnică specifică zonei respective de pe teritoriul României; cel de-al Doilea Război Mondial a pus capăt, în mod tragic, acestei conviețuiri pașnice: mai puțin atrași de ideologia fascistă, cât vânați sistematic de către comuniști în urma actului de la 23 August, marea majoritate a sașilor din România – în afara celor pieriți în lagărele din Siberia! – s-au întors în Germania, sau și-au luat pur și simplu lumea în cap... vechile și solidele lor gospodării de pe teritoriul nostru devenind, curând, niște biete ruine sau adăposturi pentru vagabonzi...

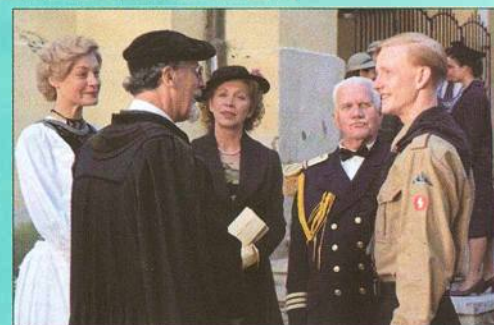
Scriitorul transilvănean de limbă germană **Eginald Schlatter** publică în 1998 romanul autobiografic *Cocoșul decapitat*, ecranizat acum, iată, de regizorul **Radu Gabrea** (împreună cu Bernd Koss și Marijan Vaida) – un film realizat în largă coproducție și vorbit în trei limbi! – al cărui principal merit este acela că se naște astfel o *primă peliculă* despre soarta unei comunități supusă unui destin tragic.

O reconstituire plastic-vizuală impecabilă (decoruri: **Florin Gabrea**, costume: **Ilina Mihăilescu**);

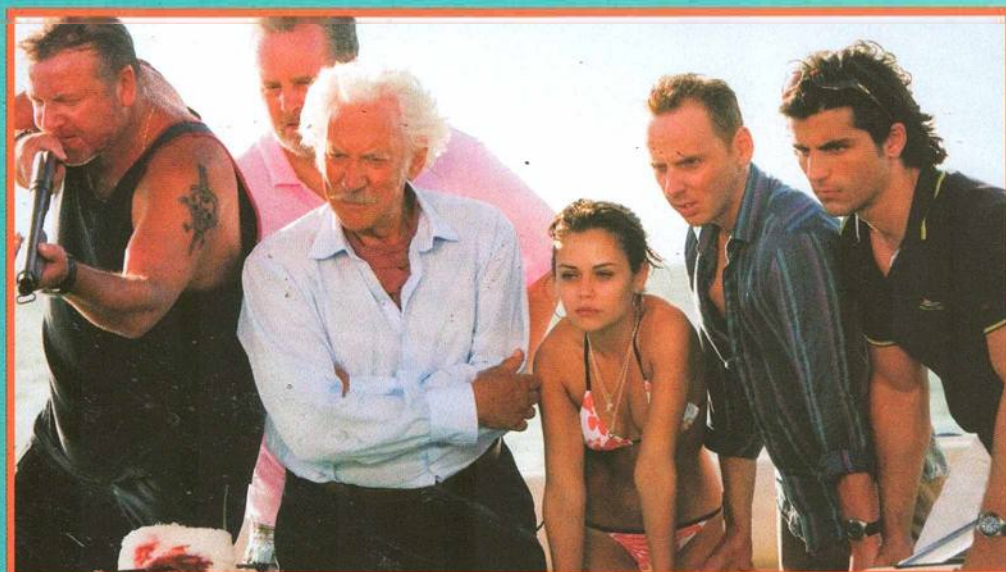

„Cocoșul decapitat”
– coproducție
româno-germano-
maghiaro-
austriacă,
având sprijinul
fondului
Eurimages –
2007, 97
de minute
Distribuit de:
„TRANSILVA-
NIA FILM”

interpretarea remarcabilă a unor actori cvasi-necunoscuți (mai puțin **Dorel Vișan** – aici într-un personaj de vizionar, insuficient exploatat însă de către autorii filmului !?) și o imagine de reținut (**Walter Kindler**) nu salvează filmul de o anumită monotonie, de o prea crispată afirmare a intențiilor „etnice” – de o stranie absență a „spectacolului cinematografic” propice unui astfel de subiect...!

Aurul nebunilor

„Fool's Gold” – SUA, 2008 – 112 minute
Distribuit de: „INTERCOM FILM
DISTRIBUTION”

După ce a „dat lovitura” la public prin *Cum să pierzi un tip în 10 zile* – în care s-a născut simpaticul cuplu al actorilor **Kate Hudson** și **Matthew McConaughey** – regizorul și scenaristul **Andy Tennant** revine, cu același cuplu, de data asta într-un film de aventuri: cei doi (în film, abia divorțați) găsesc un mijloc de împăcare fiind angrenați, împreună, într-o spectaculoasă acțiune de „căutare a unei comori străvechi”...!

Apar, curând, încă două personaje: bătrânul milionar, proprietar al unui superb super-iaht și „negativul”, un gangster, aparent fost star de muzică ușoară – doamnelor și domnilor, *începe acțiunea!*

Din nefericire, filmul este destul de „subțire”, iar *spectaculosul* se bazează poate nu atât pe faptul că frumoasa eroină este în genere destul de sumar îmbrăcată, cât *filmărilor subacvatice*

Fiecare vede altceva

by
oriflame

natural swedish cosmetics

„Vantage Point” – SUA, 2008

– 90 de minute

Distribuit de:

„INTERCOM FILM DISTRIBUTION”

ș.a.) – deși fiecare văzând altfel ceea ce s-a consumat înainte, dar și ulterior evenimentului! – urmând a afla „singurul ADEVĂR posibil”.

Prin urmare: un singur fapt, comentat de mai mulți martori – fiecare având (aparent) dreptate; concluzia: există mai multe adevăruri, referitoare la un unic caz ...! Adică, EXACT schema din filmul japonez *Rashomon* – superba producție a lui **Akira Kurosawa**, care, în anul 1950, a luat *Leul de Aur* la Veneția și „Oscarul pentru cel mai bun film străin”, impunând astfel în „uluitul” Occident, marea cinematografie niponă!

Șmecher, dar și atent la faptul că unii își vor mai aduce poate aminte de acel eveniment,

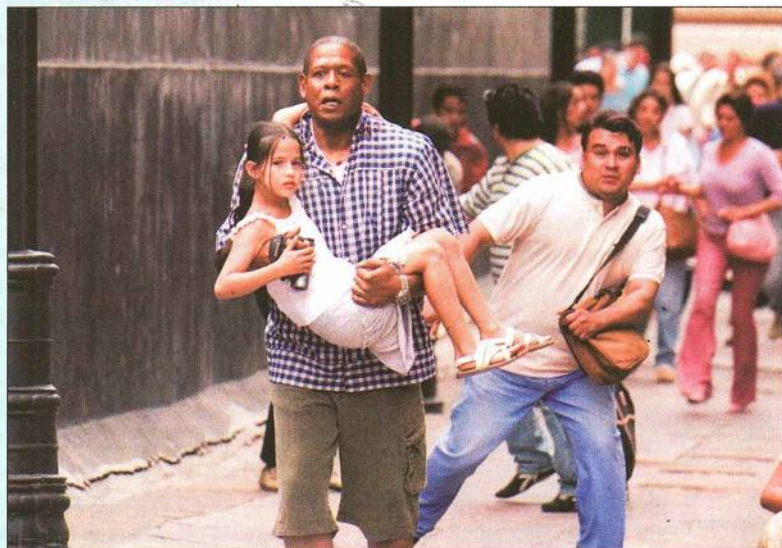
Subiectul filmului: Un președinte al SUA, **Ashton**, participă la un summit internațional hotărâtor asupra războiului global împotriva terorismului, organizat la Plaza Mayor din Salamanca, Spania... și este împușcat!

Culmea: filmul a intrat pe ecranele cinematografelor din București exact în săptămâna când aici se desfășurau lucrările Summit-ului NATO (în dezbaterile căruia un rol important l-a

ocupat problema terorismului și la care a participat și președintele real și actual al SUA, **George W. Bush** (care, însă, și din fericire, NU a fost împușcat – dar... nu-ți vine, oare, acum, „să-ți scuipi în sân... ?!?!”).

Una peste alta: iarna nu-i ca vara, iar filmul nu-i ca viața – sau invers, Doamne ferește!... problema care se pune e aceea că – din nu știu ce varii motive!? – acest aspect devenit tipic american, cel al tentativelor de asasinare a propriilor președinți, mai mult sau mai puțin (?) finalizate, a devenit un subiect suspect de preferat al cinematografiei de peste Ocean, cum e și cazul acestei pelicule regizate de **Pete Davis** și în care apar numele unor actori precum: **Denis Quaid, Matthew Fox, William Hurt, Sigourney Weaver** ș.a....!

Asasinul este unul singur, firește, dar încercarea de a-l descoperi aparține unor „opt martori”; relațiile acestora (un ziarist tv, un cineast amator care a înregistrat atentatul, membrii CIA, body-guarzi, un turist, ba chiar și președintele

producătorul filmului de care ne ocupăm, dl **Neal H. Moritz**, afirmă în presă că „Fiecare vede...” este un „omagiu” adus celebrului japonez; pe dracu’, să fim serioși: e doar o schemă comercială în a realiza un destul de reușit film de acțiune – și atât!

(Cu toate că – iată și un amănunt mai haios! – venit în Mexic, unde au avut loc filmările, „Actorul William Hurt, în primele șase săptămâni n-a făcut nimic altceva decât să apară în piață, să ridice brațele, să fie împușcat și să cadă pe spate; asta a fost tot timp de șase săptămâni. Dar nu s-a plâns...!”).

(folosite din belșug și realizate de către cunoscutul **Don Burgess** – printre altele, operatorul la fel de cunoscutului *Forrest Gump*!).

O plăcută surpriză o reprezintă reparația pe ecran, în rolul miliardarului, a îndrăgितului veteran, actorul de origine suedeză **Donald Sutherland**!

CREIERE CARE NE COAFĂ

Grigore Cartianu

Next level pentru Adevărul

Grigore Cartianu a fost timp de patru ani redactor-șef adjunct la cotidianul *Evenimentul zilei*. După plecarea lui Răzvan Ionescu, ceva nu a mai mers în relația Cartianu și conducerea *Ringier*. În consecință, ziaristul a pus punct *Ringier* și a acceptat oferta celor de la *Adevărul Holding*. Am avut ocazia să stăm de vorbă cu Grigore Cartianu, cu puțin înainte de a-și prelua funcția de redactor-șef la noul loc de muncă, iar el ne-a vorbit despre ce a mers și ce nu a mers la *Evenimentul zilei*, dar și despre viziunea și proiectele sale în cadrul *Adevărului*.

▶ Cât de mare era diferența de viziune editorială între dv. și managementul *Ringier* de s-a produs această ruptură?

– *Evenimentul zilei*, patru ani cât am lucrat acolo, între 2004 și 2008, a fost perioada cea mai frumoasă și cu o libertate editorială absolută. Ce s-a întâmplat, totuși? S-a întâmplat că, fiind un ziar cu o vizibilitate foarte bună, a fost o permanentă hărțuială din partea pieței. Cine avea nevoie de ziaristi căuta la *Evenimentul zilei*. Oamenii de acolo sunt chiar foarte buni, adesea supracotați, în sensul că simplul fapt de a fi la *Evenimentul zilei* înseamnă că ești bun și ofertele sunt spectaculoase din toate punctele de vedere. Nu zic că a fost vreodată o strategie a cuiva de pe piață să destabilizeze *Evenimentul zilei* prin oferte foarte mari. Dar spun că poziția asta a lui, de ziar credibil, vizibil și foarte curat, a determinat o asaltare din toate părțile. Pe de altă parte, oamenii pleacă și în momentul în care simt că se închide un cerc acolo. Au existat multe situații în care proiecte stabilite de comun acord cu managementul, la *teambuildinguri* în urma cărora au rezultat idei grozave, nu au fost puse în practică.

– De asta ați plecat și dv.?

– Am plecat fiindcă demisia lui Răzvan Ionescu a creat un cadru neplăcut, să spunem. Compania s-a mișcat foarte greoi în a se consulta cu mine în anumite chestiuni foarte importante. Sub acest aspect, m-am simțit un pic desconsiderat. Ceea ce am făcut în ultimii patru ani... Adică, stai poate până la patru dimineața sau nu ajungi câte o săptămână acasă și îți transformi redacția în propria casă pentru a rezolva niște situații de urgență. Nu te obligă în nici o fișă a postului să scoți ziarul cu 15 oameni, când în organigramă sunt 100. Dacă au fost demisii în bloc, în perioada 2004–2005, ziarul trebuia scos și a fost scos prin momente de eroism din partea echipei care a rămas acolo. Mi s-a părut că după ce a plecat Răzvan Ionescu lucrurile acestea parcă nici nu ar fi existat în memoria companiei.

– V-a deranjat cumva faptul că a fost numit

Horia Ghibuțiu redactor-șef în loc să se gândească la dv. care erați redactor-șef adjunct?

– Nu m-a deranjat numirea lui Horia Ghibuțiu. M-a deranjat, să spunem, febrilitatea cu care era căutat un șef de ziar care să-l înlocuiască neapărat pe Grigore Cartianu. Surpriza pentru ei ar fi fost că existau șanse mari să refuz numirea mea ca redactor-șef atunci pentru că aveam niște proiecte personale pe care le-aș fi putut duce la bun sfârșit dintr-o poziție care să nu mă solicite foarte mult ca timp, efort și energie. Ca atare, mie îmi convenea mai mult poziția a doua în ziar. Plecarea lui Răzvan Ionescu a clătinat un pic toată echilibrul. M-a deranjat felul în care compania a administrat relația cu mine, atunci, vreo zece zile fierbinți, am simțit că s-au cam făcut eforturi să mă ocolească. Nu trebuia să fac eforturi să mă numesc redactor-șef, trebuia doar să discute cu mine.

– Cum s-au purtatcei de la *Ringier* cu dv.?

Compania *Ringier* s-a purtat foarte onest cu mine. A fost un semnal bun, așa cum despărțirea de Răzvan Ionescu a fost un semnal prost dat redacției, care a contat și în decizia mea, și putea să conteze și în alte decizii. Cu mine s-a purtat corect compania și despărțirea a fost absolut amabilă. Dacă ar fi fost o despărțire urâtă ar fi contat și pentru ceilalți oameni, iar ziarul risca să piardă mai mulți oameni.

– Ce a adus în plus oferta de la *Adevărul*, cea care v-a determinat să optați pentru el și nu pentru *Ringier*?

– *Adevărul* a adus pentru mine o încredere totală. Când un patronat are încredere în tine că poți face ceva, faci cu mult entuziasm. Când cineva caută să te țină la distanță și manifestă anumite rezerve față de tine... Patru ani de zile încrederea a fost totală în mine la *Ringier*, dar în ultimele zile parcă nu a mai fost așa. Atunci te gândești că îți place să lucrezi pentru și cu aceia care te apreciază. Mai mult decât atât, proiectele de la *Adevărul* mi se par spectaculoase. *Adevărul* e un trust pe care îl simt în explozie, va crește în următorii ani. Vreau să pun și eu umărul la această dezvoltare.

– Cu ce proiecte veniți acum la *Adevărul*?

– Voi prelua din mers unele proiecte ale lor, voi dezvolta altele. Potențialul mare de personal existent – unul de calitate – al ziarului voi căuta să îl valorific cel puțin ca până acum, de asemenea căutăm să ne fortificăm. Mă voi strădui să întărim echipa, să mai aduc niște oameni. Orice ziar are nevoie de întărire.

– Asta înseamnă că vor pleca alții?

– Nu neapărat. Dacă voi descoperi oameni de slabă calitate, s-ar putea. Însă, sper că nu va fi așa. După prima mea evaluare externă, cred că ziarul *Adevărul* are oameni de calitate în cea mai mare parte. Contează ca, după o evaluare internă pe care o voi face împreună cu Adrian Halpert și cu Laurențiu Ciocăzanu și împreună cu redactorii-șefi adjuncți actuali, să stabilim cum e mai bine să facem cu fiecare om în parte.

– Ce-i lipsește acum ziarului *Adevărul* sau îi lipsește ceva?

– Nu e ziar căruia să nu-i lipsească ceva. Și *Evenimentul zilei*, *României libere*, *Cotidianului*, *Jurnalului național* și *Adevărului* le lipsește câte ceva. Altfel am avea ziarul perfect. Dar ziarul *Adevărul* a parcurs deja o etapă importantă și anume trecerea de la un ziar perceput ca fiind bătrânesc, închistat, cu cititori bătrâni mai degrabă, la o zonă mixtă cu public mai tânăr. Adică, cititorii bătrâni sunt prețioși, nu trebuie să-i pierzi, dar trebuie să ai public tânăr, energic, activ, pentru că aceasta e piața.

– Care este tirajul actual al *Adevărului*?

1991–1992

Expres Magazin;

1992–1996

Evenimentul zilei
(șef departament Sport);

1996–1997 *Sportul românesc* (reporter special)

1997–2002;

ProSport (șef departament Reporteri speciali)

2002–2004;

Jurnalul Național (redactor-șef adjuncț/redactor-șefi);

2004–2008

Evenimentul zilei (redactor-șef adjuncț);

în prezent, *Adevărul* (redactor-șef).

Premii: 2006 –

Ziaristul sportiv al anului, desemnat la Premiile Ioan Chirilă;

2007 – *Ziaristul sportiv al anului*, desemnat de revista *Fanatik*, *Ziaristul sportiv al anului*, la Gala fotbalului românesc.

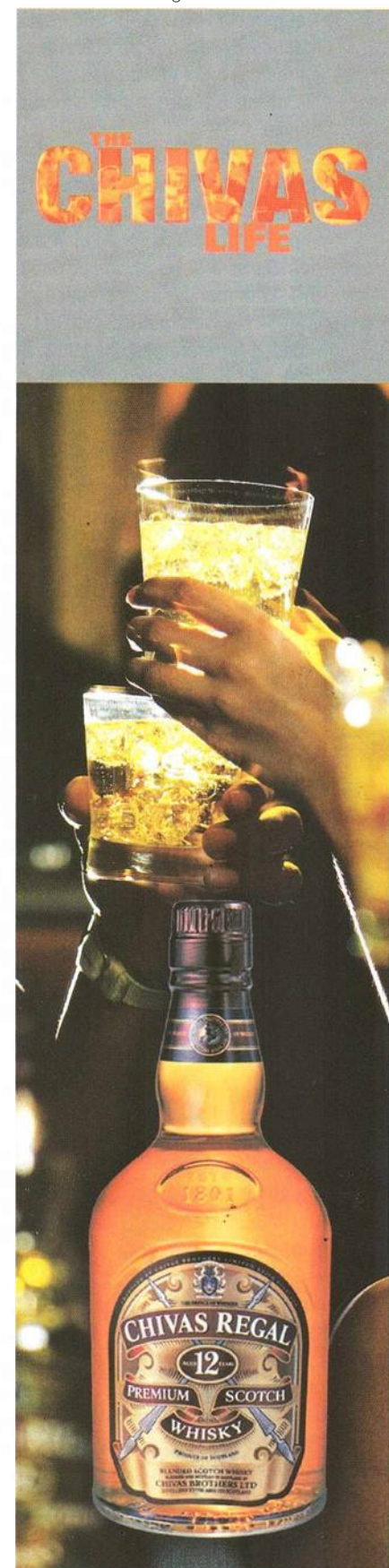

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistaflacara.ro

Și m-am îndrăgostit de tine...

Am început să ieșim în lume cu filmul românesc, nimic de zis. Luăm premii pe care nu le-am fi luat altcândva. Ar trebui să ne acoperim de glorie și să fim fericiți. Așa stau lucrurile? Parcă, totuși, prea mult mizerabilism a pătruns în filmul românesc. Prea mult exportăm mizeria. Nu avem nimic de exportat și atunci, da, ce să facem: *helas*, exportăm și noi mizeria. Până ce vom putea exporta altceva. Vasăzică, stărnim milă! Și toate, dar absolut toate filmele românești din ultima perioadă, asta fac, la asta ajung. Stărnim, în loc de admirație, compasiune. Vai și ăia, steaua lor! Așa zic occidentalii și aplaudă. Așa le trebuie, par să zică regizorii românești – și vând handicapurile, contorsiunile unei nații, unei tranziții. Metoda este directă, primitivă, grotescă. Facem cam ce fac și cerșetorii români, vorba unuia, Baudelaire: ne vindem păducheria! Ne exhibăm amputările, protezele, durerile, femeia cu barbă și piticul cu boabele atârând până la genunchi. Și încă 4, 3, 2 o face mai bine, mai cu finețe... Dar, oricum, rămâne un film dur, în care accentul cade pe mesaj, nu pe rafinament cinematografic. Pe o spusă răspăcată, nu pe estetic, nu pe procedee de un impecabil stil. Ne spunem ritos Europei păsurile: chiar și asta, într-un fel, este bine. Dar, cred eu, nu îndeajuns. Eu aș vrea altceva de la filmul românesc. Cât el rămâne cantonat în zona imundului social, nu o să avem o șansă de a ne ridica din paria filmului european, oricâte premii am lua, prețuirea noastră nu va veni, *cu constanță*, de aici. Ei bine, dacă ar fi să mă gândesc la *Moartea domnului Lăzărescu*, *Restul e tăcere*, *Marilena de la P7*, *Legături bolnăvicioase* și 4, 3, 2, ar trebui să menționez că opțiunea mea se oprește la filmul lui Nemescu. Din păcate, Nemescu nu mai este. El era, sunt eu de părere, cea mai bună șansă a noastră. Acum, nu ne rămâne decât să ne schimbăm opțiunea. Și alte subiecte, în afară de cel al gravidei părăsite care avortează într-o lume care refuză să-i ofere acest drept, stau pe capul nostru și amenință să ne „muște”. Ele sunt, întrucâtva, realismul socialist întors pe dos, ca o mănășă. Bunăoară, cazul fetei hăcuite de o haită de câini, la Constanța, mâine o să ne amenințe c-ar putea ajunge bestseller, în Europa, al filmului românesc. Ce îmi place, totuși, la filmul lui Cristian Mungiu? Îmi plac cadrele. Sunt frumoase. Spectaculoase. Suculente. Reușite. Au știința lor, fără îndoială. Și a decupajului. Filmul, de altfel, rămâne memorabil prin duritate, printr-o strângere de inimă. Are și un final memorabil: *Și m-am îndrăgostit de tine/de tine/de tine...* Asta dacă tu ești, cu adevărat, filmul românesc. Personal, prefer valorile artistice. Precum cele din *Glissando*, bunăoară. Unul dintre cele mai bune filme românești din toate timpurile. Filme precum *Moartea domnului Lăzărescu*, poate, într-o oarecare măsură, chiar și *A fost sau n-a fost...* substituie valorile pur estetice prin valori de mesaj, strigate în gura mare, până la răgușire. Sigur, mai sunt, pe ici-pe colo, *raccourci-uri*, volute, „braziliene”: însă mesajul/strigătul sufocă, pur și simplu, filmul românesc. În timp, toate aceste reușite de care ne bucurăm acum vor părea niște pelicule rudimentare, de început de reînnoare a tradiției, de refacere a firului pierdut. Cinematograful românesc trece printr-o criză de creștere. Așteptăm să se maturizeze. Căci nu avem altceva de făcut.

EAZĂ

– Păi, am văzut pe *BRAT* că este undeva la 25.000–26.000 de exemplare vândute zilnic. Cotidianul *Adevărul* nu are cea mai bună poziție posibilă, ba dimpotrivă, se află în partea a doua în zona ziarelor de referință. Dar e un ziar cu o construcție ascendentă și cred că va avea o construcție accelerată ascendentă pentru că ziarul e generalist. Nu cu accentul foarte mult pus pe politică, dar cu accent pe social, foarte mult pe viață, pe oameni, pe problemele oamenilor. În următorii ani România va avea o presă aplecată mai puțin asupra politicii și mai mult pe social.

– Cum ați vrea dv. să îmbunătățiți ziarul *Adevărul*?

– Cred că la structură mai e de umblat. Împreună cu colegii mei de acolo vom face niște îmbunătățiri într-un viitor nu prea îndepărtat. Unor segmente de ziar li se acordă poate prea mult spațiu, altele sunt neglijate. Tot timpul trebuie să faci echilibristică între spațiile alocate diferitelor sectoare. Ca să te duci într-o zonă și să faci politica externă pe multe pagini s-ar putea să nu mai ai spațiu pentru politica internă și pentru lucrurile importante. Eu cred că și în zona de marketing ziarul *Adevărul* va avea un cuvânt mai greu de spus decât până acum.

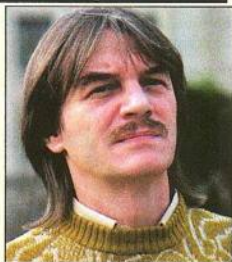
– Aveți o strategie specială, campanii de promovare a ziarului *Adevărul*?

– Împreună cu directorul de marketing și directorul executiv al companiei vom face niște proiecte de forță ca să întărim ziarul pe partea respectivă. Eu cred că pentru *Adevărul* începe nivelul următor, pentru că a parcurs deja un nivel important, ziarul este acum credibil. Eu sper că anul acesta ziarul *Adevărul* își va consolida poziția pe piață și lumea va zice *Uite, domnule! E sau nu ziarul lui Patriciu, dar e un ziar care se comportă corect pe piață*. Dacă e un ziar care se comportă corect și din punct de vedere politic, comercial etc., eu spun că vom câștiga încrederea oamenilor și vom aduce un public substanțial.

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tibăr și arhiva Grigore Cartianu

Tudor Călin Zarojanu

Summit-ul NATO, succes total!

În ciuda tuturor aparențelor – cultivate cu obstinație și ostentație de către presa autohtonă – summit-ul NATO de la București n-a fost despre maidanezi. Nici despre culoarul unic. Nici despre sărmăluțe în foi de viță sau ce-or fi mâncat oamenii, că nu ăra să stău să citească chiar toate tâmpeniile.

Summit-ul NATO a fost, mai întâi, cel mai important eveniment internațional petrecut pe teritoriul României în întreaga sa istorie. Mai important decât summit-ul francofoniei, reuniunea *Oameni și religii*, decât orice întrăcare sportivă sau manifestare artistică, inclusiv – dacă vreți – Universiada din 1981 sau Festivalul Mondial al Tineretului din 1953. În București s-au aflat zeci de șefi de stat și de guvern, am avut vizibilitate mondială, am stat la masă – la propriu și la figurat – cu marile puteri, am discutat de la egal la egal.

În al doilea rând, a fost singura dată când liderul de la Kremlin a participat la Consiliul NATO-Rusia. Organismul a fost creat ca o recunoaștere a rolului special al Rusiei, funcționa de bine, de

rău, dar nu fusese încă onorat de prezența „țarului”. Care a venit, deși urma oricum să se întâlnească peste două zile cu președintele SUA.

În al treilea rând, a fost împrejurarea în care s-a dovedit că NATO funcționează democratic. Chiar dacă pentru Macedonia a fost neplăcut – deși nu fatal, probabil că se va găsi o soluție – e straniu să-l declari învins pe George W. Bush pentru că se află la conducerea unei organizații în care un stat modest (ca importanță militară, politică și economică) își poate impune punctul de vedere!

În al patrulea rând, a fost summit-ul la care, în ciuda opoziției Rusiei, statele semnatare au afirmat, în documentul final, că Ucraina și Georgia vor fi membre NATO. Nu „ar putea fi”, nu „ușa rămâne deschisă”, cum ni s-a spus nouă cândva, ci „vor fi”. Punct. Așa și nu altfel trebuie citită rezoluția. În Georgia sunt trupe rusești, ce Dumnezeu! Iar declarațiile anterioare ale lui Bush trebuie văzute ca un mijloc de presiune care a **funcționat**. Dacă nu spunea că SUA țin morțiș la integrarea Ucrainei și a Georgiei, acestea n-ar fi

obținut nimic!

În al cincilea rând, s-a căzut la pace cu trimiterea suplimentară de trupe în Afganistan – subiect extrem de disputat anterior, care putea provoca serioase probleme, și pe care presa dâmbovițeană l-a ignorat total!

În al șaselea rând, s-a convenit la o extindere a scutului anti-rachetă, din nou în ciuda opoziției Moscovei. Că nu s-au stabilit încă detaliile, finanțarea, că va dura – cum s-au bucurat marii comentatori mioritici! – acestea sunt lucruri de la sine înțelese.

În fine, organizatoric ne-am descurcat mult peste așteptările oricui și peste orice precedent. Nu uit prostia de la *Timpuri Noi* sau problemele de sonorizare – dar nici că am avut aproape șapte mii de oaspeți, care s-au simțit bine și nu a existat nici un incident legat de ceea ce era esențial: securitatea lor.

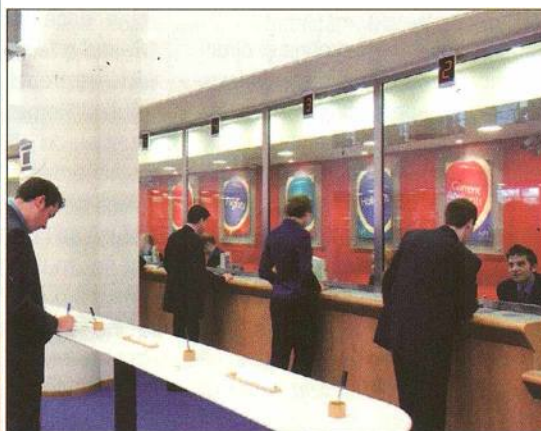
Detest absolutizările. Dar, pentru că unii s-au apucat să titreze „Eșec total!”, de ce nu mi-aș permite și eu titlul de mai sus?

Dramă

Un român, Claudiu Crulic, este acuzat de furt în Polonia. Reținut și încarcerat. Susținând că e nevinovat, tânărul intră în greva foamei. Și – pentru prima oară de când auzim despre această formă de protest – omul chiar moare de foame! Stupefiant. Greu de înțeles cum funcționează arestul respectiv. La București, furtună! Reiese că nu fusese asistat în nici un fel de autoritățile române, nu-l vizitase nimeni. Scuza consulului: n-a fost solicitat. Premierul se supără și cere anchetă. Final neașteptat: Adrian Cioroianu face un gest rar în România, demisionând și spălându-și astfel toate păcatele.

Retrogradare

Din ciclul „știri cruciale neabăgate-n seamă”: Agenția de rating *Fitch* a încadrat sistemul bancar românesc în categoria de risc mare.

Sistemul a

Care este?

Bătăie mare pentru pozițiile de candidați la postul de primar general al Capitalei. La unele partide s-au bătut să nu fie puși pe listă, la altele – să se prindă de ce participă la alegeri.

La PSD, treabă încurcată. Organizația București l-a propus pe Mariean Vanghelie (foto). Sondajele l-au pus primul pe Sorin Oprescu. Din această dilemă a început să curgă cu nume: Diaconescu, Mitrea, ba chiar și Iliescu („O glumă proastă!”, s-a supărat acesta). Doctorul și cititorul de almanah se țineau tare. Or, conform principiului „Când doi se bat...”, a câștigat Cristian Diaconescu.

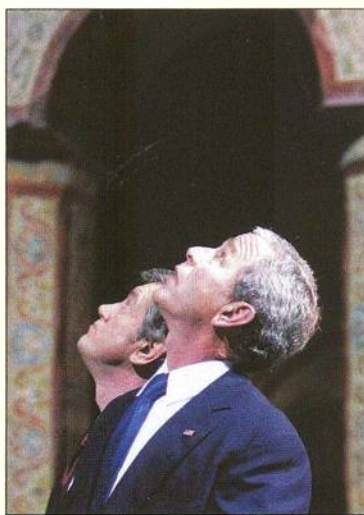
fost, astfel, retrogradat de la categoria risc moderat la cea de risc mare din cauza creșterii prea rapide a creditării și volatilității cursului de schimb. Acum, nu-i așa, parcă nu mai par exagerate măsurile prin care BNR a încercat cu disperare să limiteze nebunia creditelor. Care, să mai spunem o dată, nu există în beneficiul celor care le iau, ci al celor care le dau.

Perspectivă

Președinții SUA și Ucrainei au motive să privească în sus: perspectiva e bună. Înainte de summit-ul de la București, de ale cărui rezultate

Victor Iușcenko s-a declarat mulțumit, George W. Bush a anunțat, cu ocazia vizitei la Kiev, că Ucraina va fi admisă în Organizația Mondială a Comerțului (WTO), din care – de exemplu – Rusia nu face încă parte.

Altă veste care a scăpat cu totul analiștilor neamului românesc.

Soartă

Prim-ministrul irlandez, Bertie Ahern, a anunțat că va demisiona în 6 mai, după 11 ani în care a condus guvernul. Anunțul a fost consecutiv investițiilor care au dat la iveală faptul că premierul ar fi încasat sume ilegale de la oameni de afaceri în decursul anilor '90. N-ar fi o știre deosebită, dar Bertie Ahern a contribuit esențial la instaurarea păcii în Irlanda de Nord, care celebrează chiar în aceste zile un deceniu de liniște. O soartă asemănătoare a avut-o artizanul reunificării Germaniei, Helmuth Kohl.

Nimeni nu e perfect, probabil.

Eliberare

Mai întâi a șters-o din țară. Nu, nu că s-ar fi simțit vinovată de ceva, doar așa, în plimbare... Dovadă că s-a și întors. Și s-a predat. După care a cerut cu îndârjire să fie ținută în arest, ca să n-o omoare.

Cum „cine?” – adevărații vinovați. Pe urmă s-a răzgândit și s-a cerut afară. O dată, de două ori, până când i-au dat drumul. Probabil că acum nu-i mai pasă dacă o omoară. Bine, și cine e vinovat până la urmă? Dormiți liniștiți, Justiția lucrează pentru voi!

Basil Ștefan

Victoria lui Putin? Unde?

Summit-ul NATO de la București a fost comentat de unele segmente ale clasei politice de pe malurile Dâmboviței și/sau de mass-media aparținătoare drept un eșec al președintelui american George W. Bush și o victorie a omologului său rus, Vladimir Putin, venit pentru a lua parte la sesiunea Consiliului NATO-Rusia, programată imediat după încheierea summit-ului Alianței. Chiar dacă notoria fermitate și siguranță de sine a liderului de la Kremlin, pe de o parte, iar pe de altă parte amânarea de către NATO a unor decizii foarte dorite de Washington, dar neagreate de Moscova, sugerau o asemenea concluzie, analiza ulterioară, „la rece”, arată că perdantul este mai degrabă Putin decât Bush. Ce-i drept, de la acest ultim summit NATO la care mai putea lua parte, Bush jr. își dorea un rezultat ambițios în extinderea Alianței – trei invitații de aderare (Croatia, Albania și Macedonia) și două includeri în MAP, Planul de Acțiune pentru Aderare (Ucraina și Georgia) – iar summit-ul nu a aprobat decât două dintre cele cinci puncte. Președintele american s-a întors la Washington dezamăgit și cu prestigiul oarecum șifonat, dar nu ca un înfrânt. Și în nici un caz ca un „învingător al lui Putin”. Asta din mai multe motive.

Mai întâi, pentru că, prin aderarea Croatiei și

Albaniei, întreaga Adriatică devine mare internă a NATO. Or, aceasta este clar o victorie a Alianței, nu a Rusiei. Apoi, pentru că neinvitarea Macedoniei este un eșec, dar nu pentru NATO, ci doar pentru această țară, care a ignorat doleanțele și avertismentele de veto ale Greciei, iritată de numele oficial ales de acest nou stat vecin al său, nume considerat parte din patrimoniul cultural elen. Dar poarta rămâne deschisă. Dacă FYROM va accepta o schimbare a numelui său (în „Macedonia de Sus”, de pildă), invitarea în NATO va putea fi lansată rapid, cu proxima ocazie. O oarecare legătură, indirectă, cu Rusia are, ce-i drept, neincluderea Ucrainei și Georgiei în MAP. Respingerea acestui pas prealabil obligatoriu a fost cauzată de opoziția Franței, Germaniei (și a altor state membre neidentificate), din motivația căroră nu trebuie să fi lipsit argumentul că Vladimir Putin își încheie la 7 mai al doilea mandat prezidențial, dar va deveni cvasiimediat prim-ministru, deci și stăpân peste robinetele Gazprom. Drept pentru care nu se cade să-i fie otrăvită și mai mult trecerea într-un post protocolar subaltern, fiindcă deh, nu se știe... Însăși această respingere este în realitate tot temporară, deoarece în declarația finală a summit-ului se spune clar că cele două țări „vor fi sigur” mem-

bre ale Alianței. Și pentru ca să nu existe nici un fel de dubiu că nu este vorba de o amânare *ad calendas graecas*, Polonia a anunțat că va bloca reînnoirea Tratatului UE-Rusia în cazul în care la reuniunea NATO la nivel ministerial, de la finele acestui an, Ucraina și Georgia nu vor fi incluse în MAP. Ar putea fi vorba, așadar, doar de o așteptare de opt-nouă luni. Unde or fi văzut oare unii colegi de breaslă o victorie a lui Putin? Poate în faptul că acesta a ridicat tonul, amenințând nici mai mult nici mai puțin decât cu... dispariția Ucrainei. Căci, i-ar fi spus el lui Bush, „Ucraina nu este un stat. O parte a teritoriilor ei este a Europei de Est, iar cealaltă parte, cea mai mare, reprezintă donația noastră către Kiev. Dacă Ucraina va fi inclusă în MAP, Rusia va începe demersurile oficiale revendicative cu privire la Crimeea și la regiunile din estul Ucrainei”, ar fi precizat Putin, potrivit ziarului rus *Kommersant*. Dar o amenințare de acest fel, tipic rusească, deși credibilă, nu poate fi taxată drept o victorie. Cel mult drept șantaj. Fapt este că extinderea NATO spre Est începe să devină tot mai complicată și mai tensionată, pe măsură ce implică foste republici sovietice. Căci Moscova nu crede în lacrimi, ci în termenii lumii bipolare.

Villa Rodizio,

locul unde mănânci cât poți

Anual, noi restaurante își fac apariția în București. Fiecare vine cu un anumit specific și încearcă să surprindă oaspeții prin ceva deosebit. În apropiere de Grădina Icoanei, un nou restaurant și-a deschis ușile la începutul acestui an – **Villa Rodizio**. Amplasat într-o vilă luxoasă, proaspăt amenajată, noul local vă oferă posibilitatea să faceți o călătorie culinară în Spania, Mexic și Brazilia. Este genul de restaurant care oferă specialități la grătar servite la masă direct de pe sabie. Cu 65 de lei puteți mânca oricât doriți și vă trebuie.

O vilă impozantă din 1918. Proaspăt renovată și reamenajată, vila are un aer regesc. Și cum altfel, dacă imobilul a fost un dar al Regelui Ferdinand către Regina Maria. Familia regală nu a locuit însă aici, fiindcă în aceeași perioadă a fost terminat Castelul Peleş și cuplul regal s-a mutat la Sinaia. În perioada comunistă, imobilul a aparținut corpului diplomatic – ODCD-ului, apoi celor de la *Castel Film*, iar la ora actuală a fost achiziționat de către Grupul *Burebista* și transformat în restaurant. Clădirea, complet restaurată și mobilată, are șapte saloane la parter, cu o capacitate de 140 de locuri; un club-bar la mansardă cu 100 de locuri, o cramă la subsol cu două saloane de 15 respectiv 25 de locuri și o terasă în curs de amenajare care va avea o capacitate de 250 de locuri. Restaurantul este deschis de la ora 12.00 până la ultimul client. Deși recent deschis, *Villa Rodizio* a avut deja oaspeți importanți precum Regele Mihai, Dinu Patriciu, numeroși artiști ca Mihai Mărgineanu, Crina Matei, actorii serialului *Clanul Sprânceană* de pe *Antena 1* ș.a.

În saloane au fost păstrate sobele din teracotă de Austria, fiecare valorând circa 15.000 de euro. De decor s-au ocupat chiar acționarii principali ai acestuia, Virgil Romeo Tănăsescu și Nicolae Barcău, inspirându-se din experiența altor restaurante din Spania dar și din Germania. Pictorul Ion Achiteienie a decorat restaurantul cu

Rodizio – diverse tipuri de carne la grătar (vacă, pui, curcan, oaie, cârnați, chorizo)

Entrecôt España cu ardei capia, cartofi, salată și decor de ridichi

peisaje specifice Americii Latine, în timp ce zidurile care înconjoară terasa au fost pictate cu motive amerindiene.

Odată ce treceți pragul *Villei Rodizio* veți descoperi un univers primitiv și prietenos unde vă veți delecta cu un meniu inspirat din bucătăria sud-americană și spaniolă. Muzica ambientală spaniolă și sud-americană vă va ține companie. Felul principal – mândria restaurantului – se numește chiar așa – *Rodizio*, un preparat brazilian alcătuit din șapte feluri de carne preparate la grătar (vacă, pui, curcan, oaie, cârnați, chorizo și creveți), trase în sabie. Acestor preparate li se adaugă bufet la liber, adică *Mănânci cât vrei și poți!* cu 65 de lei. Ingredientele sunt origi-

nale din Spania, Brazilia, dar și din Germania. La acest meniu merg de minune o bere rece, dar și un cocktail răcoritor și exotic precum *Caipirinha*. Pe lângă *Rodizio*, din meniu mai puteți alege specialități spaniole precum *tabla iberica* (platou din jumon, salchichon și chorizo) – 35 de lei, *ardei capia cu morcilla sau ton* – 18 lei. Ori puteți comanda un preparat mexican precum *taco mixtos* (tortillas crocante umplute cu carne de porc și de pui) – 27 de lei; *taco salad tres mosqueters* (salată mixtă cu piept de curcan) – 23 de lei sau un *buritos* de pollo (două tortillas umplute cu pui, garnitură de orez și salată) – 29 de lei. În loc de *buritos* de pui puteți

alege *buritos* cu carne de porc, de curcan sau *buritos* vegetarian. De asemenea, vă puteți delecta cu *chimichanga casera* (tortillas umplute cu carne, brânză, salată și cremă *Fresh*) – 29 de lei sau puteți opta pentru un platou *Villa Rodizio* (două *buritos*, o *chimichanga*, trei *quesadillas* și garnitură de orez mexican) – 37 de lei. Din meniul cu specific brazilian este bine să încercați o *găină la tigaie în suc propriu cu crab, legume, lapte de cocos plus o extragatură de orez și salată* – 35 de lei sau un *file de porc marinat cu usturoi și vin alb*, pregătit la cuptor cu *Farofa* – 37 de lei. La desert puteți alege între *banane flambate cu sos de ciocolată și fulgi de cocos* – 11 lei, *ananas flambat cu sos de mango*, *cremă catalană sau mousse de ciocolată neagră/albă*, fiecare porție costând 12 lei. La *Villa Rodizio* puteți servi la masă, în saloanele de la parter sau în crama de la subsol, unul dintre vinurile albe și roșii aduse din Italia, Franța, Spania, Portugalia, Chile și SUA (între 70 de lei și 130 lei sticla) sau, de ce nu?, un vin românesc de la *Carl Reh*, *Jidvei* ori *Murfatlar* (de la 30 de lei la 130 de lei).

text și foto: **Alice-Claudia Gherman**

Editura HUMANITAS *fiction*

Colecția
„Raftul Denisei”

Colecția
„Raftul Denisei”

Seria de autor
Isabel Allende

Colecția
„Raftul Denisei”

Colecția
„Raftul Denisei”

Milorad Pavić
Mantia de stele

Yasunari Kawabata
Dansatoarea din Izu

Isabel Allende
*Despre dragoste
și umbră*

Ellis Avery
*Foc în pavilionul
de ceai*

Ludmila Ulițkaia
*Al dumneavoastră
sincer, Șurik*

Șase povești de iubire
despre destinele
a doisprezece îndră-
gostiți ce se întâlnesc
peste veacuri în visele
unei tinere.

**Premiul Nobel pentru
literatură în 1968**

„Sunt puțini scriitori în
lume care ar putea să creeze
imagini atât de puternice în
atât de puține cuvinte.”

San Francisco Chronicle

„Allende reușește să
reunească perfect credibil
lumea magicului cu lumea
monstruoasă politice,
într-un roman de o intensi-
tate maximă despre
violență și dragoste.”

Los Angeles Times

„Asemenea ceremoniei
ceaiului, romanul lui Ellis
Avery este o sărbătoare
intelectuală și a simțurilor.”

Los Angeles Times

**O autoare ale cărei cărți
s-au vândut în peste două
milioane de exemplare.**

Roman tradus în peste
douăzeci de limbi

*Al dumneavoastră sincer,
Șurik* surprinde parcursul
amoros al unui erou
tragicomic.

„O capodoperă.”
El Mundo

photoland
the authorized CORDIS representative

www.humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

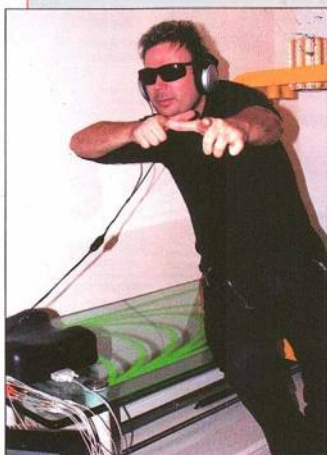
Pentru comenzi prin poștă
021 311 23 30; cpp@humanitas.ro

LiterNet.ro

E vremea... **Cerisiers!**

Am fost invitați la *Résidence Hotel*, cu ocazia sosirii și demonstrației pe care doi bucătari francezi „subțiri”, profesori de bucate la Universitatea din Toulon, care au arătat ceva din măiestria lor. Locul faptei: Hotel *Résidence Cerisiers*. Și într-adevăr a fost așa: puțin, adică bun, foarte bun, adică... foarte puțin! Ocazie cu care am stat de vorbă cu Cristian Slave, unul dintre cei care se ocupă cu managerizarea locului, de la care am aflat și alte amănunte despre „reședința cireșilor & cireșelor”: că, la Hotel *Résidence Cerisiers* o noapte costă de la 100 până la 190 euro, că mai sunt asemenea obiective ale rețelei *Résidence* în București. Oricum, un loc de notat în agendă, atât ca restaurant, cât și ca hotel. **(M.G.)**

Dan Helciug, prezent la lansarea **Onyx Spa**

Artistul Dan Helciug a participat la deschiderea salonului de frumusețe *Onyx* unde a împărtășit cu cei prezenți experiențe despre ce înseamnă să trăiești frumos și sănătos. Exuberant ca întotdeauna, dar și cu un nou look creat grație tratamentelor corporale și exercițiilor fizice, Dan a reușit să binedispună pe toată lumea, fiind sufletul acestui eveniment. Actorul a promis că va reveni, pentru că acest salon este unul „cu suflet”, așa cum a spus și proprietara, Denisa Stanciu: „Mi-am dorit ca, în afară de aparatura de ultimă generație și produse

profesionale, salonul să aibă suflet. Să fie primitor și cald. Am constatat cu bucurie că oamenii se simt ca acasă aici”. **(R.Ș.)**

Picturi murale recuperate

Sub înaltul patronaj al Președintelui României, cu sprijinul Muzeului Național Cotroceni, al Muzeului Municipiului București și al Universității de Arte București s-a deschis expoziția *Picturi murale recuperate de la Biserica Mănăstirii Văcărești*. Ridicată între anii 1716 și 1722, de către domnitorul Nicolae Mavrocordat, Mănăstirea Văcărești a fost demolată în decembrie 1984. În timpul demolării, prin eforturile unor specialiști și studenți ai Academiei de Arte, s-a recuperat fresca bisericii. Mai exact, din 2.500 mp., s-au recuperat circa 120 mp, care apoi au fost restaurați. Expoziția reprezintă o readucere aminte a ceea ce a însemnat civilizația românească și efectele catastrofale ale dictaturii ceaușiste. **(A.G.)**

Aurora Shopping Mall, la Buzău

Locuitorii Buzăului (dar și noi, ceilalți, în drum spre mare, de pildă) vor avea parte, din toamna acestui an, de cel mai mare și atractiv centru comercial de tip *mall* din zonă. Localizat în partea de nord a orașului, într-o zonă urbană aflată în plină expansiune, din punct de vedere imobiliar, rezidențial și comercial, complexul este dezvoltat pe un teren de 2,3 hectare. Construcția este structurată pe trei nivele, având o suprafață totală de 40.000 de metri pătrați, dintre care mai mult de jumătate cu destinație de galerie comercială. *Aurora Shopping Mall*, dezvoltat conform ultimelor tendințe pe piața de *retail*, își propune să ofere clienților săi combinația optimă între *shopping*, distracție și petrecerea timpului liber. Tot aici sunt disponibile servicii diverse și complete, de la farmacii, bănci, case de schimb valutar, până la restaurante și cafele, în peste 60 de spații, cu suprafețe cuprinse între 60 și 6.000 de metri pătrați.

Proiectul *Aurora Shopping Mall* este dezvoltat de *Cometex*, compania de *real estate* a grupului *Altex*. **(L.P.)**

Walmark a lansat **Pregnum!**

Pentru a putea primi o nouă viață înăuntrul corpului său, viitoarea mămică trebuie să se îngrijească din timp. Detoxifierea, acoperirea carențelor, creșterea resurselor de substanțe nutritive esențiale precum *iodul*, *DHA* sau *magneziul* sunt etape importante care trebuie parcurse încă din perioada premergătoare sarcinii. Având la bază studii aprofundate, *Walmark* a lansat produsul *Pregnum*. Un produs unic, destinat pregătirii viitoarelor mămici pentru sarcină, naștere și pentru perioada de alăptare. De asemenea, *Pregnum* are o influență benefică asupra principalelor etape ale dezvoltării fătului. Administrat într-o doză de două capsule pe zi, suplimentul alimentar *Pregnum* conține patru elemente esențiale pentru dezvoltarea armonioasă a fătului, precum și pentru sănătatea mamei: *DHA*, *acid folic*, *iod* și *magneziu*. **(A.G.)**

Așa cum v-am anunțat, *Laropharm* a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bilei. *3Digest* este echivalentul *trifermentului* conținând pancreatină. *Tusogal* curăță sângele și este indicat în bronșite, *Vitamisol* permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 22.05.2008

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Body Mind Spirit Festival

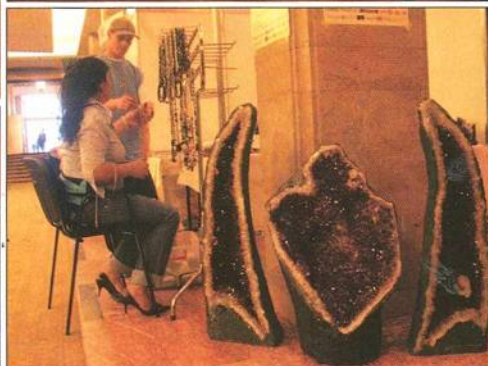
Medicina alternativă insistă pe faptul că sănătatea omului este mai mult decât o problemă de inimă, ficat sau plămâni. Vindecarea cauzei bolii, pentru că tratarea simptomelor nu rezolvă mare lucru, presupune abordarea ființei umane în întregul ei: trup, minte, spirit. Sănătatea înseamnă, la urma-urmei, un stil de viață. Acesta este și mesajul *Body Mind Spirit Festival*, desfășurat la sfârșitul lunii aprilie, la Sala Palatului, din București.

O atmosferă caldă, reconfortantă, misterioasă, pe alocuri, ademenitoare, desigur. În ideea clară de a oferi vizitatorilor o „supradoză” de bucurie și chef de viață. *MH Media Solution*, organizatorul festivalului, susține că a venit vremea să judecăm calitatea vieții în toate planurile sale: trup, minte și spirit. Așa că oferta a fost pe măsură: zeci de standuri cu tratamente naturiste, cosmetică de ultimă generație, aparatură de întreținere și relaxare, alimente și băuturi ecologice, muzică de meditație, obiecte de decor *feng-shui*, literatură de dezvoltare personală și auto-cunoaștere.

Ca orice festival care se respectă, și acesta a venit cu „tolba” plină de noutăți. Produse de cea mai bună calitate, bazate pe ingrediente naturale, o ofertă imposibil de ignorat pe o piață, totuși, plină de falșuri și chimizată în exces. *Natura Land*, de pildă, ne propune un adevărat regal pentru sănătatea coșului zilnic, respectiv produse ecologice, fără urme de aditivi

În cadrul festivalului s-a lansat și primul număr al publicației *Body Mind Spirit Magazine*. Patricia Cihodaru, redactor-șef, susține că revista se adresează tuturor celor care cred în miracole. Și, mai ales, în faptul că ele se produc din interior spre exterior. Deci trebuie construite, mai întâi, în inimă și în minte.

Moldovan, director executiv al firmei amintite, ne-a explicat că ideea e veche, de când lumea, doar că nu a fost valorificată corespunzător: „Împărăteșele Chinei, Persiei, Egiptului și aristocratele Romei anti-ce aveau în comun acest secret: o înfățișare fabuloasă, întreținută cu lapte de iapă, prin băi zilnice. Efectul de luminozitate și tinerețe al acestui tratament nu a putut fi imitat, până în prezent, de nici un produs cosmetic. Laptele de iapă este o adevărată comoară naturală, are o compoziție unică, regene-rează pielea și îi reglează funcțiile”.

După cumpărături, consultații medicale gratuite și testări de produse, vizitatorii au avut parte și de *work-*

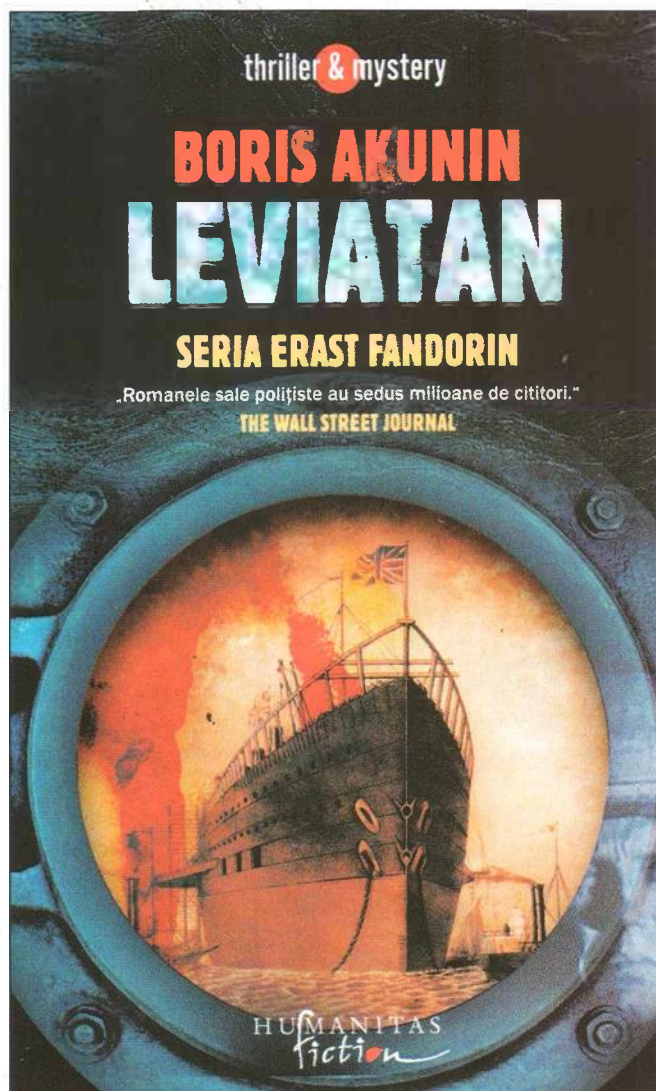
shopuri, care de care mai interesante. Medici, psihologi și terapeuți de toate felurile s-au întrecut în „a despică în patru” firul unei vieți armonioase, atât de fragil, de altfel. Am aflat, printre altele, cum să ne folosim corpul pentru a ne deschide mintea și sufletul, cum să comunicăm eficient, la ce ne folosește meditația prin muzică *Mantra*, care este secretul evoluției personale sau cum să ne managerizăm stresul cel de toate zilele. Altfel spus, cum să procedăm ca să ne simțim mai bine în propria noastră viață. În „triunghiul de aur” propus de acest festival: trup, minte, spirit.

Ca de obicei, produsele de înfrumusețare au fost vedetele festivalului. *Styx Naturacosmetic* a surprins vizitatorii cu o ofertă inedită: creme, șampoane și loțiuni pe bază de lapte de iapă. Haritina

text **Liliana Petruș**

foto **Octavian Tibăr**

N-ADUCE ANU' CE-ADUCE LEVIATANU'!

Am citit cartea lui Boris Akunin, cu oarecare scepticism. Mi s-a părut că seamănă cu una dintre cărțile Agathe Christie. Până și detectivul-diplomat Erast Fandorin (ca să mă distrez, i-am spus, fără să fiu prea *politically correct*, *Pederast Fandosit!*) aduce, așa, din profil, un pic, cu celebrul Hercule Poirot, care nu e nici francez, nici englez, ci belgian. Pardon, rusnac – în cazul nostru! Dar, trebuie să recunosc, deși nu are (mari) veleități literare (nu îl poți compara pe Akunin cu marii săi compatrioți, cu marii scriitori ruși), ea este o lectură cât se poate de agreabilă. Akunin cunoaște arta întreținerii unei narațiuni cu o conomi-

tentă gradare a plăcerii. În rest, la fel ca și Hercule Poirot (sau ca Sherlock Holmes), Erast e în stare să se introducă în cele mai neverosimile, caraghioase, incomode sau ridicole situații: de pildă, urmărește un bilețel pe sub mesele din *Salonul Windsor*. Și asta, de ce? Pentru că e o structură curioasă din fire, pasiunea vieții sale sunt enigmele, dar, atenție, și aici se desparte de toți herculipoi-roții&sherlockholmsii de pe planeta noastră și de pe toate celelalte planete – nu face o profesiune din asta! E un hedonic al enigmisticii. Personajele sunt, totuși, oarecum bine conturate. Comisarul Gauche, caracterizat mai cu seamă indirect, este o combinație între un cocoș galic tăfnos și o broască prostănacă. În fond, el este parodia polițaiului bătut-în-cap, care urmărește doar aparențele. Lipsit de profunzime, el este condus, cu iscusință, de chiar rusul Fandorin. Mai multe stiluri se amestecă în melanjul jurnalelor și al epistolelor.

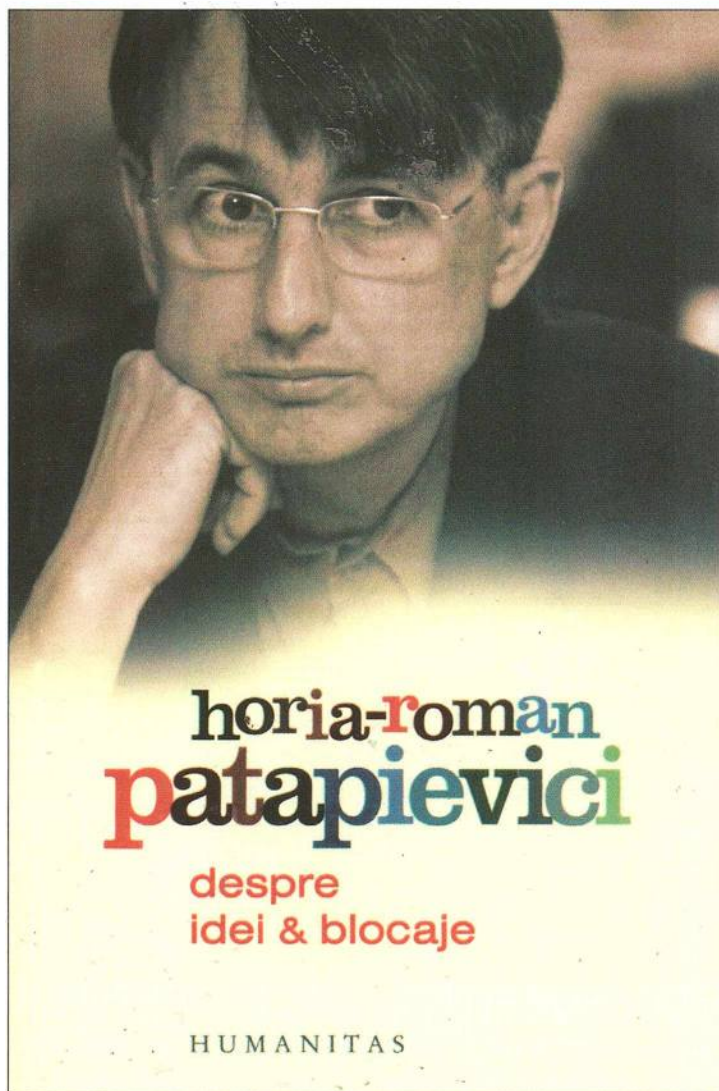
„Viața pe *Leviatan*” este văzută prin intermediul japonezului Gintaro Aono, dar și prin cei ai baronetului Milford-Stokes, care îi scrie persoanei iubite. Narativ, aceste „felii” confesive, introvertite, trebuie să facă un contrapunct întâmplărilor de pe navă, uneori mai anoste, mai ales la început, în decursul „etălării” personajelor. Narațiunea „crește”, însă, în intensitate, iar ceea ce se petrece pe navă ajunge să ne acapareze aproape total atenția. Este evident că nava reprezintă motivul „recipientului” etans, „misterul camerei închise”. În ciuda faptului că primele crime se petrec cu totul altundeva decât pe un hotel plutitor – și anume în plin Paris *bourgeois*. Ca și la Agatha Christie, la masa din *Salonul Windsor* ne aflăm în plină lume bună (de altfel, un potențial titlu alternativ pentru carte ar fi putut fi chiar *Salonul Windsor*). SIGUR CĂ SE POATE EXTRAPOLA: chiar factice, *Leviatan* rămâne o metaforă globală pentru lumea noastră, care cu siguranță se găsește în burta unui chit! De fapt, ce atrage la Akunin, care întruchipează o tradiție în acest sens, este spectacolul rațiunii care „demontează” o șaradă, în ultimă instanță, logică. Suverană rămâne povestea, alături de descrierea faptelor. „Amorsa” crimelor este plasată într-un

inciput slujind drept „teză” sau „ipoteză”. Restul cărții este *lena*, demonstrația care, ca în multe dintre *policier-urii*, este o paradă a deducției. Instrumentul de bază rămâne, atât la Erast (personaj agreabil, din toate punctele de vedere, o *proiecție* „idealizată” a autorului) cât și la comisarul Gauche (detestabil), observația. De la ea pornește totul, raționamentul, construcția, descifrarea. Gauche trimite, poate, la stânga, dar, în egală măsură, și la *stângaci*, ca un heteronim, o poreclă aplicată de autor, Boris Akunin, personajului. E o etichetă cu care se plimbă peste tot pe vapor, ironizat pentru „împăunările” sale stupide. E o satiră aplicată personajului, deopotrivă și tipologiei, comisarul de poliție, *flic-ul* „suficient”. Stângăcia sa se manifestă și în gândire, dar și în comportamentul „necioplit”. Printre personajele izbutite trebuie să o prenumărăm și pe Renate Kleber – sau/și pe Clarissa Stamp. Omul stăpânit de o patimă, cea a pietrelor prețioase, este ilustrat prin Sweetchild, care moare, de altfel, de „mâna” pasiunii sale. *Leviatanul*, cu tot cu secundul Renier, e o panoramă a deșertăciunilor omenești, una plutitoare. Romanul este vădit ecranizabil, chiar cu un Peter Ustinov (mai tânăr și mai suplu!) în rolul lui Erast. O altă variantă, mai *up-to-date*, l-ar putea plasa în rolul principal – de ce nu? – chiar pe Johnny Depp. Fandorin exercită și o deosebită putere de seducție asupra tuturor *dameuzelor* (*damuzelor*?) de pe vas. Cartea e o lectură excelentă între două cărți „cu miză mare”, îți poate asigura o binevenită și amplă pauză de respirație pentru imersia (reinsertul) în lumea ideilor. Materia primă cu care lucrează Boris Akunin este misterul. Toate citatele din publicații reputate (*WALL STREET JOURNAL*, *NEW YORK TIMES*, *ENTERTAINMENT WEEKLY*, *TIME*) trimit la modelele pe care le-a feuilletat Boris Akunin. Astfel, „găselniță” unei serii Fandorin/Akunin poate funcționa, și pe mai departe, ca o morișcă miraculoasă care, în ultimă instanță, aspiră cititori cu aceeași osârdie cu care îi ventilează.

(text Mihail Gălățanu)

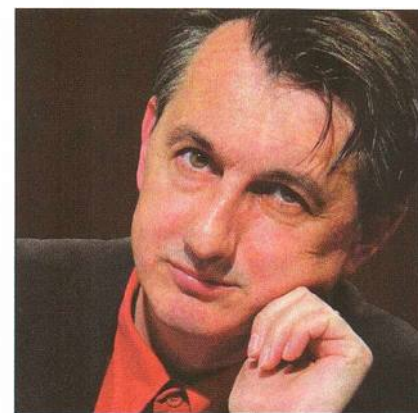
ÎN CONTRA LUI PATAPIEVICI

Ultima carte a lui Horia-Roman Patapievici (HRP), *Despre idei și blocaje*, este, parcă, mai vădit polemică; deși îmi amintesc că și *Omul recent*, poate cea mai bună lucrare a dlui Patapievici, nu e, deloc, o carte cuminte. Neîndoios, Horia-Roman posedă o minte cu adevărat scripitoare și este unul dintre cei mai buni scimeuri ai eseului pe care, azi, îi avem. Și n-aș alătura multe nume aici. Să trecem, însă, la cestiune: Patapievici deplânge „singularitatea profundă, aproape tragică, a fiecărei opere de gândire (românești, n.n.) în parte”. Iată reproducerea exactă a începutului frazei: „Dacă răsfoim Dicționarul operelor filosofice

românești (1997), rămânem frapați de puținătatea referințelor critice și de singularitatea profundă, aproape tragică, a fiecărei opere de gândire în parte.” Firește, ar trebui și un dicționar al ideilor filosofice românești, dar teza pe care o susține HRP este a *lipsei de continuitate*. E un lucru valid doar *în parte*. Nu pe ansamblu. Căci, totuși, ideile lui Nae Ionescu au rodit în Noica sau, bunăoară, în Eliade, dar au rodit. „La noi, zice Horia-Roman, abia dacă se poate face o listă a temelor care au suscit o veritabilă și sistematică tradiție de dezbateri. Cu excepția temei *specificului național* – cu variantele ei: teoria *formelor fără fond* (Măiorescu), teoria *spiritului critic* în cultura română (Ibrăileanu), tradiționalism versus modernism (dezbateri interbelice) etc. –, nu îmi vine în minte nici o temă care să fi creat o tradiție de cercetare și care, prin tradițiile ei succesive, să fi făcut cu adevărat istorie. În oglinda acestei teme, e limpede că avem o istorie a dezbaterii temei *specificului național*, dar nu avem, în schimb, o istorie a gândirii suscitată de filosofii români.” Mai întâi, că dezbateri „tradiție versus modernitate” nu e, firește, una românească, ci una europeană și universală, fie și dacă ar fi să ne gândim doar la secolul XX, de pildă la lucrarea binecunoscută a lui T. S. Eliot pe această temă.

Patapievici e pe cale să ne convingă că, dacă nu suntem chiar cu totul un popor acefalic, suntem, măcar, unul „amnezic” la ideile mari. „Acest comportament, continuă el teza, nu putem avea nici o umbră de îndoială, este tipic. Cultura noastră este endemic caracterizată de un *non sequitur* sistematic între opera de idei și recepția specializată.” Adică teza chiar: după operă nu mai urmează nimic? De remarcat că, fie și numai trezindu-ne această ripostă, cartea lui Patapievici se dovedește, o dată în plus, vie, devreme ce mă face pe mine, cititor, să

mă ridic în contra ei. Totuși, eu n-aș ridica toate observațiile dlui Patapievici la nivel de regulă. Este cazul omologării, în Occident, a valorilor create de noi și întoarcerea lor în urale, în țara de baștină. Totuși, uneori, chiar validate de Occident, valorile românești rămân ca să fie, aici, într-un fel, contestate: vezi cazul *4 luni, 3 săptămâni și 2 zile*. Dar să ne gândim, totuși, la exemple de idei/teze/teorii românești care au mai avut o urmare, chiar dacă nu întotdeauna prea „mare”: de pildă, *devenirea întru ființă* față în față cu *devenirea întru devenire*. N-a fost luată, în cărțile sale, în discuție de către chiar Gabriel Liiceanu? Sau *Epistolarul* din 1988, nu e el, oare, continuare la ceva? Patapievici se ridică împotriva „lăutarismului” de care făcea caz Noica: „Astfel, în ciuda programului de profesionalizare și de seriozitate academică impus de Noica (vezi diatribele sale împotriva „lăutarismului”, accentul pus pe filologia cea mai strictă, impunerea exhaustivității etc.), Școala de la Păltiniș nu a dezvoltat o tradiție filosofică specializată (eventual în prelungirea conceptelor și preocupărilor lui Noica), ci o atmosferă de *școală de înțelepciune* (...)” Oricât de mult ar supăra pe unii (și menționez că respectul față de opera lui Noica este ultimul lucru pe care l-aș considera facultativ!), trebuie spus că și Noica este „lăutarist”. Nu are nici cea mai mică treabă cu Poezia, deși s-a produs în această zonă, iar, ca filosof, are cunoștințe extrem de precare, despre științe – și, totuși, se dorește... filosof. Noica este primul „lăutar” al țării. Concluzionând cele câteva rânduri scrise până acum, putem spune: iată paradoxul. În cultura română, urmează doar neurmarea, așa cel puțin pretinde HRP. Cu alte cuvinte, *urma neurmei!* Dar asupra acestor subiecte din *Despre idei și blocaje* vom mai reveni – și chiar în paginile publicațiilor noastre.

text Mihail Gălățanu

Golf și răsfăț de lux în Be

După ce anul trecut Turcia a reintrat în grațiile românilor, m-am gândit să fac o trecere în revistă a unei regiuni în plină ascensiune. Vorbim de Belek, locul cu cele mai tari hoteluri de pe coasta mediteraneeană, unde turiștii merg nu atât pentru plajă și soare, cât pentru spa-uri și tot felul de tratamente de relaxare și, da, pentru golf.

Reintoarcerea la paradisul pierdut

Lumina care vine dinspre niște mozaicuri de oglinzi așezate destul de complicat îmi bate fix în ochi. Îmi întorc privirea înspre cea mai mare piscină pe care am văzut-o vreodată. Curge direct în mare și dispăre în orizont. Am în fața mea o tentă vizuală, o scenă pe care părinții umanității nu aveau cum să și-o imagineze... Restaurantele elegante sunt perfect amonizate într-o celebrare a plăcerii pentru ochi și minte. Clar, această locație exclusivistă e pentru hedoniști. Te invită să pătrunzi într-o pădure-enclavă de 100.000 de metri pătrați, așezată pe malul Mediteranei de culoare turcoaz, unde

găsești cele mai relaxante tratamente de spa, cea mai fină bucătărie din culturi cât mai diverse, și, desigur, terenul de golf cu vedere la mare. E vorba de hotelul *Adam și Eva*, cel mai sexy loc în care poți să-ți petreci vacanța cu iubirea vieții tale.

Camera standard? Albă... Relaxantă... Minimalistă... Post-modernistă... O operă de artă în sine, de 64 de metri pătrați. Covoarele albe și moi, tavanul cu oglinzi, obiectele de mobilier, baia eliptică din mijlocul camerei, despărțită de restul camerei prin niște pereți de sticlă, sunt o declarație de design extrem de provocatoare. Îți inspiră exact ceea ce trebuie într-un astfel de loc: senzualitate și eroticism. Fiecare cameră are propriul balcon

de 16 metri pătrați, unde se găsește un pat mare și alb. Pereții exteriori sunt de sticlă, evident... Simțul tactil, simțul văzului sau cel al auzului, toate sunt seduse de acest *Adam&Eve*. Camerele au un sistem de iluminat care permite să-ți alegi propria gamă de culori și chiar să-ți orchestrezi propriul show de lumini, în ton cu muzica pe care o asculți la sistemul *soundtrack*, în timp ce sorbi un cocktail de la maxi-bar.

Sit-uri, piețe, restaurante...

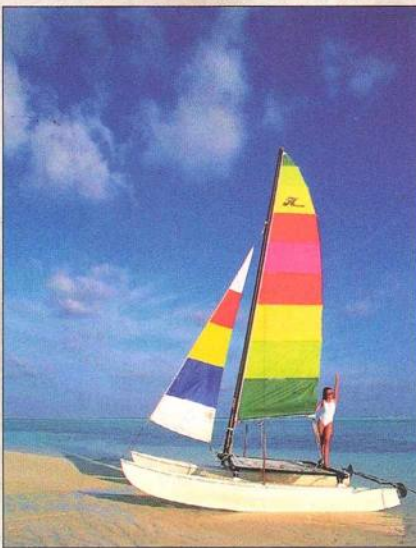
Belek e la doi pași de Antalya. Plajele cu nisip alb, strălucitor sunt vecine cu un amfiteatru mare și antic, Aspendos,

folosit chiar și în zilele noastre pentru concerte, festivaluri sau diverse alte evenimente. În plus, două dintre cele cinci terenuri de golf găzduiesc campionate profesionale. Relieful, cu munți înalți din spate, e o locație idilică, te îndeamnă la un stil de viață relaxat. Plajele sunt perfecte pentru bronzat, desigur, dar și pentru citit cărțile pe care vi le-ați cumpărat de o mie de ani și n-ați mai apucat. Dacă nu știți să jucați golf, puteți să vă înscrieți la un curs, în plus, toate sporturile acvatice vă stau la dispoziție, la fel fascinantele sit-uri istorice dimprejur. Amfiteatrul roman de la Aspendos este foarte bine conservat. 15.000 de persoane încap acolo în timpul marilor concerte. Trebuie să aveți ceva mobilitate și ambiție ca să urcați până sus. Acustița e impresionantă, la fel panorama. Un alt loc istoric este Perge. Ruine ale unui fost oraș grecesc, cucerit de romani, care încă rezistă, deși nenumăratele cutremure de peste ani și-au pus serios amprenta. Băile și stadionul s-au păstrat destul de bine, ghidul povestește frumos, are cunoștințe vaste și nu-i plictisitor deloc. Aveți grijă pe unde

călcați, sunt enorm de multe șopârle și cameleoni.

Piețele din Belek vă vor ademeni cu arome, condimente și potțiuni magice, sau cu oalele clocotinde în care fierb cel mai frumos mirositoare mâncăruri. Tentativa e mare, vă stârnește apetitul, și vă împinge spre o cină târzie la unul dintre restaurantele tradiționale. Ei, de voi depinde dacă și în cât timp ardeți calorile depuse. Dansând până dimineață, înotând până nu mai puteți sau... *whatever!* Mai puteți încerca o croazieră cu o barcă tradițională numită *gulet*. Îmbarcarea se face în Managvat și se navighează pe un râu care se varsă în mare. Aveți toată dimineața la dispoziție ca să explorați plaja și să înotați în apa cea caldă a mării sau în cea rece a râului. Echipajul pregătește chiar pe plajă o masă simplă: barbecue cu salată. Mâncați pe barcă, la umbră, stropind bine cu o bere rece și un vin bunel. După-amiază, o dansatoare din buric vă oferă un spectacol unde spiritele se încing, după care vă întoarceți, făcând plajă pe puntea ambarcațiunii.

text și foto **Ciprian Enea**

Cele mai bune oferte:

Agencia Prompt Service Travel

www.promptservice.ro, 021/317.84.55

- Hotel Kervansaray Kundu – de la 446 euro/pers., ultra all-inclusive
 - Hotel Gloria Serenity Resort – de la 956 euro/pers., elegance all-inclusive
- Tariful include: transport cu avionul, transfer aeroport – hotel – aeroport, 7 nopți cazare, masa specificată, asistență turistică.

Agencia Cocktail Holidays

www.cocktailholidays.ro, 021/317.84.55

- Hotel Portobello 5* – de la 399 euro/pers., all-inclusive
 - Hotel Adam&Eve 5* – de la 950 euro/pers., eden all-inclusive
- Tariful include: transport cu avionul, transfer aeroport – hotel – aeroport, 7 nopți cazare, masa specificată, asistență turistică.

Flower of Memory la Galeria 115

Samurai Girl, Anime World, The Witch's Love, Snow White. Nu sunt titlurile unor cărți sau romane, reprezintă numele a doar câtorva dintre cele 30 de lucrări de artă digitală semnate Aya Kato și expuse la Galeria 115 sub titlul *Flower of Memory*. Artă extrem orientală îmbinată cu tehnicile computerizate, tradiționalismul și tehnica japoneză și-au dat întâlnire sub talentul artistei japoneze Aya Kato care și-a propus „să trezească sufletele adormite în locurile uitate din inimi” și să descopere că „lumea frumoasă este aceea născută din dragoste, iar oamenii de pe pământ sunt legați unii de alții prin faptul că toți sunt vecini”. Expoziția de la Galeria 115 este dublată de o expoziție urbană de artă digitală. Mai concret, nouă dintre lucrările lui Aya au fost tipărite pe panouri uriașe și expuse în zona Pieței Obor în dorința de a face cât mai cunoscută publicului bucureștean frumusețea artei digitale. ■

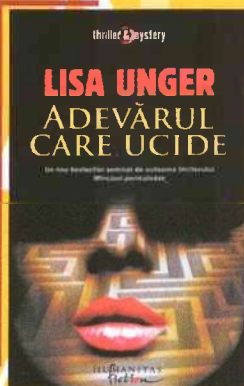

Orhan Pamuk la Curtea Veche

Orhan Pamuk, laureatul Premiului Nobel pentru literatură în 2006, a fost prezent la București la întâlnirea cu cititorii români. Scriitorul turc a sosit în București la invitația editurii *Curtea Veche*, cea care deține exclusivitatea pentru publicarea în România a seriei de autor Orhan Pamuk. Prima carte a seriei a fost *Mă numesc Roșu*, apoi *Viața cea nouă*, *Fortăreața Albă*, *Cartea neagră*, iar în iunie editorii promit să apară pe piață și romanul politic al lui Pamuk – *Zăpada*. La conferința de presă renumitul scriitor a ținut foarte mult să evite întrebările ziariștilor legate de politică declarând mai în glumă, mai în serios:

„Pedeapsa administrată de statul turc mie este ca întodeauna jurnaliștii să mă întrebe despre politică. Eu nu fac politică fătîș, scriu despre ea.” ■

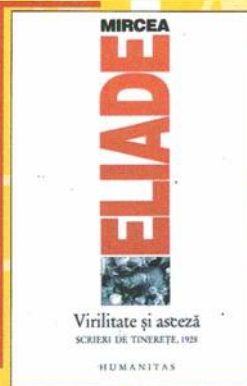
Lisa Unger *Adevărul care ucide* THRILLER & MISTERY

Este a doua carte (după *Minciuni periculoase*, apărută anul trecut), al doilea „glonț” al Lisei Unger în seria *THRILLER & MISTERY*. Am întrebat în stânga și-n dreapta și am constatat că, deja, Lisa are un public format care îi așteaptă cărțile. În scurt timp, colecția însăși va deveni o marotă pe cortexul românilor. Ambele cărți exploatează angoasele ambiguităților identității. ■

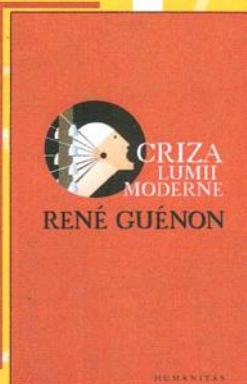
Paul Ricoeur *La școala fenomenologiei* HUMANITAS CLASIC

O carte de filosofie adevărată, în aceeași colecție în care a apărut și Jean Luc Marion: nu eseu filosofic, ci filosofie „pe pâine”. Lucrare târzie a fenomenologiei, din „a doua parte”, aproape post-modernă. Ricoeur, un reper. ■

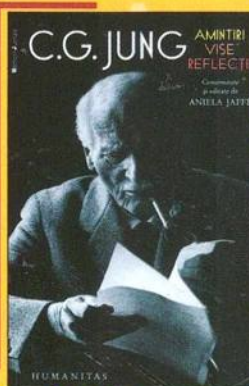
Mircea Eliade *Virilitate și asceză* HUMANITAS CLASIC

Scrierile dintâi ale lui Eliade, din mult *maudita* perioadă a „soarelui negru”. Însă eliade era, încă de pe atunci, Eliade, adică una dintre puținele „promisiuni” ale literaturii române care se vor transforma în *ispravă* culturală. Dacă ar trebui să o notăm cu o stelută aparte, ar trebui să scriem în dreptul ei, asta e, n-am ce-i face, în ciuda clișeului: lectură obligatorie. Revenim. ■

René Guénon *Criza lumii moderne* HUMANITAS CLASIC

Deși vom reveni cu o cronică *in extenso* (Guenon chiar și merită, având propriii săi „ciraci” și pe la noi), ar trebui, totuși, să nu uităm a spune că e o carte care a făcut epocă. Se poate salva lumea modernă? – pune întrebarea Guénon. Și, mai ales: ce rol are aici elita? ■

C.G. Jung *Amintiri, vise, reflecții* HUMANITAS FICTION, THRILLER & MISTERY

Dacă nici Jung nu se mai poartă, nu mai e la „modă”, atunci cine e? Desigur că, după el au mai curs Lacan, Rudinesco, Stanislaw Grof, David Hawkins, și câți și mai câte. Dar cine ar putea să reziste unei asemenea oferte: o carte autobiografică a lui Carl Gustav Jung. De scris, mai încolo. Și mai pe îndelete, despre ea. ■

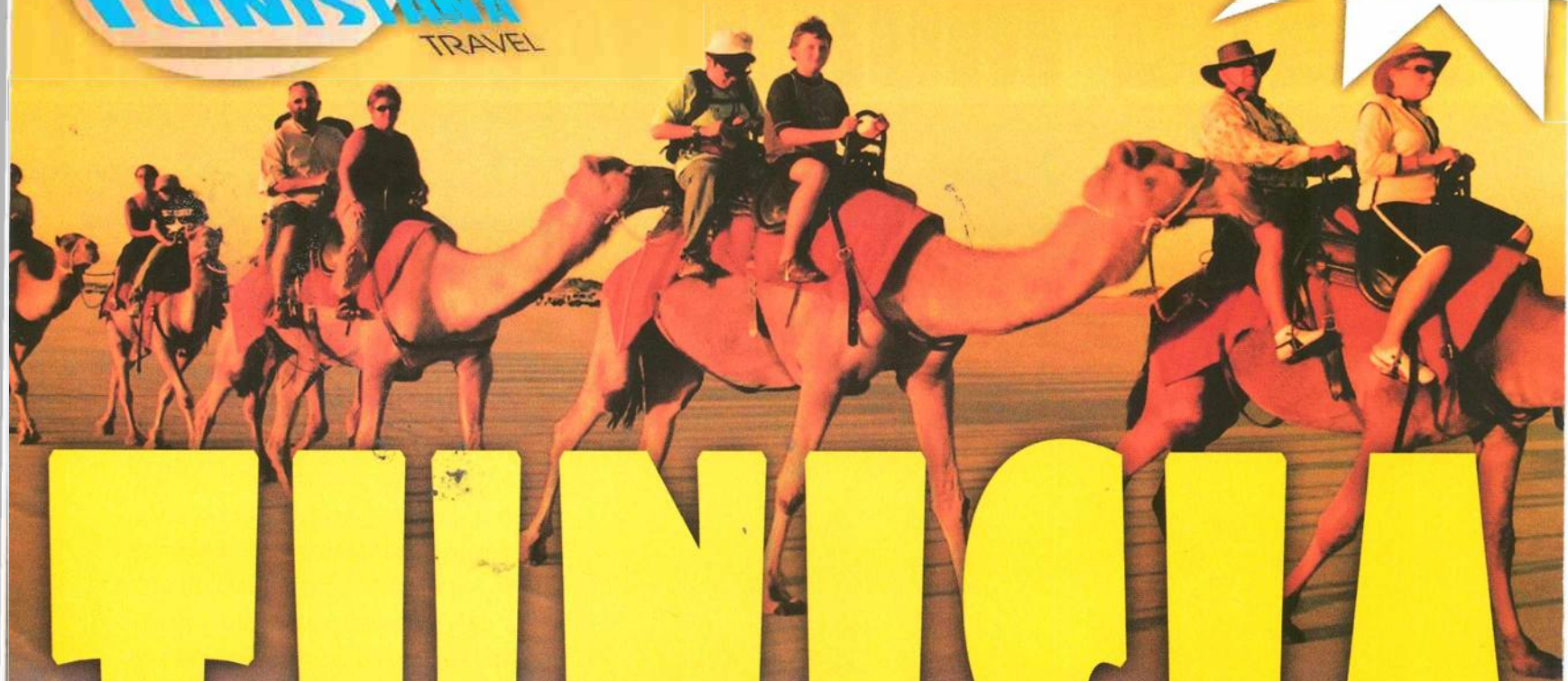

Dinu & Nelli Pillat *Biruința unei iubiri* HUMANITAS CLASIC

O carte surprinzătoare. Ar trebui, mai întâi, să știm cine e Dinu Pillat. Și, bineînțeles, lectură de școală, Ion Pillat, alături de cei patru mari clasici interbelici ai poeziei românești. O familie de aristocrați ai spiritului. Și, deopotrivă, ai sângelui cât se poate de albastru. ■

Plecări din
București și
Cluj-Napoca

TUNISIA

ÎNCEPÂND DE LA **168** EURO

REDUCERI
PENTRU ÎNSCRIERI CU
90 ZILE ÎNAINTE, 15%
75 ZILE ÎNAINTE, 10%
60 ZILE ÎNAINTE, 5%

Reduceri se aplică doar la tarifele de bază din oferta standard/catalog Tunisia 2008, nu se aplică reduceri la taxele de aeroport și suplimentele de orice fel, la ofertele cu titlu de ofertă specială sau last-minute. Reducerile nu sunt cumulabile între ele și nici cu alte promoții.
** Orice modificare ulterioară adusă rezervării duce automat la pierderea reducerii.

Agencia Moșilor
Calea Moșilor 96, sect. 2,
București
Tel: (021)311.32.92;
(021)311.49.05;
(021)311.32.93;
Fax: (021)311.32.91
office@tunisiana.ro

Agencia Jiului
Str. Jiului 2-4, sect. 1,
București
Tel: (021)667.17.45;
(021)667.17.75;
Fax: (021)667.17.55
jiului@tunisiana.ro

www.tunisiana-travel.ro
www.tunisiana.ro

Ioana Moldovan, lecuită

Ocupată, ocupată, ocupată! Am reușit cu greu să ne întâlnim după ce am tot amânat câteva săptămâni. Am stat de vorbă în fața unei căni de cafea, dar și acasă la ea unde am realizat ședința foto și am înțeles de ce a fost atât de greu să ne vedem. Ioana Moldovan este implicată în mai multe proiecte desfășurate prin propria sa firmă de producție tv și PR și nu prea mai vrea să apară în presă. Însă recunoaște și este conștientă că experiența *PRO TV*-i-a schimbat viața și tocmai de aceea publicul nu o va uita, ba mai mult, o va asocia mereu cu acest brand.

de microbul televiziunii

A prezentat mai multe emisiuni și programe de știri la *PRO TV*, apoi a fost gazda unei emisiuni la *TVR*, a jucat alături de George Ivașcu la *Teatrul Național*. A trecut în spatele camerei de filmat și a devenit producător de emisiuni tv. Apoi, s-a retras câteva luni în toamna anului trecut pentru a se ocupa de fiul său, a „luat o gură de aer și putere” ca să poată merge mai departe. Plină de energie, la începutul lui 2008, Ioana Moldovan a luat-o de la capăt în materie de afaceri, despărțindu-se de fosta asociată, de la *Format Factory*. Așa s-a născut *La Fix Media*, noua sa companie de producție tv și PR. „După ce s-a născut Filip am stat doar trei săptămâni acasă, apoi am mers la firmă. Veneam din trei în trei ore acasă ca să îl alăptez și muncam chiar și până la 12 noaptea. Am fost foarte supărată când am descoperit că lucrurile nu mergeau bine între mine și fosta mea asociată. Doi ani de zile am investit tot ce aveam mai bun în firma aceea. Niciodată nu mi-a fost teamă să o iau de la zero și acum am luat-o. Am fost de nenumărate ori la start”, povestește ea despre momentele de cumpănă din carieră. A contat mereu sprijinul familiei, al soțului și al mamei care a venit de la Cluj ca să aibă grijă de copil și, până la urmă, Ioana crede că „Filip este și el mândru să știe că are o mamă activă decât să știe că mami se ocupă doar de el și, în plus, ar deveni un copil foarte răsfățat”. Mama Ioanei nu are doar rolul de bunică, ci este și un bun sfetnic pentru fiica sa în materie de vestimentație. Cu un puternic accent ardelenesc în glas pe parcursul ședinței noastre foto, i-a făcut fiicei sale diverse sugestii cum să se îmbrace, dar până la urmă tot Ioana avea câștig de cauză.

Oricum, cât de curând, Filip va merge la grădiniță, pentru că este un copil foarte activ, sociabil, care vrea să iasă în evidență. „Este cea mai mare realizare a mea, nu te mișcă nimic altceva decât un copil. Ce mai contează că am avut obstacolele pe care le-am avut? Privești la copil

și mergi mai departe și ești mai puternic. Abia aștept să îi mai fac un frățior sau o surioară lui Filip. Aș vrea să fie o surioară, ca să semene și cu mine cinăva, Filip e leit taică-su. Poate îmi iau revanșa la al doilea. Soțul meu nu a vut să știe ce sex are copilul, dar în cele din urmă i-am spus eu, mai ales că știam că își dorește un băiat”,

Pe lângă munca de la birou, Ioana Moldovan dorește să acorde cât mai mult timp fiului său, Filip, care a schimbat viața familiei. În vârstă de un an și jumătate, mezinul este răsfățat de toată lumea, iar Ioana abia așteaptă ca el să vorbească mai mult și să o întrebe într-o zi: „Mami, ce faci?”

mărturisește Ioana căreia i se pare normal ca o femeie să își întrerupă cariera pentru a sta acasă cu copilul chiar dacă încă se mai luptă cu kilogramele în plus acumulate în timpul sarcinii. „Am slăbit 20 de kilograme, dar în continuare am grijă ce mănânc. Cât mai multe salate, grătare, foarte rar cartofi și deloc mâncăruri grase”. Face

asta din tot sufletul, pentru că bucuria pe care o are în acest moment o ajută să ducă la capăt tot ceea ce își propune. Nu a fost la un medic nutriționist, s-a orientat singură către o dietă potrivită și a început să aibă rezultate. Vorbește cu multă dăruire despre rolul său de mamă pe care îl interpretează cu plăcere, chiar dacă Filip

nu a lăsat-o să doarmă în multe nopți, și asta se vede cu ochiul liber: „Asta e! Trebuie să îți asumi toate lucrurile astea! Viața mamei se schimbă și spun asta fără să fiu feministă.”

Revenind la proiectele media pe care le are, am spune că viitorul sună bine pentru ea, din ceea ce ne spune. Emisiunea *Singur acasă* de la *Romantica* al cărei amfitrion era Silviu Prigoană o consideră un succes. „A fost o emisiune de mare succes. Vom vedea dacă o vom mai face în funcție de ceea ce se întâmplă acum cu Silviu Prigoană, dacă el candidează sau nu candidează. Silviu Prigoană e un personaj simpatic cu priză la public și care făcea rating foarte mare”, spune producătorul Ioana Moldovan. Chiar dacă pe plan profesional are o relație foarte bună cu Silviu Prigoană, nu au o relație de amicitie, așa se face că familia Bușcu nu a fost invitată la botezul lui Maximus, fiul cel mic al lui Silviu Prigoană și al Adrianei Bahmuțeanu.

Oamenii o inspiră atunci când își alege formatele emisiunilor. Tot la capitolul surse de inspirație trece internetul, dar și Târgul media de la Cannes pe care nu vrea să îl rateze vara viitoare. Nu s-a gândit niciodată că dacă *reality-show-ul* Monicăi Columbeanu la *B1TV* a fost un succes, va avea priză la public și emisiunea cu Prigoană la *Romantica*. „Era o combinație între *reality show*, *talk-show* și divertiment. I-am propus formatul și a acceptat imediat. În două săptămâni eram cu emisiunea pe post. Și cei de la *Romantica* l-au acceptat pentru că li s-a părut un produs de rating. La fel s-a întâmplat și în cazul emisiunii cu Ioan T. Morar. Nu știu însă dacă emisiunea va reveni în grila *TVR*”, spune Ioana despre

Nu mai am
aceeași
atracție
pentru sticlă
ca pentru
lucrurile
care se pot
desfășura
în spatele
sticlei

Teo
are dreptate
când spune
că ea
a simțit
că era un om
al PRO-ului

show-urile pe care le produce. O noutate din partea ei este o emisiune care va intra din vară în grila unei televiziuni, însă deocamdată nu a dorit să ne dea mai multe detalii.

Nu s-a gândit să își creeze o emisiune care să o aibă în centru pe ea, pentru că „Nu poți să gândești și o emisiune, să fii și actor și să fii și scenarist, nu se poate, eu nu cred în asta. Nu o să îmi fac niciodată mie o emisiune. Nu sunt în momentul ăsta înnebunită să apar. Acel microb al televiziunii despre care vorbesc unii și alții și despre care am vorbit și eu există într-adevăr, dar el se poate și lecui”. Și totuși, dacă o televiziune de la noi i-ar propune să mai prezinte o emisiune, ar accepta? „Nu știu. Acum știu și munca de producție și cea de vedetă, știu ce implică fiecare și pot să spun că îmi place mult mai mult producția. În spatele emisiunii echipa contează cel mai mult. Așa cum mă controla pe mine o echipă de oameni, așa îmi place mie acum să pot să controlez tot”. Munca de producție pe care o face acum îi aduce mai multe satisfacții, asta e clar, și apoi crede că i se potrivește mai mult și pentru că exigențele aparițiilor pe sticlă nu sunt în armonie cu ea. Nu a făcut operații estetice, însă nici nu ar face doar pentru că s-a scris în presă că are riduri, iar dacă ar fi nevoie ar face pentru a avea un confort vizual, dar asta mai încolo.

Chiar dacă la începutul întâlnirii noastre mi-a spus că nu o mai interesează să apară, când vine vorba de PRO TV își explică de ce publicul nu a uitat-o, deși a plecat de acolo de șase ani. Spune că a simțit că a fost parte din „familia PRO TV”, că a simțit ce înseamnă să fii „un om al PRO-ului”. „Și acum dacă e să apar undeva, oamenii mă asociază cu PRO TV-ul. Este un brand puternic chiar dacă eu am mai fost și la alte televiziuni”, își explică ea acest fenomen. Având în față un om care a lucrat la PRO TV, am fost curioasă să știu dacă acel sentiment că „ești un om al PRO-ului” de care a tot vorbit Teo Trandafir este real. „Teo are dreptate când spune că ea a simțit că era un om al PRO-ului. E un sentiment pe care nu îl întâlnești în altă parte. Eu o înțeleg și cei care au fost acolo sau sunt acum acolo o înțeleg, poate pen-

tru cei de dinafară pare patetic. Teo își dorește din nou publicul de acolo, targetul. Acum e Măruță care face un rating foarte bun exact pe intervalul pe care era Teo. Putea fi altcineva care ar fi făcut același rating pentru că mecanismele din PRO, oamenii, echipele funcționează aproape

multe momente când îmi spun că, dacă mai prezint o emisiune, o voi face la PRO”. Totuși, a plecat într-un moment în care în perioada respectivă în care nu existau posibilități de a face altceva și nu a avut răbdare, a simțit că în momentul ăla trebuie să facă ceva pentru ea. Ține legătura în continuare cu câțiva oameni de acolo, mai ales cu Neti Sandu de care se simte apropiată. De scris nu s-a simțit atrasă foarte mult și apoi „la scris am talentul lângă mine și nu pot să îi fac concurență”.

Și momentul TVR a fost important, deoarece a colaborat cu Valeriu Lazarov de la care a avut de învățat („a fost o experiență bogată”), iar dacă acesta i-ar propune o colaborare, ar spune probabil da. Însă toate astea fără a abdica de la dorința ei de a fi un om normal și de a-și trăi viața de familie într-un mod normal chiar dacă este actriță și ar putea să joace un rol. De fapt, totul s-a schimbat pentru ea din momentul în care a luat proba de la PRO TV. Nu a vrut să se ducă nici la teatrul din Bârlad, nici la Giurgiu ca să joace oricum, iar dacă nu avea să își găsească un loc pe scenă se gândea să facă o altă facultate, matematica, pentru că tatăl ei este matematician. Și cum pe atunci nu putea să facă teatru și nici film, s-a gândit să vadă ce e televiziunea. A dat probe la PRO TV și la Antena 1, a luat castingul la Antena și a mers la mare să prezinte o emisiune în direct. A renunțat la emisiunea estivală cu o zi înainte de a intra în direct, fiindcă a aflat că era printre primele cinci în cursa de la PRO TV. Abia după o lună a aflat că a câștigat postul de prezentator al matinalului de la PRO. Tot întâmplător a ajuns să fie pe lista actrițelor care au dat o probă pentru filmul *Orient Express* al lui Sergiu Nicolaescu. Și de această dată a așteptat câteva săptămâni bune până a știut că a obținut rolul Isabel iar pe platourile de filmare de aici a avut din

nou acel sentiment pe care l-a avut la PRO TV. Cu regizorii din noua generație nu a avut ocazia să lucreze, însă cine știe în ce moment al vieții s-ar putea să înfiripe o colaborare cu Nae Caranfil, al cărui ultim film l-a văzut.

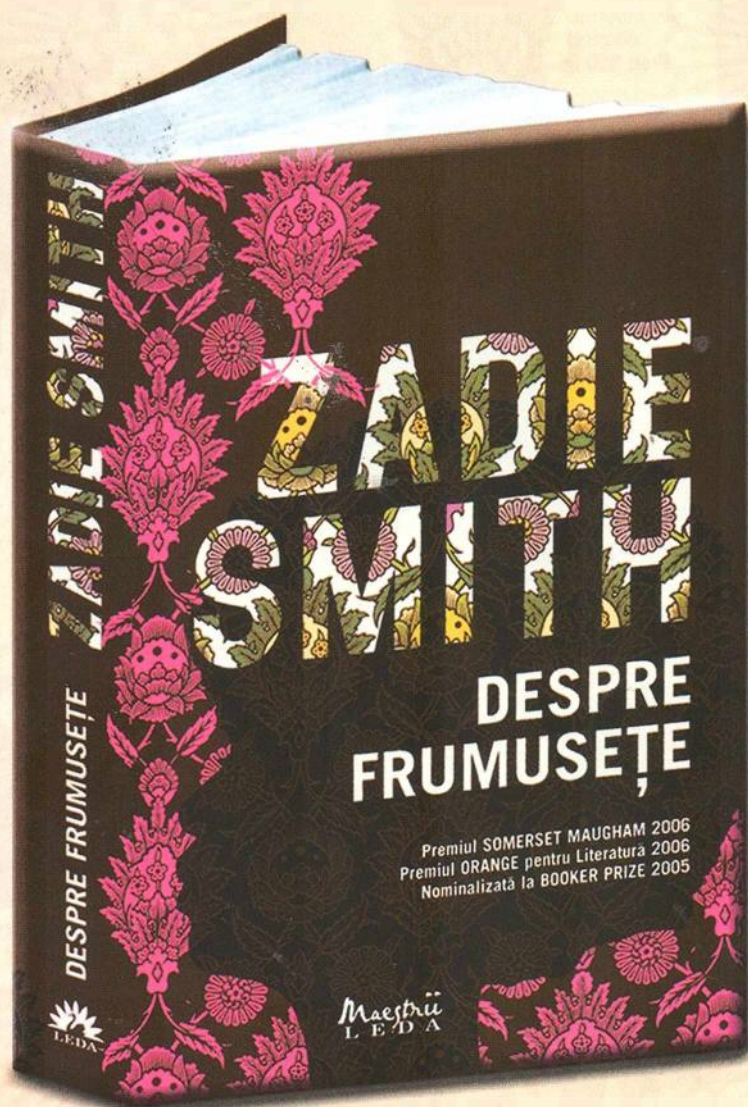
„Când ajung la Cluj sunt mult mai liniștită”, spune actrița care mărturisește că merge destul de des „acasă”, de unde își ia multă energie. Are din ce în ce mai puțin timp pentru citit, dar așteaptă vacanța, ca să recupereze.

perfect. Aici e secretul! Așa au debutat, așa au început. La PRO este o familie și oamenii puși într-o echipă dau rezultate foarte bune. Teo își dorea publicul de acolo. Nu știu de ce a renunțat Teo la PRO, însă sentimentul că ești un om al PRO-ului este real, îți dă foarte multă siguranță, o siguranță pe care eu nu am mai găsit-o. Nu pot să spun că nu îmi e dor de PRO. Sunt

text **Raluca Șeinoiu**

foto **Octavian Tîbăr**

Premiul SOMERSET MAUGHAM 2006
Premiul ORANGE pentru Literatură 2006
Nominalizată la BOOKER PRIZE 2005

Preț: 47,50 lei; 560 pagini

De aceeași autoare: DINȚI ALBI

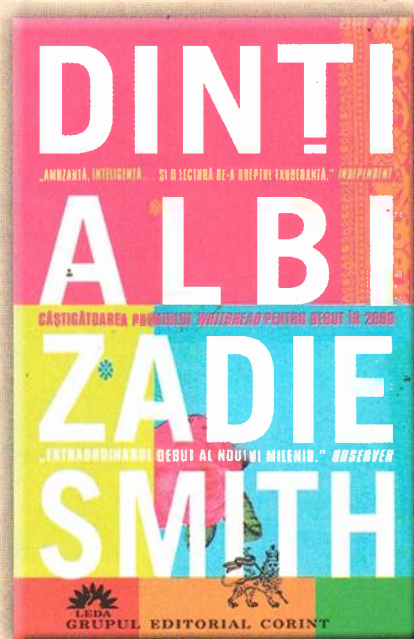
„Cuibăriți-vă comod, savurați fiecare frază,
apoi întorceți-vă pe partea cealaltă
și citiți-o de la capăt.”

THE TIMES

*O descriere reușită
a vieții de familie,
a căsătoriei,
a ciocnirii dintre
personal și politic,
o privire sinceră asupra
autoamăgirii umane.*

„Una dintre cele mai
puternice voci ale
generației sale.”

SUNDAY TIMES

GRUPUL EDITORIAL CORINT
www.edituracorint.ro • www.ledabooks.ro

tabu

Envy fashion

Rochie plisată
Preț: 150 lei

Fustă pantalon
Preț: 278 lei

Top fără umeri
Preț: 150 lei

Bluză plisată
Preț: 108 lei

Rochie de seară (poate fi purtată în trei modele diferite)
Preț: 380 lei

Cămașă
Preț: 185 lei

Blugi (curelușă piele detașabilă)
Preț: 312 lei

Fustă
Preț: 278 lei

Olsen

Pulover 100% bumbac
Preț 249 lei

Pulover Shell
77% bumbac,
17% cașmir,
6% elastan
Preț 339 lei

Maieu
92% bumbac,
8% elastan
Preț 109 lei

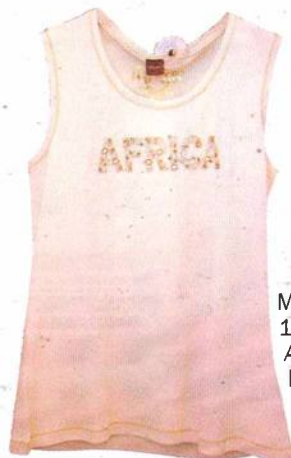

Tricou
92% vâscoză,
8% elastan
Preț 209 lei

Bluză
100% in
Preț
249 lei

Poșetă 100% piele
Preț 889 lei

Maieu
100% bumbac
Africa
Preț 169 lei

Pantaloni trei sferturi 100% in
Preț 299 lei

Fustă
100% in
Preț
299 lei

. Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 4/2008:

Europa Travel

Szilagy Eniko, București

Salsa Picante

Ion Maria, București

Tritonic

Ciobanu Livia Ștefania,

Pușcașu Valentin,

Editura MMS

Pintilei Parfene Cristina

Negruți Octavian,

Filip Tereza,

Andrei N. Stelian

Marcu Gheorghe

Coman-Kund Florin,

Uștea Mariana,

Laropharm

Leuștean Aurelian,

Borș Maria-Viorica,

OPTIMALS HYDRA ENERGY

Optimals Hydra Energy Booster Serum

Ser hidratant energizant

Intensifică performanța hidratantă a cremei Hydra Energy cu până la 80%. Folosește acest ser cu textură ușoară sub crema ta de zi sau de noapte pentru a-ți hidrata intens pielea. Îmbogățit cu vitamine. Pentru toate tipurile de piele. 30 ml

Optimals Hydra Energy Cream

Cremă hidratantă de zi

Cremă intens hidratantă de zi, care menține nivelul optim de hidratare a pielii tale pe durata a 24 de ore, prevenind îmbătrânirea prematură a pielii. Are o textură moale, mătăsoasă și un parfum proaspăt. 50 ml

Optimals Hydra Energy Fluid

Fluid hidratant

Hidratare timp de 24 ore, adaptată tipului tău de piele, special concepută pentru tenul mixt/gras. Această cremă fluidă, extrem de ușoară, se absoarbe rapid în piele, reglând și menținând perfect nivelul optim de hidratare a pielii. Formulă fără grăsimi. Poate fi folosită atât ziua cât și noaptea. 75 ml

Hidratarea reprezintă o condiție esențială pentru ca un ten să își păstreze aspectul frumos și sănătos. Mai ales vara, când soarele ne agresează tenul, nevoia unui plus de hidratare își face simțită prezența din ce în ce mai acut. Prin urmare, cercetătorii Oriflame au creat o gamă de produse destinate îngrijirii tenului care să vizeze direct această problemă- Optimals Hydra Energy. Aceste produse conferă tenului hidratare fără grăsimi, timp de 24 ore. Formulate pe baza complexului Hydra-Fix, produsele acestei game vor regla și optimiza nivelul de hidratare a tenului.

Optimals Hydra Energy- pentru un ten mai frumos, mai luminos și mai sănătos!

⟨ pentru ten mixt/gras | pentru toate vârstele ⟩

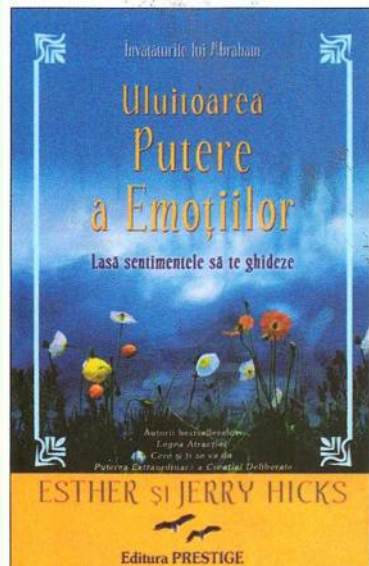
Editura Prestige vă invită să citiți o carte care aduce zâmbete și poate fi un cadou deosebit de interesant: *Uluitoarea putere a emoțiilor*, semnată Esther și Jerry Hicks. O carte grozavă pentru oricine dorește să știe cum să-și îmbunătățească viața. O carte despre *legea atracției gândurilor* care ne determină să ne bucurăm de bine sau de rău în viață, o carte despre felul în care putem îndrepta lucrurile în viață prin forța gândirii pozitive.

Puteți citi această carte trimițând un talon și răspunzând la întrebarea:

**Cine a scris
*Uluitoarea putere
a emoțiilor*?**

**Editura Prestige pune la dispoziție
un premiu constând într-un exemplar din
Uluitoarea putere a emoțiilor.
Câștigătorul va desemna
prin tragere la sorți.**

**Trimiteți taloanele
pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA,
Piața Presei Libere nr. 1,
cod 013701, sector 1, București
până la data
de 22.05.2008**

Un nou brand fashion: **Mandarina Duck**

Mandarina Duck este un nou brand Rafar al diviziei fashion a grupului RTC care a apărut pe piața românească în această primăvară.

Mandarina Duck este brandul care a revoluționat tendințele internaționale ale modei în materie de poșete, genți de călătorie și accesorii prin folosirea culorilor și a designului inovativ.

Produsele Mandarin Duck se adresează femeilor și bărbaților care apreciază creativitatea manifestată prin design și coloristică, și pentru care călătoria reprezintă un stil de viață. Brandul Mandarin Duck a fost creat în 1977, în Italia, de către Paolo Trento și Pietro Mannato. Brandul s-a impus mai ales folosind puterea culorii, astfel că „rața mandarină” a fost aleasă ca simbol al brandului. Penajul multicolor, curiozitatea și instinctul ei de călătorie definesc valorile brandului. Stilul inovativ, natural și colorat se transpune în dorința de a explora infinitele posibilități pe care lumea le oferă, rămânând fidel sieși, valorilor de calitate și legăturii puternice cu consumatorii.

horoscop

Cristina Vanea

Caracteristica lunii mai

Conjunctura astrală permite finalizarea unor activități începute de mai mult timp, care până acum au fost blocate din diverse motive. În a doua jumătate a intervalului, energia ar putea fi orientată spre activități extraprofesionale.

Berbec (21.03. - 20.04)

Traversați o perioadă foarte agitată, cu o mulțime de evenimente, care nu vă vor lăsa timp nici măcar să respirați. De energie nu veți duce lipsă, dar, din păcate, veți avea tendința de a v-o risipi în tot felul de activități minore, care nu vă vor aduce nici un fel de satisfacții. Posibile pierderi de bani.

Taur (21.04 - 20.05)

La serviciu vă va fi destul de greu, căci va fi mult de lucru. Din fericire, atmosfera va fi plăcută, colegii vă vor aprecia inițiativele și veți reuși să fiți eficient. Veți beneficia de un plus de popularitate în rândul persoanelor de sex opus. În cămin ați putea cumpăra un obiect de decor.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Interesul pentru divertisment va fi chiar mai mare decât de obicei. Nu vor lipsi ocaziile de a vă petrece timpul liber în compania prietenilor și a ființei iubite. Energia dv. va fi la limita superioară, așa că veți face față unor activități mai dificile. Sănătatea va trebui supravegheată cu atenție pe tot parcursul intervalului.

Rac (22.06 - 22.07)

O perioadă în care ați face bine să vă canalizați energia spre activități concrete, altfel nu veți reuși mare lucru. Situația financiară v-ar putea crea probleme serioase spre sfârșitul lunii. Este posibil să primiți un cadou sau un acord pentru un împrumut. În plan profesional ar putea să apară unele mici schimbări.

Leu (23.07 - 23.08)

Din punct de vedere mental funcționați la limita superioară. Minte vă este plină de idei, dar, dacă vă grăbiți, ați putea face greșeli. În această perioadă ați putea participa la diverse activități intelectuale, care vă vor permite să vă remarcați. De asemenea, este posibil să aveți parte de multă alergătură pentru rezolvarea unor chestiuni minore.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Veți participa la diverse întâlniri cu prietenii, veți merge în vizite sau la activități culturale. În plan social este foarte posibil să aveți o reușită. Puterea dv. de convingere este mare, așa că ați putea să obțineți sprijinul celor din jur pentru a vă pune proiectele în practică.

Balantă (23.09 - 23.10)

Este posibil să vă implicați într-o colaborare care se va dovedi avantajoasă. Relația cu partenerul de viață se va îmbunătăți; de asemenea, n-ar fi exclus ca acesta să aibă unele realizări. Cheltuielile vor fi mari, dar se întrezărește și posibilitatea unui câștig. Evitați să dați curs impulsivității, pentru a nu face greșeli care să vă coste mult.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Dacă aveți de gând să vă implicați în activități la limita legalității, luați-vă toate măsurile de precauție, deoarece este posibil să aveți și o surpriză mai puțin plăcută. În ceea ce privește sănătatea, va trebui să fiți mai atent, căci o problemă mai veche va reveni.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Situația financiară vă va preocupa în mod special. Veți avea de făcut cheltuieli destul de mari, dar veți reuși să vă descurcați fără probleme. Unul dintre părinți sau o altă rudă apropiată va avea un câștig care se va răsfrânge și asupra buzunarului dv. Activitățile sociale vă vor favoriza. Profitați de ocaziile care se ivesc.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Chestiunile profesionale vor fi prioritare în această perioadă. Veți începe o nouă activitate pentru care va trebui să faceți eforturi mari. Evitați discuțiile în contradictoriu cu superiorii ierarhici. Dacă aveți de gând să plecați la drum, conjunctura astrală vă va avantaja.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Nu sunteți în forma dv. cea mai bună; o stare de iritare, de neliniște vă va caracteriza pe aproape tot parcursul lunii. Este posibil să aveți discuții cu ceilalți membri ai familiei legate de unele proiecte de interes comun. Nu este cazul să vă ambați deoarece până la urmă totul va ieși așa cum vă doriți.

Pesti (19.02 - 20.03)

Se poate să aveți parte de câștiguri din colaborări și activități de parteneriat. Dacă aveți de negociat un contract, fiți cât se poate de ferm. Nu este cazul să vă încredeți în orice vorbă amabilă; există cineva care încearcă să vă tragă pe sfoară și este cazul să fiți ceva mai precaut.

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@city-center.ro

Piața Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

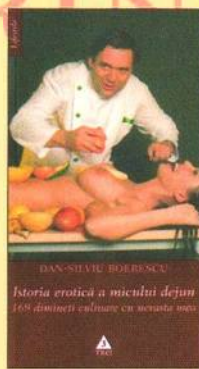
DAEWOO
AUTOMOBILE ROMANIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

Life style & wine

La *Heritage*, Dan-Silviu Boerescu și-a lansat, dintr-un foc (pachet), patru cărți: **Istoria erotică a micului dejun** (169 dimineți culinare cu nevasta mea), **Cartea vinurilor dulci** (140 de licori senzuale însoțite de sugestii gastronomice), **Grădina imperiului** (165 de rețete din Basarabia tuturor aromelor) – bine, ultima împreună cu nașa sa, simpatica Jeni Romanciuc, soția lui Arcadie-cu-aceiași-nume! – și, în cele din urmă, o a patra carte care apăruse cu un oarecare (ușor) decalaj anterior, **Ghidul vinurilor, 2008**. Toate la Editura TREI. Toate beneficiind de o scriitură de bună calitate. Inerente oricărei biblioteci, personale, publice, de restaurant, prin cantitatea de informație vehiculată, prin spiritul *up-to-date* relativ la piață. Și, nu în ultimul rând, prin ținuta grafică impecabilă.

Centenar U.S.

Uniunea Scriitorilor face, în această primăvară, centenarul. Este, la o adică, de o vârstă cu **FLACĂRA**, se poate zice că au copilarit împreună. Fiindcă revista noastră îl va aniversa în 2011. Dar manifestările care s-au încheiat, seara, la **CLUBUL DIPLOMAȚILOR**, chiar de ziua Sfântului Gheorghe cel biruitor de balauri dau samă, ca și în (viitorul) caz al **FLĂCĂRII**, despre un secol, ultimul cronologic, de cultură română de elită. E drept, titlatura Uniunii era ușor diferită, se numea Societatea Scriitorilor Români, dar, în ultimă instanță, vorbim despre același lucru, adică, totuși, cea mai reprezentativă adunare de breaslă a scriitorilor români, atunci ca și acum, motto al continuității, adică în reciprocitate: acum, ca și atunci! ■

Oglinda cărților

PARALELA 45: **Cervantes, Don Quijote de la Mancha**.

O carte coplesitoare, pe care oricine și-ar fi dorit să o fi scris. În fața ei – sau, mă rog, alături – nu stau decât marile capodopere și marii autori: Dante, Shakespeare, Baudelaire. **Pamfil Șeicaru, Istoria presei**. Un mare gazetar scrie o carte esențială despre presa românească: foarte personalizată, foarte particularizată. **Umberto Eco, Poeticile lui Joyce**. Din „bătrânul” James coboară toată istoria textualismului ca un „truc” asumat conștient. Iar Eco, care, mai cu seamă, în al său *Pendul al lui Foucault*, plătește tribut textualismului & postmodernului, este firesc să își *disece* înaintașii.

CORINT/LEDA: Colecția **Maeștrii: John McGregor, Atâtea începuturi**.

Mărturisesc că despre Mc Gregor nu știam multe lucruri înaintea publicării la Corint. Dar cartea își justifică o candidatură la prestigiosul *Booker Prize*.

Angela Carter, Nopti la circ. Cartea Angelei a avut parte de un mare omagiu, după părerea mea: a fost comparată cu cele scrise de Gabriel Garcia-Marquez și Salman Rushdie. **Günther Grass, Calcanul**. Cine a citit *Toba de tinichea* sau *Anestezie locală* știe că se poate aștepta de la Grass la orice: în cel mai bun sens al cuvântului. Dar opera de față, „despre cum se prinde calcanul cel mare”, este una deconstruită, postmodernă, în mult mai mare măsură decât celelalte. **Corint Junior, Darren Shan, Circul ororilor**. O carte pentru copii și despre copii. **NEMIRA: Mateiu Caragiale, Craii de Curtea Veche**.

Cea mai mare carte a secolului XX, spun unii. Și sondajele. Mateiu e alături de Ștefan Bănuțescu, Marin Preda, Liviu Rebreanu și Nicolae Breban. Și lista se cam oprește aici. **Stephen King, Jocul lui Gerald**. King s-a schimbat la față după capodoperele sale (și aici aș aminti doar una dintre cele patru cărți de căpătâi: *Shining*), a început să fie mai avid după „a face cotor” și după investigație socială, și-a dorit să fie mai profund. În cartea de față, el explorează un singur spațiu: cel dintre două tample. Cartea începe în forță, ca un thriller, spre a deveni din ce în ce mai „statică”. A doua ediție în limba română, eu am citit-o pe prima: dacă, totuși, ai scăpat-o pe aceea, fugiți, acum, după asta! **Antoin Faivre, Căi de acces la esoterismul occidental**. Despre ezoterism, cărțile adevărate sunt puține și zgărcite. Cu atât mai mult trebuie să o prețuim pe cea pe care o avem în față. **Marco Buticchi, Inelul regilor**. Mereu este vorba despre a salva lumea. Mereu este vorba de acțiune. De legendă. De întoarcerea la mit. Și toate acestea sunt, acum, cel mai la modă, se poartă... **Rodica Ojog Brașoveanu, Agentul secret al lui Altân Bey**. Cât a trăit, Rodica Ojog-Brașoveanu a fost regina neincoronată (dar nici contestată!) a literaturii policierului românesc. **320 de pisici negre**. Rodica Ojog are farmec atunci când scrie. Din cărțile ei răzbate parfumul scriiturii de bună calitate, ori când o citești. Un bun motiv pentru a o citi oricând. **CONTEMPORANUL/IDEEA EUROPEANĂ: Marina Tsvetaeva, Proză**. În colecția 100 CAPODOPE-RE, talmăcită de reputata traducătoare Janina Ianoși, avem în față o carte clasică pentru literatura rusă. **Nicolas Grimaldi, Cartea lui Iuda**. Traducere de

Janina Ianoși. Colecția *Istorie și religie*. O carte care pune în dezbatere sărutul lui Iuda, atitudinea și motivațiile lui. Grimaldi rămâne un eseist de forță. **Diana Adamek, Melancolii portugheze**. Eseuri despre literatura portugheză care, dacă nu știți, este fabuloasă. Dar cred că știți: Mariana Alcoforado, Fernando Pessoa, cu toți heteronimii săi... (de altfel, toată literatura portugheză este a unor... heteronimii!)... **Diana Adamek, Vasco da Gama navighează**. Diana Adamek reușește, anul acesta, la editura de mai sus, dubla: a doua carte apărută recent este un roman. **TREI: Dan-Silviu Boerescu, Cartea vinurilor dulci, Grădina imperiului (împreună cu Jeni Romanciuc), Istoria erotică a micului dejun**. O rafală de trei cărți, scoase de cel mai bun critic al generației 90, care s-a decis să își dezvolte/exhibe pasiunile secrete despre vin, life-style & iubiri evanescente. **Angela Baciu-Moise, Mărturiile dintr-un mileniu**. Chit că se supără pe mine, am să spun că Angela Baciu s-a maturizat târziu. S-a „maturat” adică. Livresc, mă refer. Și, de aceea, cărțile ei din ultima vreme, ca și acestea de interviuri, sunt mai așezate, mai profunde, mai apăsate. **HUMANITAS: Milorad Pavlic, Mantia de stele** (Colecția *RAFTUL DENISEI*). O nouă abordare a iubirii, în care stelele sunt protagoniste. Vise și semne zodiacale care se împletesc într-o povestire care a uimit lumea, pe ambele maluri ale Atlanticului. **Isabel Allende, Despre dragoste și umbră**. După ce ai citit prima carte a Isabellei, nu o să mai lași din mână toată seria apărută sub egida *RAFTULUI DENISEI*. Isabel știe să povestească, simplu și cu căldură, lucruri cât se poate de omenești. **Adrian Oprescu, Vârul Alexandru și alte povești adevărate** (*HUMANITAS CLASIC*). Adrian Oprescu a trecut în „infernul” închisorilor comuniste direct din „gura sa de rai”. A ajuns scriitor pentru că a avut ceva de spus. **Ludmila Ulițkaia, Al dumneavoastră, sincer, Șurik**. O altă carte apărută în Colecția *RAFTUL DENISEI*, una dintre posibilele candidate la *Premiul Nobel* în anii viitori. Ceea ce nu ar surprinde, având în vedere tradiția marilor scriitori ruși. **ART: Patrick Mc Grath, Pălenjenel**. Prietenul meu Călin Vlasie mi-a pus, cu generozitate, în mână această carte (chiar dacă nu e apărută la editura lui). O carte care pendulează, potrivit presei britanice, între „strălucitor” și „oribil”. **SEMNE/ARTEMIS: Sandrino Gavriloe, Drumuri orientale**. O carte splendidă și fermecătoare, prefată de un cunoscător al Orientului: academicianul Răzvan Theodorescu.

Mihail Gălățanu

Vizitati Europa!

VIENA

- 2 nopti cazare cu mic dejun
- Transfer Aeroport-Hotel-Aeroport
- Tur panoramic al orasului (1/2 zi)

Hotel 3 *	Hotel 4 *	Hotel 5 *
€ 198pp in dubla	€ 247pp in dubla	€ 282pp in dubla
€ 295pp in single	€ 349pp in single	€ 466pp in single
Nopti suplimentare		
€ 52pp in dubla	€ 81pp in dubla	€ 107pp in dubla
€ 78pp in single	€ 114pp in single	€ 184pp in single

PRAGA

- 2 nopti cazare cu mic dejun
- Transfer Aeroport-Hotel-Aeroport
- Tur panoramic al orasului (1/2 zi)

Hotel 3 *	Hotel 4 *	Hotel 5 *
€ 305pp in dubla	€ 220pp in dubla	€ 230pp in dubla
€ 330pp in single	€ 370pp in single	€ 414pp in single
Nopti suplimentare		
€ 58pp in dubla	€ 73pp in dubla	€ 125pp in dubla
€ 93pp in single	€ 118pp in single	€ 207pp in single

ROMA

- 2 nopti cazare cu mic dejun
- Transfer Aeroport-Hotel-Aeroport
- Tur panoramic al orasului (1/2 zi)

Hotel 3 *	Hotel 4 *	Hotel 5 *
€ 281pp in dubla	€ 318pp in dubla	€ 739pp in dubla
€ 443pp in single	€ 455pp in single	€ 1233pp in single
Nopti suplimentare		
€ 89pp in dubla	€ 107pp in dubla	€ 215pp in dubla
€ 137pp in single	€ 143pp in single	€ 312pp in single

BUDAPESTA

- 2 nopti cazare cu mic dejun
- Transfer Aeroport-Hotel-Aeroport
- Tur panoramic al orasului (1/2 zi)

Hotel 3 *	Hotel 4 *	Hotel 5 *
€ 168pp in dubla	€ 170pp in dubla	€ 291pp in dubla
€ 256pp in single	€ 270pp in single	€ 464pp in single
Nopti suplimentare		
€ 52pp in dubla	€ 53pp in dubla	€ 114pp in dubla
€ 78pp in single	€ 86pp in single	€ 182pp in single

INNSBRUCK

- 2 nopti cazare cu mic dejun
- Transfer Aeroport-Hotel-Aeroport
- Tur panoramic al orasului (1/2 zi)

Hotel 3 *	Hotel 4 *	Hotel 5 *
€ 155pp in dubla	€ 185pp in dubla	€ 305pp in dubla
€ 227pp in single	€ 271pp in single	€ 404pp in single
Nopti suplimentare		
€ 67pp in dubla	€ 61pp in dubla	€ 95pp in dubla
€ 55pp in single	€ 84pp in single	€ 124pp in single

SALZBURG

- 2 nopti cazare cu mic dejun
- Transfer Aeroport-Hotel-Aeroport
- Tur panoramic al orasului (1/2 zi)

Hotel 3 *	Hotel 4 *	Hotel 5 *
€ 193pp in dubla	€ 215pp in dubla	€ 460pp in dubla
€ 260pp in single	€ 295pp in single	€ 599pp in single
Nopti suplimentare		
€ 67pp in dubla	€ 83pp in dubla	€ 109pp in dubla
€ 87pp in single	€ 108pp in single	€ 164pp in single

FLORENTA

- 2 nopti cazare cu mic dejun
- Transfer Aeroport-Hotel-Aeroport
- Tur panoramic al orasului (1/2 zi)

Hotel 3 *	Hotel 4 *	Hotel 5 *
€ 277pp in dubla	€ 305pp in dubla	€ 491pp in dubla
€ 395pp in single	€ 497pp in single	€ 855pp in single
Nopti suplimentare		
€ 81pp in dubla	€ 94pp in dubla	€ 173pp in dubla
€ 107pp in single	€ 158pp in single	€ 273pp in single

VENETIA

- 2 nopti cazare cu mic dejun
- Transfer Aeroport-Hotel-Aeroport
- Tur panoramic al orasului (1/2 zi)

Hotel 3 *	Hotel 4 *	Hotel 5 *
€ 375pp in dubla	€ 440pp in dubla	€ 726pp in dubla
€ 577pp in single	€ 483pp in single	€ 1221pp in single
Nopti suplimentare		
€ 111pp in dubla	€ 143pp in dubla	€ 286pp in dubla
€ 158pp in single	€ 214pp in single	€ 498pp in single

FAROS - MAYAK

Adresa: Bd. Corneliu Coposu, nr.7, bl. 104, sc.1, ap.2, sector 3, Bucuresti
 Tel.: 021 326 62 48; 021 327 61 21; E-mail:travel@faros.ro; www faros.ro

Fiat 500 de mii de variante

La mai mult de 50 de ani de la prima lansare, *Fiat 500* revine în România sub forma unui automobil șic, destinat orașului și unor cumpărători care doresc o mașină personalizată după propriile gusturi.

Apărut în 1957, într-o perioadă în care economia Italiei încă se resimte de pe urma războiului, *Fiat 500* își propunea să fie un automobil economic care să asigure mobilitatea publicului larg fără considerente de confort.

Publicul a primit însă mult mai mult decât atât: *Fiat 500* a fost invenția care le-a schimbat viața, percepția asupra libertății individuale și, implicit, asupra mobilității. Începând din acel moment, micul *cinquecento*, a devenit o parte esențială a vieții sociale a 3.678.000 de cumpărători. *Fiat 500* devenise un stil de viață și

nu a încetat să fie acest lucru timp de 50 de ani, până la relansarea sa uimitoare din 4 iulie 2007, când și-a reconfirmat, în fața unor noi generații, statutul de simbol incontestabil. Dovadă sunt cele 40.000 de comenzi primite în doar două zile.

Noul model mizează și

Fiat 500 este o compactă în trei uși, de 355 cm lungime, 163 lățime și 149 înălțime, cu un design atemporal și extrem de atrăgător, disponibilă cu o gamă de motorizări pe benzină și diesel: 1,2 69 CP, 1,3 Multijet 75 CP și 1,4 16v 100 CP, toate Euro 5.

Micuțul *Fiat* a fost proiectat pentru a obține 5 stele EuroNCAP și este echipat încă din versiunea de bază cu 7 airbag-uri, o premieră în clasa sa.

Fiat 500 poate fi configurat în peste 500.000 de versiuni diferite datorită unui număr impresio-

nant de culori, accesorii și materiale puse la dispoziția clienților. De altfel, plăcerea de a personaliza acest autoturism este o activitate în sine, întregită de ideea designerilor *Fiat* de a concepe 100 de accesorii originale, special pentru relansarea mașinii.

Noul model dispune și de o serie de dispozitive informatice cu totul noi în acest segment cum ar fi sistemul BlueMeTM ce include servicii ca Vivavoce cu interfața Bluetooth și recunoaștere vocală, conexiune USB, cititor MP3 și SMS.

În România, *Fiat 500* este disponibil în trei variante de echipare (*Pop*, *Lounge* și *Sport*) și are un preț de pornire de 11.500 de euro cu TVA (9.664 fără TVA). În dotarea standard sunt incluse: ABS+EBD, 7 airbag-uri, aer condiționat, radio CD + MP3, închidere centralizată ș.a.

pe o serie de argumente greu de combătut în segmentul său, industria auto acordându-i în scurt timp unele dintre cele mai importante premii din domeniu: *Car of the Year 2008*, *Auto Europa 2008*, *EuroCarBody 2007* și *Cea mai frumoasă mașină 2008*, pentru a enumera doar câteva.

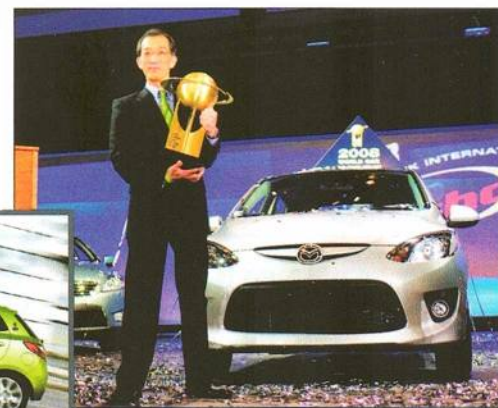
Mazda 2 este mașina anului 2008

Mazda 2 a fost declarată cea mai bună mașină din lume în 2008 (*2008 World Car of the Year*) în cadrul unei ceremonii care a avut loc la Salonul Auto de la New York. În concurs au intrat 39 de modele noi, iar în finală micuța japoneză a învins mai titratele *Ford Mondeo* și *Mercedes-Benz C-Class*. În urma recomandărilor făcute de experți în design, modelul de clasă mică produs de *Mazda* s-a numărat și printre cei trei finaliști pentru premiul de design *World Car Design of the Year 2008*. Ceilalți doi finaliști au fost *Audi R8*, declarat câștigător, și *Volvo C30*.

Competiția *WCOTY* a fost lansată în 2004 la inițiativa unui grup de jurnaliști din întreaga lume. Juriul, format din 47 de reprezentanți ai presei auto, a ales câștigătorul prin vot secret, pe baza experienței personale referitoare la fiecare concurent. Membrii juriului provin din Asia, Europa,

America de Nord, America de Sud, precum și din alte regiuni ale Globului.

Datorită dimensiunii, spațiului ingenios de stocare și funcționalității, *Mazda 2* s-a bucurat de o popularitate crescută încă de la lansarea europeană din 2003. Noua generație *Mazda 2* a fost lansată în 2007 și a atras repede atenția asupra sa prin dinamica specifică filosofiei Zoom-Zoom, prin design și prin preocuparea pentru mediu și siguranță. Într-o perioadă în care fiecare nou model este mai masiv și mai greu decât precedentul, inginerii de la *Mazda* au reușit să proiecteze un autovehicul cu 100 de kilograme mai ușor. Performanța a condus astfel la un consum mai bun

și la un comportament dinamic ideal pentru clasa din care face parte.

Reprezentanții *Mazda* au declarat că noul model le depășește cele mai înalte așteptări, „demonstrând că poate concura și câștiga în fața celor mai bune modele din clasă, pe orice piață din lume”. *Mazda 2* este *Mașina Anului* și în Austria, Belgia, Danemarca, Grecia, Noua Zeelandă și Japonia.

În România, *Mazda 2* se vinde cu prețuri începând de la 9.990 de euro.

Premii pentru **Golf Variant** și **Passat Blue Motion!**

Golf break, mașina gospodinei

Cititorii celei mai populare reviste de larg consum din Germania, *Guter Rat* (*Sfaturi practice*) au decis că *Golf Variant* este „cel mai practic automobil din 2008”, la categoria „break/furgon”.

Volkswagen i-a convins pe cititori prin valorile reduse ale emisiilor de CO₂, confortul ridicat în timpul deplasării și interiorul inteligent și spațios.

Cea de-a treia generație de *Golf Variant* poate transporta cinci persoane și are un portbagaj de 690 litri.

Cele două motorizări diesel disponibile pentru modelul break (77 kW/105 CP și 103 kW/140 CP) sunt printre cele mai eficiente motoare construite vreodată. Acestea consumă în medie 5,2 litri și respectiv 5,6 litri la 100 km.

Volkswagen oferă totodată și posibilitatea achiziționării modelului *Golf Variant* cu tracțiune integrală permanentă. În cazuri extreme, aproape 100% din forța de tracțiune poate fi transmisă roților din spate pentru o aderență optimă.

Jochen Sengpiehl, director de marketing Volkswagen, a fost cel care a avut onoarea de a

ridica premiul *Cel mai practic automobil*, în cadrul unei ceremonii desfășurate în Berlin.

Passat-ul verde

Passat BlueMotion a obținut locul al treilea în competiția pentru titlul de cea mai ecologică mașină a anului la *World Green Cars 2008*. Premiul a fost decernat de juriul format din jurnaliști din toate colțurile lumii care decernează premiile *World Car of the Year Awards*.

Premiul a fost înmănat la New York directorului departamentului de dezvoltare Volkswagen

Group, Wolfgang Hatz. Acesta a declarat: „Cu un consum de motorină de 5,1 litri, *Passat BlueMotion* este unul dintre cele mai economice automobile din clasa sa și în același timp este foarte accesibil. Marca *BlueMotion* devine din ce în ce mai mult un model pentru o întreagă generație nouă de automobile economice. Suntem foarte mândri de faptul că juriul *World Car of the Year Awards* a premiat acest model.”

Volkswagen deține acum șapte modele *BlueMotion* în gama sa de produse, care se va lărgi în scurt timp la zece.

Passat face parte din clasa celor mai mari automobile care utilizează tehnologia *BlueMotion*. Printre caracteristicile sale se numără, în afara consumului redus, emisiile scăzute de CO₂ de 136 g/km. Cu un consum de carburant de 5,2 litri și cu emisii de CO₂ de 137 g/km, modelul *Passat Variant*, disponibil și în versiunea *BlueMotion*, se situează la același nivel de performanță. Ambele automobile *Passat BlueMotion* sunt propulsate de motoare TDI de 77 kW / 105 CP.

Prețul unui *Passat BlueMotion*, în România, este de aproximativ 22.000 de euro.

Ford

caută să ne atenționeze

Cercetătorii Ford se folosesc de un simulator avansat pentru a studia cum ar trebui să-i atenționeze pe șoferi în cazul unor situații potențial periculoase.

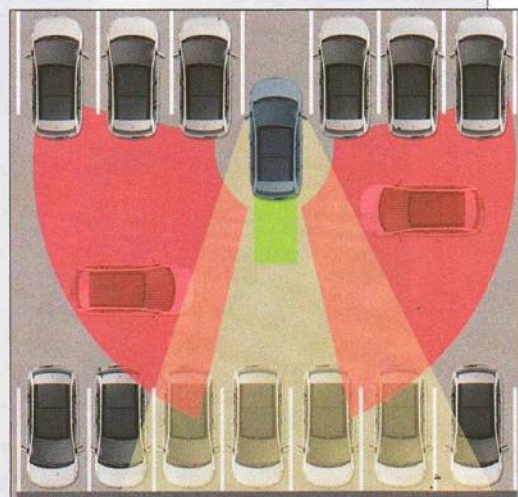
Simulatorul, denumit *VIRTEX*, a fost deja folosit pentru a testa reacția șoferilor la alertele oferite de un sistem de asistență pentru ieșirea cu spatele din locul de parcare. Sistemul, care va debuta la începutul lui 2009, îi atenționează pe șoferi atunci când din laterale se apropie alte mașini. Alertarea șoferilor se face printr-o lumină roșie care pulsează plasată pe oglinzile laterale, printr-un semnal acustic și printr-un mesaj text care apare pe bord.

„Noile tehnologii, precum radarul, camerele video, laser-ul și GPS-ul ne vor permite să oferim mai multe opțiuni pentru siguranță”, susține Jeff Rupp, directorul centrului de cercetare Ford. „Cheia ține de identificarea tipurilor de

atenționări pe care șoferii să le considere eficiente și ușor de înțeles.”

Simulatorul *VIRTEX* a fost dat în folosință în 2001 și la data aceea era primul de acest gen din America de Nord. Recent, el a fost folosit și pentru a testa sisteme de atenționare în caz de posibil impact. Unul dintre acestea, bazat pe radar, detectează situațiile în care este probabil un impact cu mașina care rulează în față și îi atenționează pe șoferi pentru a evita sau reduce efectele accidentului. Studiul a arătat că unele tipuri de atenționări primesc un răspuns mai rapid din partea șoferilor decât altele. Astfel, s-a observat că reacția conducătorilor auto este bună în cazul unui stimul auditiv la un nivel ridicat sau a unei combinații de stimuli auditivi cu stimuli vizuali.

Cercetările continuă pentru a găsi echilibrul perfect între intensitatea semnalelor și momen-

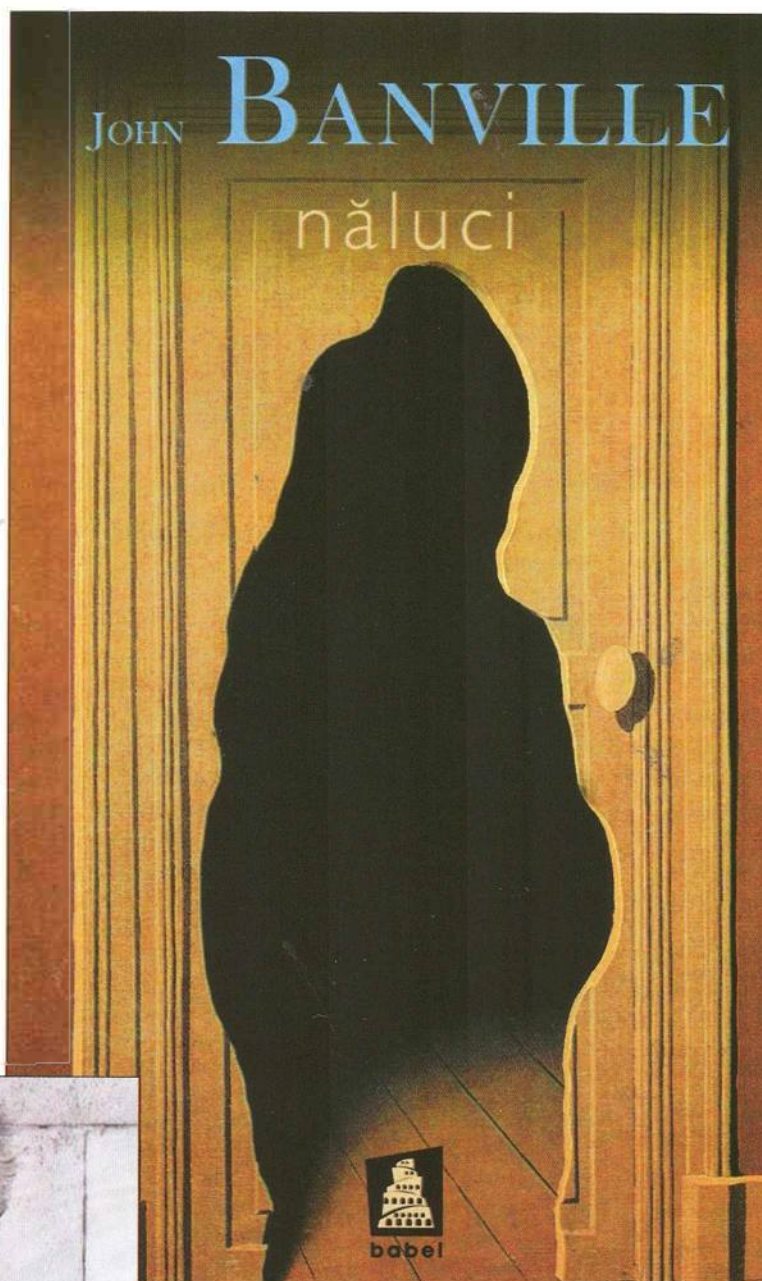
tul apariției lor, astfel încât șoferii să nu fie asaltați de alerte false.

„Șoferii primesc bine informațiile și alertele oferite de aceste sisteme, dar sunt foarte reticenti la ideea de a pierde controlul asupra automobilelor”, susține Jeff Rupp. „Vrem ca inițial să-i avertizăm, dar dacă un șofer nu răspunde suficient de rapid și un accident pare inevitabil, atunci aceste tehnologii pot să intervină.”

Năluci

o carte semnată de John Banville, apărută la Editura **Nemira**

John Banville s-a născut la Wexford, Irlanda, în 1945. Cea dintâi carte a sa, *Long Lankin*, a fost publicată în 1970. Alte volume publicate sunt: *Nightspawn*, *Birchwood*, *Doctor Copernicus* (Premiul *James Tait Black Memorial*, 1976), *Kepler* (premiul pentru ficțiune acordat de *Guardian* în 1981), *The Newton Letter* (după care s-a realizat un film pentru *Channel 4*), *Mefisto*, *Onorată instanță*, *Năluci*, *Athena*, *The Untouchable*, *Eclipse* și *Shroud*. În 2005 a primit *Booker Prize* pentru volumul *Marea*.

În *Năluci*, Freddie Montgomery, după zece ani de închisoare (timp în care devine expert în arta secolului al XVII-lea), pleacă pe o insulă ca secretar al profesorului Kreutznauer, pentru a-l ajuta, chipurile, să finalizeze marea sa operă – biografia unui oarecare Vaublin, pictor francez din secolul al XVIII-lea. În centrul povestirii stă capodopera lui Vaublin, tabloul intitulat *Le Monde d'Or*, o pânză fictivă, ce reprezintă, de fapt, recrearea de către Freddie Montgomery a unei Arcadii mitice, timpul și locul de dinainte de cădere, de dinainte de crimă.

Valoarea iconică a prozei lui Banville nu stă în omniprezența artei ca temă. Banville împrumută din arta picturală câmpul semantic, dar și principiile ei, tehnicile, procedeele. Trilogia, având structura unui triptic în care povestea, subordonată noțiunii de cadru, se întregeste de la o tăbliță la alta, este un studiu despre lumină, culoare, perspectivă, școli de pictură sau genuri picturale.

„*Năluci...* cuvinte asemenea unor tușe de penel, desăvârșind prin limbaj o operă de artă înzestrată cu toată frumusețea și atracția picturii prețioase. Un tablou în cuvinte, nu într-o rigoare lineară și cronologică, ci potrivit ordinii timpului suspendat.”

New York Times

„Un roman complex și profund, încărcat de vise, de dorințe și imagini... Greu de spus care personaje sunt reale, care sunt năluci și care siluete din tablouri. O proză imagistică și poetică, așa cum doar John Banville ne poate oferi.”

Booklist

„O combinație desăvârșită de elemente vizuale halucinatorii, intrigă elaborată și personaje scindate între pasiunea pentru frumos și setea de violență.”

Publishers Weekly

Tripticul *Frames Trilogy* cuprinde romanele: *Onorată instanță* (*The Book of Evidence*, 1989), nominalizat la *Booker Prize*, 1989, și câștigător al *Guinness Peat Aviation Award*, 1989, *Năluci* (*Ghosts*, 1993) și *Athena*, 1995 (în pregătire la Ed. Nemira).

La o primă lectură, lumea trilogiei este o lume a artei. În fiecare dintre cele trei romane intriga se desfășoară în jurul unui anumit tablou: în *Onorată instanță*, *Portretul femeii cu mănuși*, atribuit când lui Vermeer, când lui Franz Hals, este motivul pentru care naratorul, Freddie Montgomery, o ucide pe camerista care îl surprinde furând tabloul.

un radio care te descoperă

muzică mai bună

SMART FM

107.3

www.smartfm.ro

Beefeater, un nume inspira

Fabricat din ingrediente aduse din întreaga lume, printre care și coriandru românesc, acest gin rămâne astăzi singurul cu adevărat londonez. Legătura sa cu istoria acestui loc este strânsă: numele este inspirat de paznicii din *London Tower*, ca să nu mai vorbim de tradiție, istorie și noblete. Puțini dintre cei care astăzi folosesc această băutură pentru cocktail-uri știu asta. Oricum, e foarte bun servit dintr-un pahar cu picior înalt, cu ceva decorațiuni....

BEEFEATER
LONDON DRY GIN

Chiar dacă astăzi ne dorim să vizităm locuri îndepărtate, plaje exotice sau metropole a căror arhitectură este dominată de zgărie-nori, Londra, alături de alte câteva orașe europene, rămâne unul dintre locurile care nu trebuie ratate. Rafinament, bun gust, noblete, măreție, echilibru, sobrietate, istorie, toate acestea se întâlnesc în acest oraș. Unul dintre cele mai importante obiective turistice este Turnul Londrei despre care am citit în atâtea romane și care și-a pus amprenta asupra tuturor locuitorilor de aici, dar mai ales asupra destinului unor personaje care au făcut istorie. Palatul și fortăreața Maiestății sale Regale, cunoscut sub numele de *Tower of London*, este un monument istoric situat în centrul orașului, pe malul nordic al Tamisei. Turnul Londrei este adesea identificat cu *The White Tower*, prima fortăreață construită de William Cuceritorul în 1078. Totuși, Turnul Londrei, per total, este un ansamblu de mai multe construcții asemănătoare cu două cercuri concentrice formate din ziduri de apărare și o mlaștină. Prima dată a fost folosit drept fortăreață, apoi palat regal și închisoare. Această din urmă funcționalitate a dat naștere în limbă expresiei *sent to the Tower* care însemna *trimis la închisoare*. De asemenea, a servit ca loc de execuție și tortură, armurărie, grădină zoo, trezorerie, iar din 1303 este locul unde sunt depozitate bijuteriile coroanei.

William Cuceritorul a fost cel care a construit *White Tower* pentru a-i proteja pe normanzi de londonezi și pentru a apăra orașul de invadatori. William a ordonat ca turnul să fie construit din piatră de Caen pe care a importat-o din Franța și l-a numit pe Gundulf, episcop de Rochester, ca arhitect. Unii scriitori, printre care și William Shakespeare în piesa *Richard al III-lea*, au sugerat că însuși împăratul roman Iulius Cezar ar fi fost ctitorul. Presupusa sa origine romană este un mit ca și ideea că mortarul folosit la construcție ar fi fost stins cu sânge de animale.

În secolul al XII-lea, regele Richard Inimă de Leu a înconjurat *White Tower* cu un zid pe lângă care a dispus crearea unei mlaștini. Un secol mai târziu, Henric al III-lea a spart zidul dinspre est pentru a crea o cale de comunicație cu orașul și a transformat fortăreața în reședință regală

t de gardienii Turnului Londrei

**Loc de execuție
pentru Thomas
Becket
și Ann Boleyn**

**Prima femeie
gardian în
Turnul Londrei**

**Temnicerii
din Tower of
London au dat
numele unui gin**

**Cheia
succesului**

care a avut acest statut până în vremea lui Oliver Cromwell.

Totuși, cea mai cunoscută parte a acestei fortărețe medievale este închisoarea – în subteranele sale petrecându-și zilele de temniță sau ultimele clipe reprezentanții familiilor engleze ori străine sau chiar înalte fețe bisericești căzute în dizgrația regelui. Aici au fost întemnițați David al II-lea al Scoției, Carol I de Valois, duce de Orleans, Margaret de Anjou, consoarta lui Henric al VI-lea, Edward Seymour, primul duce de Somerset. Tot aici și-a pierdut viața arhiepiscopul de Canterbury, Thomas Becket, și a avut loc și execuția Annei Boleyn, a doua soție a regelui Henric al VIII-lea. De aceea, se crede că Turnul este locul cel mai adesea bântuit de spirite. Noaptea, pe coridoarele și prin încăperile Turnului bântuie spiritele celor întemnițați și condamnați la moarte pe nedrept.

Încă din secolul al XV-lea, The Tower of London este păzit de Yeomen Warders of Her Majesty's Royal Palace and Fortress the Tower of London cunoscuți sub numele de Beefeaters. În principiu, ei au grijă să păzească bijuteriile coroanei și prizonierii, dar, în realitate, aceștia sunt adevărați ghizi și reprezintă, ei înșiși, o atracție turistică. Nu este cunoscută originea exactă a cuvântului, însă se știe că aceștia păzesc turnul încă din 1485, sunt în număr de 35 plus un

comandant, toți sunt ofițeri în retragere din armata britanică unde au servit cel puțin 22 de ani. Turnul Londrei este păzit, din luna septembrie a anului tre-

cut, și de o femeie. Moira Cameron a declarat că și-a dorit dintotdeauna să îmbrace uniforma corpului de gardieni, care a fost creat în urmă cu 552 de ani, format până acum numai din bărbați. Moira a intrat în armată la vârsta de 16 ani lucrând aici timp de 22 de ani. În urma câștigării postului de gardian, ea va primi un salariu anual de 30.000 de lire sterline și un apartament de serviciu în Turnul Londrei.

Nu știm dacă, cât și ce beau paznicii Turnului Londrei, însă este sigur că ei au dat numele unei băuturi, un gin, singurul cu adevărat londonez. Totul a pornit de la faptul că antreprenorul James Burrough nu era destul de mulțumit de procesul de distilare și a dorit să experimenteze blending-ul. Așa a descoperit că, prin amestecarea mai multor plante și esențe în timpul procesului de distilare, putea crea ginul perfect. Atunci când a căutat un nume pentru creația sa, s-a inspirat de la soldații temniceri, Beefeaters, care păzeau Turnul Londrei. Burrough a creat această asociere puternică între brand și Capitala Regatului Unit, care se menține și astăzi. Prima distilerie a fost așezată aproape de malul Tamisei, în Chelsea,

Londra. Pe măsură ce produsele de aici au devenit tot mai populare, și au avut succes pe piață, a fost nevoie de o mărire a capacității de producție și de un spațiu mai mare găsit în Kennington. Calitatea acestei mărci este recunoscută pe toate meridianele, după ce la

începutul secolului al XX-lea reputația sa a început să se răspândească în America, Australia și Africa de Sud.

Desmond Payne este master distillerul care supraveghează producția Beefeater Gin de unsprezece ani. Definiția sa pentru o băutură de calitate este: *Un gin bun înseamnă echilibru, nu exces.* Telul lui Desmond este un perfect blend, crucial pentru Beefeater, tocmai de aceea rețeta este un secret. S-ar putea face chiar o paralelă între felul în care este păzit Turnul Londrei de către gardieni și maniera în care este ținut acest secret. Doar șase oameni din lume știu în acest moment cum se defășoară procesul de producție și care sunt ingredientele. Aceste informații extrem de prețioase au fost păstrate cu grijă și transmise din generație în generație doar oamenilor de încredere, loiali și suficient de pricepuți pentru a păstra autenticitatea Beefeater Gin. Mai trebuie adăugat că și rețeta a rămas neschimbată încă din secolul al XIX-lea, asta pentru a înțelege că avem de-a face cu o băutură creată acum două secole, dar încă la modă. Cel mai des este folosită în zilele noastre în cocktail-uri în asociere cu Martini. Depinde de gustul dumneavoastră, însă ce poate fi mai plăcut decât un pahar de gin tonic „asortat” cu două felii de lămâie și cu câteva cuburi de gheață.

Text: **Raluca Șeinoiu**

Cine poate oase roade

●Învingător, dar cu fața tumefiată, Adrian Diaconu s-a izolat de lume ●Și baschetul poate deveni un sport de contact ●Camelia Potec o bagă la apă pe Laure Manaudou, care varsă o găleată de lacrimi ●Cu cine ne comparăm, în privința bugetelor: **Liverpool** – 250, **Chelsea** – 300, **Barcelona** – 350, **Manchester U.** – 400 (milioane de euro) ●La volei masculin, **CVM Tomis Constanța** a devenit campioană pentru a doua oară consecutiv ●La handbal masculin, **Steaua** este virtuală campioană ●După 18 victorii și 5 remize în toate competițiile, echipa feminină de handbal **Rulmentul Brașov** a fost învinsă în **Cupa Cupelor** (manșa tur, semifinale) cu 28-27 de **Akaba Bera Bera** (Spania). Dar, 39-30 în retur și... finală pentru elevele Marianeî Târcă.

Și totuși, cei 8 (opt!) ani de penitență au trecut, perioadă în care am lipsit de la două campionate mondiale și unul european. Ne aflăm, așadar, la o lună și ceva de zile înaintea turneului final din Elveția și Austria al **Euro 2008** (7-29 iunie). Selecționerul Victor Pițurcă și federații probabil că au conturat, în mare, componența lotului celor 23 de jucători, care se vor reuni pentru un stagiu în Antalya (12-19 mai). După acel 3-0 de la București, cu naționala Rusiei, urmează încă un amical, cu Muntenegru, pe 31 mai, tot în Capitală. Dar iată și o declarație sibilinică a „oracolului de la Bălcești”, Dumitru Dragomir: *Dacă vom trece de grupe, suntem valoroși. Dacă nu, ca de obicei, nimeni nu va fi tras la răspundere („am avut o grupă grea” etc.).* Ei bine, cam între aceste coordonate ne situăm ținând seama de valoarea partenerelor din grupă.

În altă ordine de idei, Pițurcă vrea să calce pe urmele lui Iordănescu („Tata Puiu” a ajuns senator, nu?) susținând o candidatură la Primăria Generală a Capitalei.

Am început cu aceste simple considerații despre prima reprezentativă (vom avea timp să detaliam în numărul următor al revistei) comparând evoluțiile în cupele europene sau în campionatele interne ale unor posibili adversari. Din păcate, concluziile nu sunt prea încurajatoare, iar *bookmakerii* ne creditează cu poziția a treia în grupă, cel mult. Într-adevăr, ceea ce se întâmplă în **Champions League**, de exemplu, unde, pentru prima oară în istorie, patru echipe din aceeași țară (Anglia) au ajuns în „sferturi”, ține doar de sublim în meciuri ca „dubla” **Liverpool** – **Arsenal** sau în manșa întâi din semifinale **Liverpool** – **Chelsea**. (De altfel, ca și în 2007, **Liverpool**, **Chelsea** și **Manchester United** se regăsesc în semifinale.) Ajunși aici, nu am vrea să ne autocitim, de aceea vom reproduce o idee similară a colaboratorului nostru Nicolae Predeșel: *Mă gândesc însă cu groază la ce o să ne aștepte în cupele europene. Fotbalul nostru nu este unul sănătos și am putea plăti pentru asta. Deja am făcut-o*

risipind bruma de puncte adunate anii trecuți.

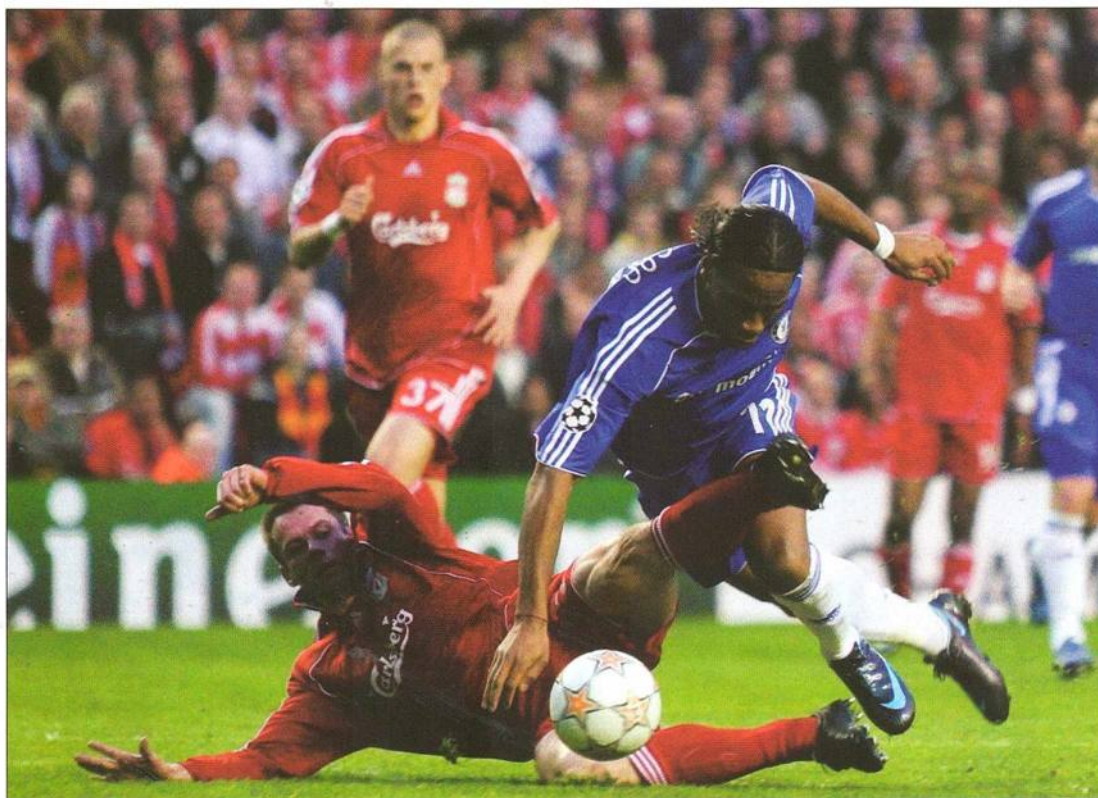
În biata noastră **Liga 1**, apele s-au liniștit la vârf, înaintea ultimelor cinci etape, prin calificarea în finala **Cupei României** a ceferiștilor clujeni (era să zicem portughezi!) și a celor de la **Unirea Valahorum**. Toate cele șase locuri (două de **Liga Campionilor** și patru de **Cupa UEFA**) fiind astfel ocupate, mai rămânea de văzut cine va prinde poziția a șaptea în clasament (care conduce la **Intertoto**) și, mai ales, care vor fi cele patru expulzate din primul eșalon. Vorba vine că apele s-au liniștit întrucât **Steaua** și **CFR** merg umăr la umăr în lupta pentru titlul de campioană (al 24-lea pentru roș-albaștri, respectiv primul din istorie pentru ardeleni).

Parafrazând vorbele lui Cornel Dinu, atmosfera din fotbalul nostru este dominată însă de prostie și răutate. Ce poți să spui, iarăși, despre asemenea comicării: patronul Mititelu se dă mare și pretinde scuze de la **CFR** pentru o afacere din urmă cu 35 de ani (!), când juveții au fost frustrați de titlul național. La Buzău, un „pistol” intră pe teren, amenințându-i pe jucătorii oaspeți, **Gloria** primește o etapă de suspendare a terenului propriu, care este apoi anulată. La Vaslui, suporterii ieșeni provoacă un incendiu în tribună, iar arbitrul Alexandru Diaconu nici nu s-a gândit să oprească meciul. Apropo de „fluierașul” menționat: în cazul **Bricheta**, și cea de-a treia instanță, **Curtea de Arbitraj pentru Fotbal**, a respins recursul făcut de **FC Rapid** și a păstrat decizia **Comisiei de Disciplină a FRF**, care a atribuit victoria echipei **Steaua**, cu 3-0 la masa verde.

În **Săptămâna patimilor**, câteva rezultate interesante: **Steaua** – **Poli Timișoara** 1-1, **CFR** – **FC Vaslui** 1-0 (pi buni?), **Dinamo** – **Universitatea Craiova** 4-4 (ca la teatru!), după 0-3 și 4-3, **Gloria Buzău** – **Oțelul** 0-4, iar în **Sâmbăta Mare** (etapa a 32-a): **Dacia Mioveni** – **CFR** 0-0 și **U. Craiova** – **Steaua** 1-2, urmând derby-ul **Dinamo** – **Steaua** mai mult de orgoliu.

Așteptăm să vedem confirmarea zicalei „Cine poate oase roade”.

Jamie Carragher
(**Liverpool**)
îi execută un
tackling lui **Didier**
Drogba (**Chelsea**)
în remiza (1-1)
din semifinalele
Champions
League

ARTE MARȚIALE. Lume, lume, prima gală oficială de *Mixed Martial Arts* a avut loc și în România, în „orașul aurului negru”. Adică lupte de supraviețuire, fără reguli, între doi inși cocoțați pe un podium octogonal zăbrelit. Vezi Doamne, ca gladiatorii în arenele romane... Bine că nu trebuiau să înfrunte și fiare din junglă, ci doar fiara din ei! Promotor: fiica Nașului nostru din fotbal, iar printre combatanți, ginerele acestuia și gardianul de corp al celui mai de temut patron al gazonului.

BOX. Meci la *Polivalentă*, pentru titlul mondial interimar la categoria semigrea, versiunea *WBC*, între pumnacii Adrian Diaconu și americanul Chris Henry, cu o crainică din State, Amy Hayes, care crede că astfel bărbații adevărați se pot separa de băieți. (Parcă am mai auzit vorbele astea, cu „bărbați adevărați”, rostite și din fiefurile *ghenciste* sau *grantiste* ale fotbalului...) A învins (la puncte) „Rechinul” nostru (foto), dar pentru bursa de 600.000 de euro, în ultimele două runde

(din cele 12) a avut nevoie să recurgă la țineri cum rar se văd: de brațele, capul și, mai ales, de picioarele (genunchii) adversarului...

BASCHET. Dacă tot am vorbit mai sus despre sporturi de contact, iată că și Divizia A masculină ne-a oferit o asemenea ocazie. Așadar, cu șase secunde înainte de a se încheia întâlnirea din „sferturi” dintre *Elba Timișoara* și *Rapid București* s-a produs o încăierare între jucătorii celor două echipe (în special cei sârbi!), la care au participat și spectatorii. Apropo: se pare că, din sezonul viitor, FRB va permite folosirea a șapte „stranieri”. În condițiile astea, se pune firesc întrebarea cum vor mai promova juniorii autohtoni? Oare nu ar fi fost mai bine să vină, de exemplu, 20 de antrenori sârbi?

GINNASTICĂ. Remarcabil bilanțul fetelor la C.E. de la Clermont-Ferrand: două medalii de aur – echipă și sol (Sandra Izbașa), două de argint – Steliana Nistor (paralele) și Izbașa (bămă), una de bronz – Anamaria Tămârjan (sol). (De menționat că, la individual compus nu a existat concurs, iar din echipă au mai făcut parte Gabriela Drăgoi și Cerasela Pătrașcu.) Entuziasm justificat, la toate nivelurile sportive și politice, în perspectiva J.O. de la Beijing. Să nu uităm, însă, că acolo ne vom confrunța în special cu

sportivele din China, dar și cu acelea din SUA, Japonia sau Brazilia. Mai realist s-a dovedit antrenorul coordonator, Nicolae Forminte: *Olimpiada este oricum altceva*. Subscriem, mai ales că s-a apreciat că respectivele „europene” au fost de un nivel cam scăzut.

ÎNOT. La *Campionatele Internaționale* de natație ale Franței, de la Dunkerque, Camelia Potec a ocupat primul loc la 400 m liber. O știre care nu spune mare lucru dacă nu am adăuga că a întrecut-o astfel pe campioana olimpică și mondială Laure Manaudou, neînvingă în ultimii patru ani, în proba ei favorită. Și, în plus, că brăileanca se pregătește, în Hexagon, cu Philippe Lucas, adică... fostul antrenor al franțuzoaicei.

JOCURILE OLIMPICE. După cum se știe, manifestațiile protibetane au provocat incidente la Londra și Paris pe traseul flăcării olimpice. Mai mult, personalități ca filosoful francez Bernard-Henri Lévy, regizorul Steven Spielberg sau actorii Mia Farrow și Richard Gere s-au pronunțat în favoarea unui boicot al Olimpiadei. Chiar președintele francez Nicolas Sarkozy nu a exclus această eventualitate. În ceea ce ne privește, Comitetul Olimpic și Sportiv Român a reconfirmat participarea sportivilor noștri la J.O. de la Beijing.

Text: **Pompiliu L. Dumitrescu**

Foto: **Rompres**

Concurs Europa Travel

Europa Travel te trimite un week-end în Mărginimea Sibiului. Fii pregătit să te cazezi într-o pensiune cotate la patru margarete, Pensiunea Mirani, din localitatea Rășinari. Pensiunea Mirani dispune de zece camere duble și un apartament cu grup sanitar propriu, tv, balcon, sală de conferințe, restaurant, parcare proprie, foișor, grătar în curte. La Rășinari, satul lui Octavian Goga și Emil Cioran, poți vizita, alături de casele memoriale ale celor doi, și biserica veche, cu hramul Cuvioasa Parascheva, biserica Sf. Ilie, biserica din Deal, troițele, școlile, monumentul Eroilor Români din al Doilea Război Mondial, ruinele cetății medievale de pe dealul Cetățuia, Muzeul etnografic – înființat în 1952 (deschis zilnic între orele 8 și 16, excepție făcând ziua de luni – închis). Rășinării au o mare tradiție și în privința manifestărilor artistice ale formațiilor sale corale, de fluierași și de dansatori (corul din Rășinari are o tradiție de peste 100 de ani), care au obținut importante succese cu prilejul diferitelor lor deplasări și participări la festivaluri naționale și internaționale.

Poți și tu să mergi în acest week-end răspunzând la întrebarea:

Care este destinația concursului Europa Travel în Flacăra nr. 5/2008?

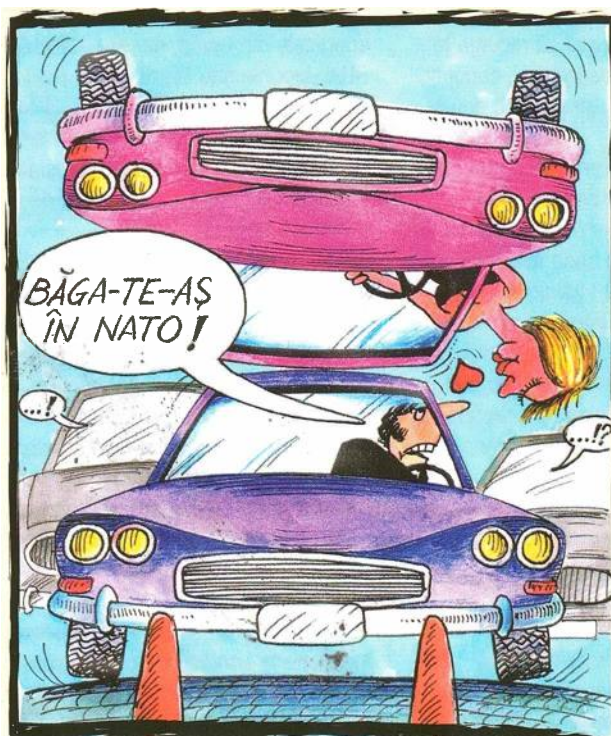
Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

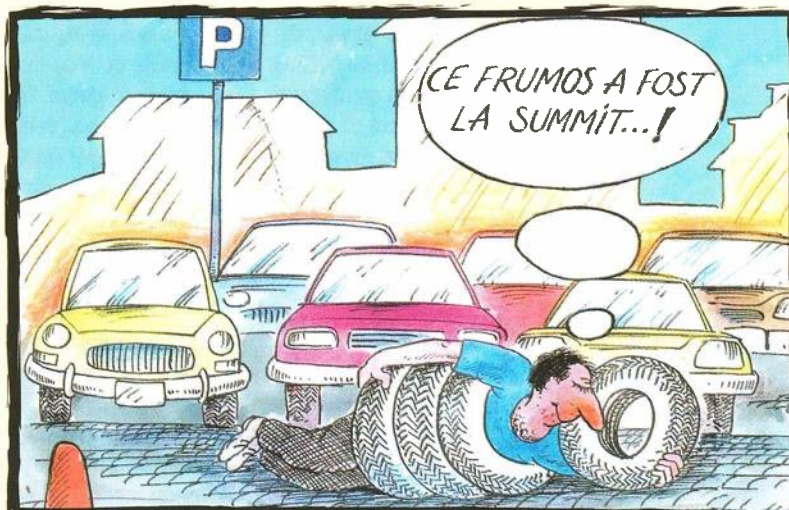
Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 22.05.2008

Concurs
EUROPA TRAVEL

ep. 65

Există viață după Summit?

adevărul &
Literar & Artistic

Actualitatea culturală din țară și din lume
Garanția informației selectate valoric
Incurajarea competiției pe piața ideilor

În fiecare miercuri,
împreună cu ziarul Adevărul

oriflame

natural swedish cosmetics

Cel mai ieftin
SUV 4x4
din România

www.kia.ro

Cu noul Kia Sportage poți merge la Campionatul European de Fotbal

Fabricat în Europa. Taxe vamale zero, **7 ani garanție europeană, transferabilă.**

Cumpără un Kia Sportage până la data de 15 mai 2008 și poți câștiga un bilet la un meci din grupă al echipei României sau un bilet la marea finală a Campionatului European de Fotbal.

Biletele se câștigă prin tragere la sorți, conform regulamentului campaniei.

A venit vremea să conduci. Kia **SPORTAGE**

